

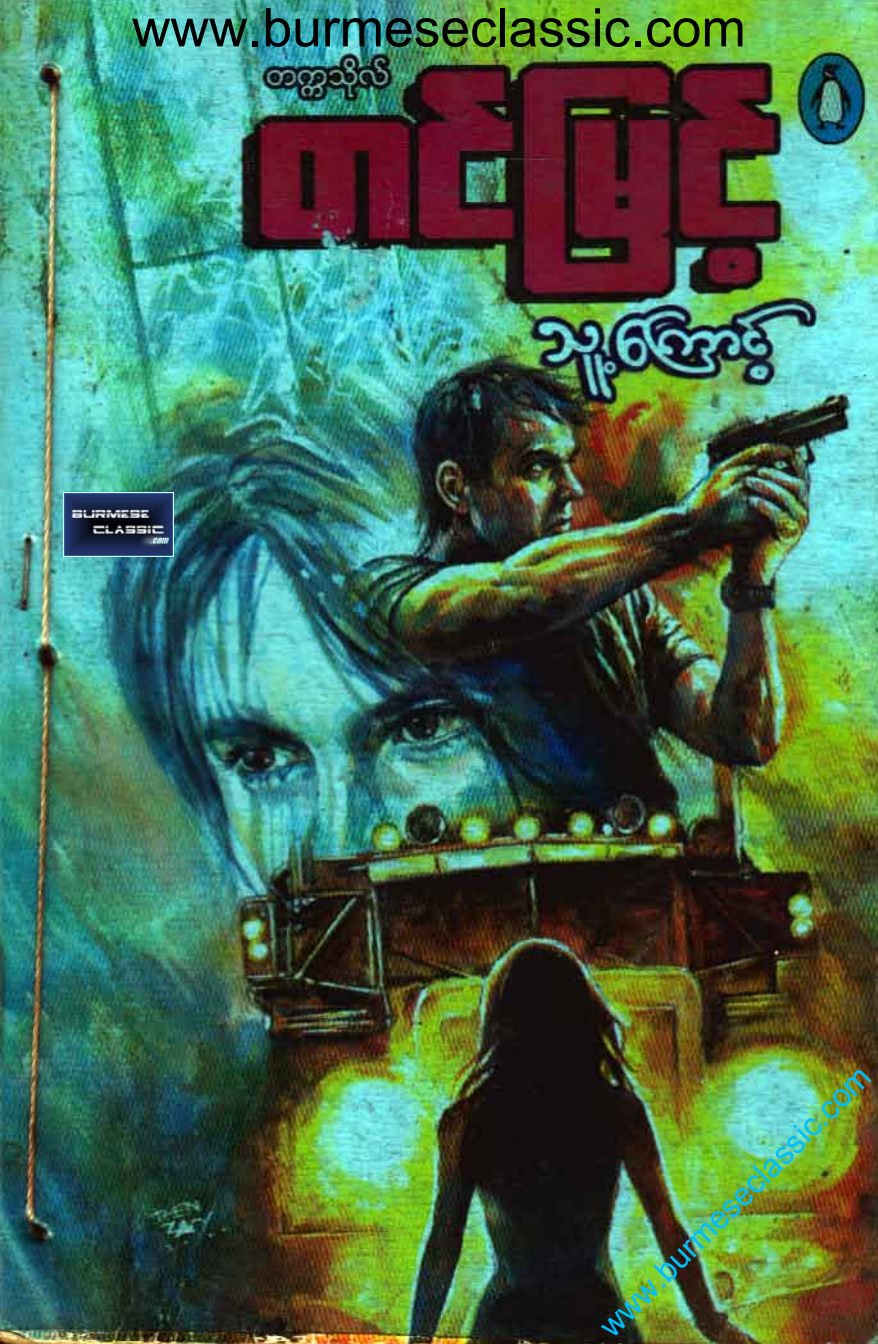
တက္ကသိုလ်

တင်မြင့်

အုပ်စု

BURMESE
CLASSIC
COM

တက္ကသိုလ်တင်မြှင့်

သူ့ကြောင့်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၄၃၀၇၀၉

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၆၄၀၈၀၉

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀/-

အုပ်ငယ် - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ ... ဦးကျော်လှိုင်(ဝဇာဓက)၊ စေတနာစာပေ
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ ... ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃)၊ စေတနာ-OFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ ရန်ကုန်။

၀၉၅-၀၃

တက္ကသိုလ်တင်မြှင့်

သူ့ကြောင့်/တက္ကသိုလ်တင်မြှင့်-ရန်ကုန်။

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၀။

၂၈၈- စာ၊ ၁၂x၁၈ ဝင်တိ။

(၁) သူ့ကြောင့်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး၊

ပြည်ထောင်စုပျိုကွဲရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းစနစ်ညွှတ်မှုပျိုကွဲရေး

အလွတ်အမြာအာတာတည်တံ့နိုင်ခြင်း

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ၁ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်နိုး အဆိုပြုငြိမ်းနိုးမှုအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၂ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ချောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၃ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ချောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၄ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ရွေးချယ်ကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၁ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ၂ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ၃ နိုင်ငံတော်တွင် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ၄ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ဝေဖန်မှု၊ ချီးမွမ်းမှု တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

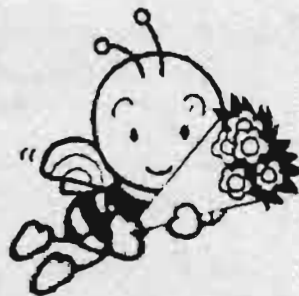
စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၁ စီးပွားရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားအရင်းအမြစ်များကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ၂ ဝေဖန်ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပြုပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ၃ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်စား၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ၄ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုနှင့်အညီ နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၁ တစ်မျိုးသားဆုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်တင်ရေး။
- ၂ အမျိုးသား၏ စာတတ်ရည်မြှင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ၃ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်းသန့်ထက်မြက်ရေး။
- ၄ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်တင်ရေး။

မိမိ
မောင်ကျော်လှိုင်
(စောနာစာပေ)

BURMESE
CLASSIC

တက္ကသိုလ်တင်မြင့်

သူကြွင်း

ပန်း (၁)

“ရောင်းမည်”

တန်ဘေးစက်လှေ မြင်းကောင်ရေ(၂၀၀)အား
ယာမာ အင်ဂျင်အသစ်နီးပါးကောင်းမွန်သည်။
ဦးရာလူရောင်းမည်။ ပွဲစားမလို ထားဝယ်စုရပ်
မြိတ်မြို့ ဒေါ်ရွှေဟန်နှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ပါရန်။

အထက်ပါ ... သတင်းစာ ကြော်ငြာကြောင့်
ဇော်မင်းမောင်သည် မြိတ်သို့ရောက်ရှိခဲ့ခြင်းပဲဖြစ်သည်။ ထားဝယ်
စုရပ်မှ ဒေါ်ရွှေဟန်ဖြင့်ဆက်သွယ်ခဲ့သည်။

ဒေါ်ရှုဟန်က ကမ်းနားတွင် ဆိုက်ကပ်ထားသော တန်ဘေးစက်လှေကို ဇော်မင်းမောင်အား လိုက်လံပြသခဲ့သည်။

“အန်တီက ဒီစက်လှေကို ဗေဒါလိုတမင် နာမည်ပေးထားတာ ... ဗေဒါဆိုတာက ဘယ်လောက်လှိုင်းကြီးကြီး ရေထဲ မြုပ်မသွားဘူးမဟုတ်လား ... ဗေဒါလို အမည်ပေးထားတဲ့ အတိုင်းပဲ ပင်လယ်ထဲ ဘယ်လောက်ထွက်ထွက် ဘာဆို ဘာမှမဖြစ်ဘူး ... စက်လှေအားကလည်း အသစ်နီးပါး ကောင်းဆိုးမှုကောင်း ... တစ်ခါမှကို ပျက်တယ်လို့မရှိသေးပါဘူး ...”

ဒေါ်ရှုဟန်က သူမအစိုးရဆီမှ လေလံဆွဲဝယ်ယူလာသော ဗေဒါအမည်ရှိစက်လှေကို ညွှန်ပြခဲ့သည်။

ဇော်မင်းမောင်က တန်ဘေးစက်လှေကို အသေးစိတ်ကြည့်ရှုခဲ့၏။ ဟုတ်ပါ၏။ ဒေါ်ရှုဟန်ပြောသည့်အတိုင်း စက်လှေက အသစ်မဟုတ်သော်လည်း အသစ်နီးပါးမျှ ကောင်းမွန်ပါ၏။

ယာမအင်ဂျင်နှင့် ဂျင်နရေတာတွဲထားသည်။ ဂျင်နရေတာက လျှပ်စစ်ဓါတ်အားပေးနိုင်သော စက်ဖြစ်သည်။ တန်ဘေး လှေပေါ်တွင် ရေခဲသတ္တုအသေးတစ်လုံး ထားရှိထား၏။

“အန်တီယောက်ျားက ငါးဖမ်းတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ငန်းတစ်ခု အနေနဲ့လုပ်ပေမဲ့ သိပ်ဒီမိခံတာ ဗေဒါလှေနဲ့ ပင်လယ်ထဲ သူခရီးထွက်ပြီဆိုရင် ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ဝက်အူချောင်းတို့ ကြက်ဥ၊ ဆိုဒါပုလင်းအစုံထည့်ယူသွားတယ် ... ဒါကြောင့် ကော့သောင်းဘက်က သင်္ဘောသုံး ရေခဲသေတ္တာ တမင် ဝယ်လာပြီး ထည့်ပေးထားတာ ...”

ဇော်မင်းမောင် ဗေဒါလှေကို စက်နှိုးစမ်းသပ်ကြည့်သည်။ ဗေဒါလှေကို သူနှစ်ခြိုက်သွားခဲ့ပြီ။

ဇော်မင်းမောင် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးနောက် စက်မှု တက္ကသိုလ်တက်ခဲ့သည်။ ဒုတိယနှစ်တွင် စာမေးပွဲကျသည်။ နောက် တစ်နှစ်ဖြေခဲ့သော်လည်း မအောင်။

(၂)နှစ်ဆက်ကျသောအခါစက်မှုတက္ကသိုလ်မှကျောင်းထွက်ခဲ့ရတော့သည်။ ဘီအီးအင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ကို မမှန်းတော့ဘဲ ရိုးရိုး အိတ်(စ်)စီဆက်ဖြေလျှင် တက္ကသိုလ်ဘွဲ့တစ်ခုရနိုင်သေးသည်။ သို့သော် ...

ဇော်မင်းမောင် ကျောင်းဆက်မတက်ချင်တော့ဘဲ ကျောင်းဆက်တက်ရန် သူစိတ်ကုန်သွား၏။

ဒါကလည်း အကြောင်းရှိပါ၏။

ဇော်မင်းမောင် စက်မှုတက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်
အရောက်တွင် သူ၏ဖခင်ဦးမြတ်ဝင်းသည် သားလေးဇော်မင်းမောင်
နှင့် ဇနီးမယားဒေါ်ရည်မွန်ကို ထားပစ်ခဲ့ကာ ဒုတိယအိမ်ထောင်ပြု
ခဲ့ပါလေသည်။

ဖေဖေဦးမြတ်ဝင်းသည် ပြတ်သား၏။

သူ့တွင်ရှိသမျှပစ္စည်း ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မျှမယူ။

ဇနီးမယား ဒေါ်ရည်မွန်ကို ရှေ့နေနှင့် လွှဲပြောင်းပေး

ခဲ့၏။

ရေကျော်ရပ် ရွှေဘုန်းပွင့်လမ်း ရန်ကုန်မြို့ရှိ နေထိုင်
သော အိမ်ကိုပင်ပေးကာ လူချည်းဆင်းသွားခဲ့ပါ၏။

ဒေါ်ရည်မွန် စိတ်တော့မကောင်း။ သို့သော် သူမဘာ
တက်နိုင်မည်နည်း။ ခင်ပွန်းသည်ကမှ မပေါင်းလိုတော့ခြင်းကိုး။

“မေမေ့မှာဘာအပြစ်ရှိလို့လဲဟင်”

ဇော်မင်းမောင်ကမေး၏။

ဒေါ်ရည်မွန် ပြီးသယောင်သမ်းပြသည်။ သို့တစေ
အပြီးကမပီပြင် ဟန်လုပ်ပြီးခြင်းမှန်းသိသာပါလေ၏။

“မေမေ့မှာ သားရဲ့ ဖေဖေမပေါင်းသင်းနိုင်တော့တဲ့ ရောဂါ
ရှိလို့ပဲ မင်းအဖေက အရွယ်ကောင်းတုန်းပဲသားရဲ့ အသက်
လေးဆယ့်ငါးဆိုတာ လူလတ်ပိုင်းပဲကွယ် ... မေမေက
ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ဘူး သားရယ်”

ဇော်မင်းမောင်သည် မေမေကဘာဆိုလိုမှန်း တိတိ

ကျကျမသိ။

သို့တစေ ရိပ်မိသလိုလိုတော့ရှိသည်။

ဖေဖေ နောက်ထပ်ထူထောင်သော အိမ်ရှင်မက

အသက်အစိတ်ခန့် ရွက်ကြမ်းရည်ကျိုမျှသောရုပ်ရည်သာရှိသည်။

ဒါပေမဲ့။

မိန်းမတစ်ယောက်၏ စိုပြေတောင့်တင်းမှုအားလုံး
ကိုပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ ဖေဖေသည် သက်လက်ပိုင်းအရာရှိတစ်ဦး

မို့ သားကြီးမယားကြီးရှိသော်လည်း မက်မောလောက်၏။

ထို့ကြောင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယူလိုက်ခြင်းပဲဖြစ်မည်

ဖေဖေက မေမေနှင့် ကွာရှင်းပြီးနောက် သူရုံးတွင်

လာတွေ့ရန် လူကြိုနှင့်မကြာခဏခေါ်ခဲ့သေးသည်။

ဇော်မင်းမောင်ကပြတ်သည်။ သွားဖို့မဆွဲထားနှင့်

လမ်းတွင်မတော်တဆကြုံလျှင်ပင် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်တော့သည်။

ဖေဖေကိုစိတ်နာသည်နှင့်အမျှ မေမေကိုသနားပို၍ ချစ်လာခဲ့သည်။

အထင်ကြီးလာခဲ့၏။ ပို၍လည်းသနားပိုလာခဲ့မိ၏။

မေမေသည်ကားကိုရောင်းသည်။ လက်ဝတ်လက်

စားအချို့ရောင်းသည်။ ထိုရောင်းရငွေများဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတွင် ဆိုင်ခန်းတစ်ခန်းဝယ်ယူခဲ့သည်။

ငွေအရင်းအနှီးက ဖိနပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖွင့်နိုင်ရုံမျှသာ

ရှိ၏။

မေမေဈေးထွက်တော့သည်။ မနက်စောစော နေ့

စဉ်အိပ်ရာထရ၏။ စက်မှုတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဇော်မင်းမောင် အတွက်နှင့် မိမိအတွက်ပါချက်ရသည်။

ဖိနပ်ဆိုင်ကလေးက အကျိုးအမြတ်ရှိလှ။ ဆိုင်ခန်း

နေရာက ချောင်ကျ၍သိပ်မရောင်းရလှ တစ်ခါတစ်လေဈေးနှုန်းပင် မပေါက်။

မိခင်ဖြစ်သူက ညည်းပြောပြောလာခဲ့သည်။

“ခက်တာက သားရယ်ဗိုလ်ချုပ်ဈေးလာတဲ့လူတွေဟာ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ပိုက်ဆံတွေထည့်ပြီးလာပေးမယ့်သူတို့က ဖိနပ်ဝယ်ဖို့လာကြတာမဟုတ်ဘူးကွယ် နိုင်ငံခြားအဝတ်အထည်၊ နိုင်ငံခြားအလှကုန်တွေသာ ဝယ်ဖို့အဓိကထားလာကြတာ ... အေးတစ်ခါတလေမှ ဖိနပ်ဝယ်ဦးမှပဲဆိုတဲ့စိတ်ကူးမျိုးပေါက်လာမှ ဝင်ဝယ်လိုက်ကြတာမျိုးပဲရှိတယ်သား”

မဆန်း ...

ဇော်မင်းမောင် ဒုတိယနှစ်ဆက်ကျပြန်သည်။

စိတ်ညစ်စရာကြောင့်ပင် ဇော်မင်းမောင်စားမေးပွဲ ကျရခြင်းဖြစ်သည်။ သားအမိနှစ်ဦးတည်းပေမဲ့ စားရေးဝတ်ရေးအတွက် ဝင်ငွေနှင့် ထွက်ငွေမလောက်ငှ။

ဒီတော့။

နိုင်ငံခြားသင်္ဘောသားဖြစ်ရန် စိတ်ကူးတော့သည်။

မတတ်နိုင်။ ခုဖေဖေဆီကဲ့ပဲ မျက်စိမှိတ်ပြီးအကူအညီ

တောင်းရတော့သည်။ ဖေဖေကအကူအညီပေးခဲ့သည်။

လေးငါးလအတွင်းမှာပင် ... ယူနိုက်တက်ထိမ်း

သင်္ဘောကုမ္ပဏီတွင် ဇော်မင်းမောင်အား အလုပ်သင်အရာရှိလောင်း

(Cade) အဖြစ်ခေါ်ယူခန့်ထားခြင်းခံရသည်။

ထိုင်းနိုင်ငံ ဗန်ကောက်မြို့သို့ လေယာဉ်ဖြင့် သွားရောက်ခဲ့သည်။ မေမေအတွက် မေမေ၏ညီမဝမ်းကွဲ ဒေါ်သူဇာက အဖော်အလှော်အဖြစ် လာရောက်ကူညီနေထိုင်ပေးသည်။

ဇော်မင်းမောင်သည် ဘယ်တိုင်းပြည် ဘယ်မြို့တံ ရောက်ပါစေ အပျော်အပါးအသုံးအဖြုန်းမရှိ။ ရသမျှလုပ်ခငွေကို စုဆောင်းသည်။ အမိမြန်မာပြည်မှ မေမေထံသို့ ပစ္စည်းအသစ် အဆန်းတွေ တင်ပို့ပေးသည်။ အခွန်အကောက်ဆောင်ကာ မိခင် ဖြစ်သူက သူမ၏ဆိုင်ပေါ်တင်ရောင်းခဲ့သည်။

တစ်နှစ်ခွဲအကြာတွင် မေမေဆိုင်ကလေးတိုးတက်လာ၏။ မေမေထံမှ စာဖတ်ရ၍ ဇော်မင်းမောင်သိရ။ သိပ်ဝမ်းသာ အားရဖြစ်မိပါ၏။

(၂)နှစ်ခွဲခန့်ကြာပြီးသောအခါ ယူနိုက်တက်ထိုင်း ကုမ္ပဏီမှာပင် ဇော်မင်းမောင် တတိယအရာရှိဖြစ်လာခဲ့သည်။

တတိယအရာရှိလေးဘဝဖြင့် လစာပြည့်ခွင့် (၃)လ ရရှိခဲ့သည်။ အမိမြေသို့ဇော်မင်းမောင်ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့သည်။ မေမေသည် အရင်ကထက် အနည်းငယ်ကြိုလှိုသွားခဲ့ပါ၏။

မေမေ၏ဆိုင်ကလေးက နိုင်ငံခြားပစ္စည်းမျိုးစုံ တင်ကာ ရောင်းချသည့်အတွက် ဝယ်သူတွေဖြင့် စည်ကားနေခဲ့သည်။

သုံးလအတွင်း ရေကျော်ရပ် ရွှေဘုန်းပွင့်လမ်းထဲမှ အိမ်တွင် ဇော်မင်းမောင် မေမေနှင့် အတူနေထိုင်ခွင့်ရခဲ့သည်။

နံနက်တိုင်း မေမေသည် ဘုရားရှိခိုး မီးသွေးခဲ ဘစ်လုံးဖြင့် ချွဲတတ်သည်ကို ဇော်မင်းမောင်သတိထားမိသည်။

မေမေသည် အက်(စ)မာခေါ် ပန်းနာရောဂါစွဲကပ်နေခဲ့လေပြီကော။

ဇော်မင်းမောင်မနေသာတော့မေးမိသည်။

“အင်း ... မေမေမှာ အက်(စ်)မာတော့ ရှိနေပြီပေါ့လေ... ဒေါက်တာဦးသာဒင်ကို အမြဲပြပြီး ကုသနေပါတယ် ... မယူပါနဲ့ကွယ် ... ”

မေမေက အရေးမကြီးလေဟန်ပြောသည်။

သို့တစေ ...

မေမေအလစ်တွင် ဇော်မင်းမောင်ကို ဒေါ်လေးသူဇာက တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောလာခဲ့သည်။

“မင်းမေမေမှာ သားအိမ်ရောဂါရှိတယ် ဇော်ဇော် ... ”

ကြောင့် မင်းဖေဖေက ကွာရှင်းသွားတာပဲ ... အိမ်ထောင်
ရေး စီးပွားရေးမသာယာတာ မပြေလည်တာကို မင်းမေမေ
ကျိတ်ပြီးခံနေခဲ့ရတာပါ ... မင်းအနေနဲ့ အလုပ်ထွက်ပြီး
အတူတူပြန်နေဖို့ကောင်းပြီ ဇော်ဇော် ... ”
“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေးသူဇာ ... ဒီတစ်ခေါက် ကျွန်တော်ပြန်
သွားပြီး မကြာခင်အလုပ်ထွက်ပါ့မယ် ... နောက်ဆုံးအခေါက်
အနေနဲ့ ကြိုးစားလိုက်ချင်သေးတယ် ... ဒေါ်လေးသူဇာသာ
မေမေ့ကို ဂရုစိုက်ထားပါ ဒေါ်လေး ... ”

သင်္ဘောပေါ်သို့ ဇော်မင်းမောင်ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။
အလုပ်ပြန်ဝင်ပြီး လေးလအကြာမှာပင် ဒုတိယအရာရှိ ရာထူးသို့
ဇော်မင်းမောင် တိုးမြှင့်ခံစားရသည်။

ဒုတိယအရာရှိ ဘဝဖြင့် ကမ္ဘာပတ်ခဲ့သည်မှာ တနှစ်
ကြာသွားခဲ့ပါ၏။ ဇော်မင်းမောင်တို့၏သင်္ဘော အင်္ဂလန်တိုင်းပြည်
လီဗာပူး(လ်)မြို့သို့ ရောက်ရှိပြီး(၃)ရက်အကြာမှာပင် ဘန်ကောက်ရှိ
ကုမ္ပဏီမှ ဇော်မင်းမောင်အတွက် ကြေးနန်းတစ်စောင်ဝင်လာခဲ့
တော့သည်။

ကြေးနန်းစာကို ဖတ်လိုက်သည်နှင့် ...

မစ္စတာဇော်မင်းမောင် အမြန်လာပါ။

မစ္စတာ၏မိခင်ဆုံးဖြတ် ဝမ်းနည်းပါသည်။

မြင့်မိုရ်တောင်ကြီးပြီလေပြီ။

ကုမ္ပဏီ၏ စီစဉ်ပေးမှုဖြင့် ဇော်မင်းမောင် မြန်မာ
ပြည်သို့ပြန်ရောက်ရှိခဲ့ပါ၏။

သားကိုစောင့်စေလိုသော မေမေဆန္ဒအတိုင်းမေမေ
ရုပ်အလောင်းကို ငါးရက်ထားရှိခဲ့သည်။

ဇော်မင်းမောင်တစ်ယောက်မိခင်၏ကြွင်းကျန်ရစ်
သောရုပ်ခန္ဓာကို ဖက်ကာငိုကြွေးမိခဲ့ရသည်။

မေမေ၏စာပေမှာသို့ ဖေဖေ ရောက်လာခဲ့သည်။
ဇော်မင်းမောင်ဖခင်ကို ရင်ထဲရှိတာတွေ ပြောချလိုက်မိသည်။ မိခင်
အတွက်ခံစားရသမျှကို ပြောဖြစ်ခဲ့ခြင်းပဲဖြစ်သည်။

“မေမေ့ကိုသတ်တာ ဖေဖေပဲသိလား ... ဖေဖေ အလိုရမက်
ကြီးလွန်းလို့ အရက်စက်ခံခဲ့ရလို့ ... မေမေ သေတာ”

ဒေါ်လေးသူဇာနှင့် ... အပေါင်းအသင်းတွေက

ဇော်မင်းမောင်ပါးစပ်ကို ဝိုင်းဝိုက်ကြသည်။ ဖေဖေကဘာမှမပြော။
ဖေဖေမျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည်ပေါက်များ ကျလာခဲ့
သည်။

မေမေ့ကို အုတ်ဂူပဲသွင်းဖြစ်ခဲ့သည်။

ဈာပနကိစ္စပြီးတော့ ဖေဖေသည် ဇော်မင်းမောင်ကို
လာရောက်တွေ့ဆုံခဲ့သည်။

ဇော်မင်းမောင်က လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့မရှိ။

“ဖေဖေကို စိတ်နာတုန်းပဲလားသား”

ဇော်မင်းမောင်မဖြေမိ။

“ဒီကိစ္စကို ဖေဖေအငြင်းလည်း မပွားချင်ဘူး ... အခု
မရည်မှန် ဆုံးပါးသွားပြီးပြီ ... လောကကြီးမှာ မယားကိုပစ်
သွားတဲ့လင်ဆိုတာရှိချင်ရှိမယ် ... သားသမီးကို မခင်တွယ်
တဲ့ ဖခင်တော့မရှိဘူး ဇော်ကြီး ... ”

“လောကကြီးမှာ သားသမီးကိုရော လင်ကိုပါ အသေခံပြီး
ချစ်ပြသွားခဲ့တဲ့ မေမေလိုမယား မိခင်မျိုးရှိပါတယ် ဖေဖေ”

ဦးမြတ်မင်းသည် ဇော်မင်းမောင်ကို ဖျတ်ခနဲမော
ကြည့်ခဲ့သည်။ ဇော်မင်းမောင် မျက်နှာထားတင်းမာနေဆဲဖြစ်

သည်ကို သူတွေ့မိသည်။ ဦးမြတ်ဝင်း ရင်ထဲနှင့်ခနဲဖြစ်သွားမိပါ၏။

“မင်း ... ငါ့ကို စိတ်နာနေတုန်းပဲလား ဇော်ကြီး”

“ဒီအကြောင်းတွေ မေးမနေပါနဲ့တော့ ဖေဖေ ... ဖေဖေလာ
ရင်းကိစ္စကိုပဲ ပြောပါ”

“မင်းရဲ့ရှေ့လျှောက်နေရေးထိုင်ရေးကိစ္စအတွက် ... ငါနဲ့တိုင်
ပင်သင့်တယ်ထင်လို့လာခဲ့တာပဲ ဇော်ကြီး ... ”

“ရပါတယ် ... ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန်တော့်ဘာသာရပ်
တည်နိုင်ပါတယ် ... ”

“မင်းမှာ အုပ်ထိန်းတဲ့မိခင်မရှိတော့ဘူး ... ဇော်ကြီး”

“ကျွန်တော်မှာ အုပ်ထိန်းတဲ့ဖခင်မရှိတော့တာ ... အတော့်ကို
ကြာသွားခဲ့ပါပြီ ... ”

ဦးမြတ်ဝင်း ကုလားထိုင်မှထရပ်လာခဲ့ပြီး သား
ဇော်ကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွားသည်။

ဇော်မင်းမောင်၏စိုပြေတောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သောခန္ဓာ၊
မြင့်မားသောအရပ်၊ သန့်ပြန့်သောမျက်နှာပေါက်က လှပသော မိခင်
ဒေါ်ရည်မွန်ဘက်က အမွေဆက်ခံထားသည်မို့ လူချောတစ်ဦးဖြစ်နေ
ခဲ့ပါ၏။

“မင်း ... ငါ့အိမ်မှာလိုက်နေမလား ... ငါ့အဆုံးအမကို ငါ့မျက်စိအောက်မှာပဲ ခံယူနိုင်မလားဇော်ကြီး ... မင်းဘဝရပ်တည်နေနိုင်ပြီဆိုတာ ငါယုံကြည်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ အသက်နှစ်ဆယ်လေးနှစ်ဆိုတာ ... အဆုံးအဖြတ်မှားနိုင်သေးတဲ့အရွယ်ပဲရှိပါသေးတယ် ... ”

ဇော်မင်းမောင် မျက်နှာပြုံးသွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဖေဖေဒုတိယမယားနဲ့ အရင်ကွာရှင်းပေးဖို့ ဦး ... ဘယ်လိုမှ ကျွန်တော်မိထွေးနဲ့အတူတူ နေနိုင်မယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ မေမေ့ကိုသတ်ရစိတ်နဲ့ မိထွေးမျက်နှာမြင်တိုင်း မိထွေးလည်ပင်းကို ကျွန်တော်ညှစ်သတ်မိမှာစိုးရိမ်လို့ပါ ... အဲဒီအတွက် ဖေဖေမယားကို ကွာရှင်းပေးခဲ့ရင် ကျွန်တော်လိုက်နေဖို့ အသင့်ပါပဲ ... ”

ဖေဖေဦးမြတ်ဝင်း၏လက်ဝါးက ဇော်မင်းမောင်၏ ပါးပြင်တစ်ဖက်ပေါ်သို့ ကျလာခဲ့သည်။

ဖြန်းခနဲအသံထွက်လာသည်။

ဇော်မင်းမောင် တွေ့တွေ့ကြီး ဆက်ရပ်နေခဲ့မိသည်။

ဦးမြတ်ဝင်းသည် ဇော်မင်းမောင်ကိုကြည့်ကာ မျက်

ညှစ်သွားခဲ့ပြီး ချာခနဲ ဦးမြတ်ဝင်း လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

တံခါးပေါက်မှ ဦးမြတ်ဝင်း ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး ...

“ငါတစ်ခုပဲပြောတော့မယ်ဇော်ကြီး ... မင်းဟာ မင်းလုပ်ချင်ရာလုပ်ပါ ... အခက်အခဲတခုတွေ့လာရင်တော့ ငါ့ဆီလာခဲ့ကြားလား ဒါပဲ ... ”

ဦးမြတ်ဝင်း အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားခဲ့သည်။

ကား၏စက်နှိုးသံ မောင်းနှင်ထွက်ခွာသံတွေကို

ဇော်မင်းမောင်ကြားလိုက်ရပါ၏။ ဖခင်ကြီးစိတ်မကောင်းဖြစ်သွား

သည်ကို ဇော်မင်းမောင်သိပါ၏။

ရင်ထဲတော့မကောင်းပါ မတတ်နိုင်ဘူးပဲဆိုရမည်။

မိခင်ကြီးမရှိသည့်နောက်ပိုင်း မိမိဘာသာဘဲ ဘဝ

ကိုဖြစ်လိုရာဖြစ်စေ ဆက်လျှောက်တော့မည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှ ဆိုင်ခန်းနှင့် ပစ္စည်းအားလုံးကို

အောင်းချပစ်လိုက်သည်။ ဤရွှေဘုန်းပွင့်လမ်း ရေကျော်ရပ် ရန်ကုန်

အိမ်ကို ဒေါ်လေးသူဇာနှင့်ပဲလွှဲထားခဲ့မည်။

ယခုမေမေမရှိတော့ပြီမို့ သင်္ဘောလည်း ဆက်

လိုက်လို့။

ဒါဖြင့်ဘာလုပ်ရမည်နည်း။
 ပင်လယ်ပြင်မှာ ခရီးသွားနေခဲ့သူမို့ ပင်လယ်မှာ
 ပျော်သည့်စိတ် မကုန်နိုင်သေး။
 ထိုစဉ်မှာပင် ...
 မြိတ်မြို့ထားဝယ်စုရပ် ဒေါ်ရှုဟန်က တန်ဘေးစက်
 လှေတစ်စီးရောင်းမည်ဟု သတင်းစာမှ သိလိုက်ရသည်။
 ဇော်မင်းမောင်ပျော်သွားသည်။
 အမှန်တော့ တန်ဘေးစက်လှေက ငါးဖမ်းသင်္ဘော
 စက်လှေပဲဖြစ်သည်။
 ငါးဖမ်းဖို့တော့ သူ့စိတ်မကူးသေး
 သည်တွင် ငှက်သိုက်နှင့်လင်းနှို့ချေး လုပ်ငန်းကို
 စိတ်ကူးမိသည်။
 နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ အချို့တိုင်းပြည်များသည် ငှက်သိုက်
 နှင့် လင်းနှို့ချေးကို ဈေးကောင်းပေးဝယ်ကြသည်။
 စွန့်စားရပေမည်။ ပင်လယ်ကမ်းတစ်လျှောက်
 ကျောက်ဆောင် ကျောက်ကုန်း ကျောက်တောင်စွယ်ကြားထဲ
 သက်စွန့်ဆံဖျား ငှက်သိုက်နှင့် လင်းနှို့ချေးတို့ကို ရှာဖွေရမည်။

စွန့်စားရခြင်းကို ဇော်မင်းမောင် နဂိုကတည်းက
 သနားပါ၊ပါ၏။
 ထို့ကြောင့် မြိတ်မြို့သို့ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းပဲဖြစ်သည်။
 ရှုဟန်က ပြောသေးသည်။
 “ဒီဗေဒါလေးကို အန်တီသိပ်သံယောဇဉ်ကြီးတယ် တကယ်
 ဆိုရင်တော့ မရောင်ချင်ဘူး အန်တီယောက်ျား သေသွားပြီး
 ဦးစီးမဲ့လူမရှိတော့လို့ ရောင်းရတာပါ ...”
 “ကဲ ... အန်တီ ဗေဒါလေးကို အန်တီပြောတဲ့ဈေးနဲ့ပဲ ကျွန်
 တော်ဝယ်ပါမယ် ... ပြောရရင် ဗေဒါလေးကို ကျွန်တော်
 သိပ်ကြိုက်ပါတယ်လို့ပဲ ဆိုပါရစေ ...”
 ဗေဒါဟု အမည်ရသော တန်ဘေးစက်လှေလေးကို
 ဇော်မင်းမောင်ဝယ်ယူဖြစ်ခဲ့ပါ၏။
 ထိုရောအခါ
 ဗေဒါလေး ရန်ကုန်အထိမောင်းသွားရန်အတွက် အ
 ညည်းဆုံး ကျွမ်းကျင်သူနှစ်ဦးလိုလာခဲ့သည်။
 ပွဲနင်း ကပ္ပတိန်နေရာကို ဇော်မင်းမောင်တာဝန်ယူ
 နိုင်သည်။ စက်ခန်းအုပ်တစ်ဦးနှင့် ဆီလောင်းထမင်းချက်သူ လိုနေ

ခဲ့သည်။

ဤမှာပင် ...

ဦးလှိုင်ဘွားတစ်ယောက်။

ကိုမင်းဟန်တစ်ယောက်။

ထိုနှစ်ဦးနှင့် ဗြိတိသျှတွင် ဇော်မင်းမောင်ဆုံရခြင်း

ပဲဖြစ်ပါလေတော့၏။

၆ အနီး (၂)

ဆုံစည်းပုံကလည်း ...

ဗေဒါလေးရန်ကုန်မောင်းယူသွားရန် လိုအပ်သော
လူငှားနှစ်ဦးမရသေးမီ ဒေါ်ရှုဟန်၏ ဒိမ်မှာပင် ဇော်မင်းမောင်
တည်းခိုသည်။

ပြင်ပတည်းခိုခန်းတစ်ခုတွင် သူတည်းခိုရန်မစဉ်းစား
သော်လည်း ဒေါ်ရှုဟန်က သူမ၏အိမ်တွင်တည်းခိုရန် ဇွတ်ပြောလာ
ခဲ့သည်။

ဗြိတိသျှတွင် အသိအကျွမ်းမရှိ၍လည်းကောင်း
ဒေါ်ရှုဟန်ကို အားနာမိ၍လည်းကောင်း တည်းခိုဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒေါ်ရှုဟန်၏နှစ်ထပ်တိုက်သည် ခြံကျယ်ဝန်းသည် နှင့်အမျှ လိုက်လျောစွာပင် ကြီးမားကျယ်ပြန့်၏။ ဒေါ်ရှုဟန်သည် အင်မတန်ချမ်းသာသော အမျိုးသမီးကြီးပဲဖြစ်သည်။

သူမတွင် တစ်ဦးတည်းသော ပုလဲဆိုသည့်အသက် (၁၈)နှစ်ခန့် ကောလိပ်ကျောင်းသူတစ်ဦးရှိပါ၏။

ပုလဲဆိုသည့်အတိုင်း ပုလဲလုံးလေးများနှယ်ဖြူဖြူ ဝင်းဝင်းကလေးလှပါ၏။

ဧည့်သည်နှင့်အိမ်ရှင် စကားစပ်မိကြသည်မှာမဆန်အ စပ်မိစပ်ရာပြောကြရင်း ဇော်မင်းမောင်သည် သူ၏ဘဝဖြစ်စဉ်များကို ပြောပြဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုအခါတွင် ဒေါ်ရှုဟန်သည် ဇော်မင်းမောင်၏ ရုပ်ရည်ကိုယ်အမူအရာ နှုတ်အမူရာတို့အား ခြံငံသုံးသပ်ပြီး လူရည်သန် လူတော်လေးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ညနေစား စားသောက်ပြီးနောက် ဒူးရင်းယို၊ မုန့် ကုလားမ၊ ရေနွေးကြမ်းတို့ဖြင့် အချိုငိုင်းဖွဲ့ကာ စကားပြောနေကြစဉ် ပုလဲသည် ဇော်မင်းမောင်အား မကြာခဏ တိတ်တခိုးကြည့်မိတတ်သည်။

ညှိစိမ့်သော်လည်း စိုပြေသော ဇော်မင်းမောင်၏ ရုပ်ရည်မှာ ပုလဲစိတ်ကစားစွဲမက်ဖွယ်ဖြစ်သည်။ အရပ်မြင့်မားပြီး သောကျားပီသသည့် ဇော်မင်းမောင်သည် ဘယ်လိုပဲပြောပြော ပုလဲအမြင်မှာ နှစ်ခြိုက်သဘောကျစရာကောင်းနေပါ၏။

မအေနှင့်သမီး နှစ်ဦးတည်းသာရှိကြသည်မို့... ဒေါ်ရှုဟန်သည် ပုလဲကို အသောက်အစား လောင်းကစားဖက်သော လူပေလူတေမျိုးနှင့် တွေ့ရှိချစ်ကြိုက်သွားမှာကို စိုးရိမ်မိသည်။

ဒါကလည်း စိုးရိမ်စရာပဲဖြစ်ပါလေ၏။ အကယ်၍သာ လူပေလူတေကိုသမက်တော်ရလျှင် ဒေါ်ရှုဟန်ချမ်းသာသမျှ ထိပါးနိုင်သည့် အန္တရာယ်ရှိသည်။

သည်တော့ ဒေါ်ရှုဟန်သည် ဇော်မင်းမောင်ကိုသမက်အဖြစ် စိတ်ကူးယဉ်လာတော့သည်။

ဒေါ်ရှုဟန်က နောက်တစ်နေ့မှာပင် မြိတ်မြို့၏ဘုရားပုထိုးနှင့် သာယာသောနေရာကို ဇော်မင်းမောင်အား လိုက်လံကြည့်ရှု ဘုရားဖူးပါရန် ခရီးစဉ်ကလေးတစ်ခု ဖန်တီးလာခဲ့သည်။

ဒေါ်ရှုဟန်နှင့် ပုလဲ ဇော်မင်းမောင်တို့ ဘုရားဖူးလည်ပတ်ခဲ့ကြသည်။ ဘုရားတစ်ဆူရောက်လျှင် ဒေါ်ရှုဟန်သည်

ဘုရားအကြာကြီးရှိခိုးတတ်သည်။

လူငယ်တွေမို့ ပုလဲနှင့်ဇော်မင်းမောင်တို့မှာ ဘုရားရှိခိုး ဦးချပြီးချိန်မှာ မြန်ဆန်ကြသည်။

ဒေါ်ရှုဟန်ကိုစောင့်ရင်း ဇော်မင်းမောင်နှင့် ပုလဲတို့မနီးမဝေး ရင်ပြင်တော်မှာဖြစ်စေ လမ်းလျှောက်ရင်းဖြစ်စေ စကားဆုံမိကြရတော့သည်။

“အစ်ကိုက သင်္ဘောနဲ့ကမ္ဘာအနှံ့ရောက်ခဲ့ဘူးတော့ တိုင်းပြည်အမျိုးမျိုး လူမျိုးအစုံတွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့တာပေါ့နော်”

“တွေ့ခဲ့ဘူးတာပေါ့ ပုလဲ”

“သူတို့ တိုင်းပြည်က မိန်းကလေးတွေ သိပ်လှသလားဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ ပုလဲ”

“သူတို့တိုင်းပြည်က မင်းသမီးလေးတွေ သိပ်လှလို့မေးမိတာပါ”

ဇော်မင်းမောင်ပြီးလိုက်မိပြီး ...

“အစ်ကိုတို့ တိုင်းပြည်က ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတွေကော မလှဘူးလား”

“အိုး ... သူတို့လည်း လှတာပဲပေါ့”

“သူတို့တစ်တွေက မင်းသမီးမို့ ပြင်တယ်ဆင်တယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လှတာပေါ့လေ ... နဂိုကမလှရင်တောင် လှသွားတယ်လို့ ထင်ရတာပေါ့ ... အဲ ... ဟောဟိုက ပန်းရောင်းတဲ့ ကောင်မလေးကိုကြည့်စမ်း မလှဘူးနော်”

ဇော်မင်းမောင်က ဘုရားစောင်းတန်းမှ ပန်းရောင်းသည့်ကောင်မလေးကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

ပုလဲကြည့်ပါ၏။

ထိုကောင်မလေးသည် အဝတ်အစာနွမ်းပါးသည်

သာမက ရုပ်ရည်ပါမလှပေ။

“အဲဒီပန်းရောင်းတဲ့ ကောင်မလေးက မလှဘူး၊ ပုလဲကလှတယ် အဲဒီလိုပဲပေါ့”

“အိုး ... အစ်ကိုကလဲ”

ပုလဲမျက်နှာလေး ပန်းနုရောင်ပြောင်းသွားခဲ့သည်။

ရှက်သောလည်း အပြီးပါရောနေ၏။

ဘယ်လူမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးသည် မိန်းကလေးပဲဖြစ်သည်။

လှတယ်ဆိုလျှင် ကျေနပ်သည်ချည်း။

“ဒီလိုပါ ... တကယ်တော့ အရှေ့တိုင်းသူတွေက ပိုလှတယ်လို့ အကိုတော့ထင်တယ်လေ ဂျပန်မလေးတွေ ထိုင်းမလေးတွေက ပိုလှတယ်လို့ထင်မိတယ်”

“ဒါဆိုရင် အကိုတနေ့နေ့ လက်ထပ်ဖြစ်ရင် ဂျပန်မလေး ဒါမှ မဟုတ် ထိုင်းမလေးကိုယူမှာပေါ့”

ပုလဲက ကလေးဆန်စွပ်မေးလာခဲ့သည်။

ဇော်မင်းမောင် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဘယ်ဂျပန်၊ ဘယ်ထိုင်းမလေးမှ အကိုနဲ့ ရည်းစားမဖြစ်ခဲ့ပါဘူးကွာ အစ်ကိုနိုင်ငံခြား သင်္ဘောလိုက်ခဲ့တာက စီးပွားရေးအဆင်ပြေဖို့ပါ။ မေမေဆုံးပြီးတော့ နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီက ထွက်ပြီး ကိုယ့်တိုင်းပြည်မှာပဲ လုပ်ကိုင်စားသောက်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပုလဲတို့ရဲ့ ဗေဒါလေးကို လာဝယ်တာပါပုလဲ”

ပုလဲဆက်မမေးတော့ ငြိမ်ပြီးတွေ့တွေ့ကလေး ငေးငေးဝိုင်ဝိုင်ဖြစ်သွားခဲ့၏။

မထော်တောင် ပထက်တောင်များသို့ ဆက်၍သွားခဲ့ကြသေးသည်။ အလွန်သာမော့ဖွယ်ကောင်းပြီး မြန်မာပြည်၏

သာယာလှပသော ရှုခင်းများကို တွေ့ကာ ဇော်မင်းမောင်ရင်သပ်ရှုမောရပါလေသည်။

“ဟေး ... ငြိမ်လှချည်လားပုလဲ”

ပုလဲက သူမအနီးတွင် လာထိုင်သော ဇော်မင်းမောင်ကိုကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ပါ၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းသစ်ပင်ရိပ်တွင် ဒေါ်ရွှေဟန်က အမော့ဖြေနေခဲ့သည်။ ပုလဲက မျက်ဝန်းကိုပင့်ကာကြည့်လာပါ၏။

“ပုလဲကို အကိုမေးချင်တာတစ်ခုကျန်သေးတာ အခုမှသတိရလို့”

“ဘာမေးချင်တာလဲ အကို ... ”

“စောစောတုန်းက ပုလဲပြောသွားတယ်လေ နိုင်ငံခြားမင်းသမီးလေးတွေကို သဘောကျသလို နိုင်ငံခြားမင်းသားလေးတွေကိုရော ပုလဲသဘောမကျဘူးလား”

ပုလဲပြုံးလိုက်ပါသည်။

“အစ်ကို စောစောက ပြောခဲ့သလိုပဲပေါ့။ မိန်းကလေးဆိုရင် နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်းမှလှသလို ... ယောက်ျားလေးဆိုရင်လည်း ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ယောက်ျားပီသမှကြည့်စောင်း”

တာ ... အီတလီမင်းသား၊ အမေရိကန်မင်းသားတွေဆိုရင်
ပုလဲသိပ်ကြိုက်တာပေါ့ ... အစ်ကိုကထောင်ထောင် မောင်း
မောင်းဆိုတော့ နိုင်ငံခြားမင်းသားနဲ့တူလိုက်တာလို့ ပုလဲ
မှတ်နေမိတာ” ...

နှစ်ဦးသားကြည်နူးစွာ ရယ်မိကြသည်။

ဇော်မင်းမောင်သည် ပုလဲဆိုသော ကောင်မလေး၏
သဘောကိုရိပ်မိလိုက်သည်။

ပုလဲသည် ဥစ္စာပေါကာ ရုပ်ချောသည်။ တစ်ဦး
တည်းသောသမီးလည်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ... သူရင်မခွန်မိသေးပါ။

ညနေစောင်းမှာပင် ဒေါ်ရှုဟန်တိုက်သို့ ဦးလှိုင်ဘွား
နှင့် ကိုမင်းဟန်ရောက်ရှိလာသည်။ ဒေါ်ရှုဟန်က အလုပ်သမား
နှစ်ဦးလိုကြောင်း သတင်းဖြန့်ပေးခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် စက်ခန်းအုပ်အဖြစ် ဦးလှိုင်ဘွားရောက်
လာပြီး။ ဆီလောင်း ထမင်းချက်အဖြစ် ကိုမင်းဟန်ရောက်ရှိလာခဲ့
ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ဦးလှိုင်ဘွားက အသက်(၄၀)ကျော်ခန့်ရှိသည်။

သူသည် အရာရှိအရာခံရုပ်မျိုးဖြစ်ပါ၏။ သားသား
နားနား ဝတ်စားထားသည်။

စက်ခန်းအုပ်တာဝန်များကို ဦးလှိုင်ဘွား ကျေပ

လောက်အောင် ဖြေနိုင်သည်။ နှစ်ဦးလုံးကို ညှိနှိုင်းပေါက်ဈေးဖြင့် တန်ဘေးသဘောကလေးတွင် လိုက်ပါရန် သဘောတူညီကြသည်။ ကိုမင်းဟန်က အသက်အစိတ်ခန့်ရှိပေပြီ။ ပုပြတ်ပြီး တုတ်ခိုင်သန် မာသော ခန္ဓာကိုယ်ရှိပါ၏။

နက်ဖြန်မနက်တွင် ဗေဒါလေးမြိတ်ကမ်းခြေမှစတင် ထွက်ခွာရန် ဦးလှိုင်ဘွားနှင့် ကိုမင်းဟန်ကို ချိန်းဆိုလိုက်သည်။ ဦးလှိုင်ဘွားကို ဗေဒါတွင် အိပ်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

စက်ခန်းကို သူကြည့်ရှုစစ်ဆေးရန်နှင့် လိုအပ်သော ဆီနှင့် ကျွန်ကိုရိယာပစ္စည်းများ သိုလှောင်ရန်ပုံဖြစ်သည်။ လစာနှင့် မဆိုင်သော အပိုသုံးငွေများတွက်ချက်ကာ ဦးလှိုင်ဘွားအား ဇော်မင်းမောင် ငွေထုတ်ပေးလိုက်၏။

ထိုညက ဦးလှိုင်ဘွားနှင့် ဇော်မင်းမောင် ညအိပ်ရန် စိတ်ကူးသေးသည်။ သို့သော် မအိပ်ဖြစ်ခဲ့။

“ဘာလုပ်မလဲကွယ် ... ဒီတစ်ည ဒီမှာပဲအိပ်လိုက်ပါ ... ဆိပ်ကမ်းက လေစိမ်းလည်းတိုက်တယ် ... ခြင်လည်းကိုက်ပါတယ် ... မောင်ဇော်ကို ဒီည အန်တီပြောစရာလည်း ရှိသေးလို့ပါ ...”

ထို့ကြောင့် ထိုညတွင် တန်ဘေးစက်လှေတွင်မအိပ်ဘဲ ဒေါ်ရှုဟန်တိုက်မှာပင် ဇော်မင်းမောင်အိပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ညစာစားပြီး အချိန်ဝိုင်းဖွဲ့ကြပြန်သည်။

ပုလဲက အချိန်ဝိုင်းတွင် ထိုင်ခဲ့သော်လည်း အချိုက်ခွေးရင်းယို၊ မုန့်ကုလားမ စသည်တို့ကိုမစား။ ချင်း(ဂျင်း)သုပ်တို့ကပင့်ကာစားခဲ့သည်။

သူမသည် ဇော်မင်းမောင်ကို အလစ်ခိုးကြည့်တတ်သည်။ ဇော်မင်းမောင်ကြည့်လျှင် အကြည့်လွဲသွားပါ၏။

“ပုလဲ စာကျက်တော့မယ် ...”

လေးလေးပင်ပင် ရေနွေးကြမ်းဝိုင်းမှ ပုလဲထထွက်သွားသည်။ ဒေါ်ရှုဟန်က စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ထသွားသော သမီးဖြစ်သူကိုကြည့်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းချမိသည်။

ဒါကိုဇော်မင်းမောင်သတိထားလိုက်မိသည်။

“ပုလဲတစ်ယောက်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ် ထင်တယ် ... မောင်ဇော် ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီ ...”

“အော် ... မနက်ဖြန် ဗေဒါလေးမြိတ်ကမ်းက ခွာတော့မယ်”

ဆိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံကွယ် ... ပုလဲက အသည်း
သေးတဲ့ အရွယ်ပဲရှိသေးတာလေ ... ”

“သူ့ဖေဖေစီးခဲ့တဲ့ ဗေဒါလေးကို နှမြောတယ်ထင်ပါရဲ့ ...
အန်တီ”

ဒေါ်ရှုဟန်က ဘာမှပြန်မပြောသေးဘဲ ရည်ရွယ်ချက်
ကင်းမဲ့စွာ ရေရွေးကြမ်းငှဲသောက်နေခဲ့သေးသည်။

“ပစ္စည်းနဲ့ပတ်သက်လာလျှင် ပုလဲက နှမြောတတ်တဲ့ မိန်း
ကလေးမဟုတ်ပါဘူးကွယ် ... ဗေဒါလေးကိုရောင်းပစ်ဖို့
တိုက်တွန်းတာလည်း ပုလဲကိုယ်တိုင်ပါပဲ မောင်ဇော် ...
ဒီဗေဒါလေးကိုမြင်ရင် သူ့ဖေဖေကို သတိရလို့တဲ့လေ ...
ပုလဲဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ငယ်သေးတော့ ချစ်ခင်စွဲလမ်း
တတ်တဲ့စိတ်မျိုး ရှိတတ်တာပေါ့လေ ... ”

ဇော်မင်းမောင် ဘာမှမပြော။

ပုလဲသည် မိမိရန်ကုန်သို့ပြန်တော့မည်မှန်းသိ၍ ပုလဲ
စိတ်မကောင်းမှန်း သူသိပါ၏။

“မောင်ဇော်အနေနဲ့ ရန်ကုန်ရောက်ပြီး မကြာခင် ဒီဘဏ်
ကို ဗေဒါလေးနဲ့ ပြန်လာဦးမှာပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်အန်တီ ရန်ကုန်မှာ စီစဉ်စရာလေးတွေ စီစဉ်
ပြီးရင် ဒီဘက်ရေး၊ ငြိတ်၊ ထားဝယ် ကမ်းတွေမှာပဲ ကျွန်
တော်လုပ်ငန်းလာလုပ်မှာပါ”

“ဒါထက် မေးရမှန်းမမေးရမှန်းတော့မသိဘူးလေ ဒါပေမဲ့
အန်တီက မောင်ဇော်ကိုမေးခြင်တာတစ်ခုရှိနေတယ်”

“မေးပါအန်တီ”

“မောင်ဇော်ရန်ကုန်ပြန်တဲ့အစီအစဉ်ထဲမှာ ရန်ကုန်ရောက်
ရင် မောင်ဇော်မှာ လက်ထပ်ဖို့ အစီအစဉ်ရောမပါဘူးလား
ကွယ်”

“ဗျာ ... ”

လူကြီးဆန်စွာပဲ ဒေါ်ရှုဟန်ပြီးပါလေသည်။

“အန်တီမေးချင်တာဟာ ... မောင်ဇော်မှာ လက်ထပ်ရမယ့်
မိန်းကလေးတစ်ဦးဦးရှိနေပြီလား ... တကယ်လို့ရှိနေပြီ
ဆိုရင်လည်း အခုကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းလုပ်တော့မယ်ဆိုတာနဲ့
လက်ထပ်ထားမယ့် အစီအစဉ်မျိုးရှိထားသလားလို့ အန်တီ
က သိချင်တာပါ ... ”

ဇော်မင်းမောင် ခေါင်းကိုခါယမ်းပြလိုက်ပါ၏။

“အခု ကျွန်တော်စိတ်အားထက်သန်နေတာက ဗေဒါလေးကို စိတ်ကြိုက်ဒေါက်တင်ပြီးရင် ကျွန်တော့်ဘာသာ လုပ်ငန်းဆက်လုပ်ဖို့ပဲ အားသန်နေတာပါ အန်တီ ... တခြားဘာကိုမှ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားလို့မရသေးပါဘူး ... ”

“ဒါဖြင့်ရင် ... မောင်ဇော်က တစ်သက်လုံးအိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးလို့များ ဆုံးဖြတ်ထားလို့လား ... ”

ဇော်မင်းမောင်ပြီးလိုက်၏။

“ဘယ်နေမှာလဲအန်တီ ... ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကရော အဲဒီမိန်းကလေးကိုယ်တိုင်ကပါ ... နှစ်ဦးသဘောကျနှစ်ခြိုက်ကြမယ် ... ကျွန်တော့်မှာ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို လှလှပပ တင့်တင့် တယ်တယ်ထားနိုင်တဲ့ ငွေကြေးဝင်ငွေရှိရင်တော့ စဉ်းစားမိမှာပါ ... ”

“ကောင်းတဲ့ရည်ရွယ်ချက်ပါပဲ ... ဒီခေတ်လူငယ်လေးတွေထဲမှာတော့ မောင်ဇော်ကို အင်မတန်တော်တဲ့ လူငယ်တစ်ဦးလို့ ချီးကျူးရမှာပါ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ မောင်ဇော်ဒီဘက်ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်ကို ပြန်လာပြီး အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင် အန်တီတို့အိမ်ကို ဝင်ပါထွက်ပါ။ အန်တီကို မောင်ဇော်

အနေနဲ့ မိဘလိုအဒေါ်အရင်းလိုသဘောထားနိုင်ပါတယ်။ မောင်ဇော် ဟောဒီတိုက်ဟာ မောင်ဇော်အတွက် တံခါးမရှိခါးမရှိပေါ့ကွယ် ... ဟုတ်ရဲ့လား မောင်ဇော် ... ”
“ဟုတ်ကဲ့ ... သိပ်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ”

❧ အခန်း (၃) ❧

ဗေဒါလေးဆိုက်ကပ်ထားရာသို့ ဒေါ်ရှုဟန်နှင့် ပုလဲတို့ လိုက်ပို့ခဲ့ကြသည်။

ကိုမင်းဟန်နှင့် ဦးလှိုင်ဘွားသည် ဗေဒါပေါ်တွင် အသင့်ရောက်ရှိနေခဲ့ကြသည်။

“ဟေး ... ကိုဇော်မင်းမောင် ... လမ်းမှာချက်ပြုတ်စားနဲ့ က ဘာမှမဝယ်ရသေးဘူးနော်”

ကိုမင်းဟန်က ခရီးရောက်မဆိုက် ပြောမှပင် ဇော်မင်းမောင်မှာ ဟုတ်ပေသားပဲဟု သတိရလာသည်။

ဆန်၊ ဆီ၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်နှင့် စည်သွတ်ဘူး၊ ငါးခြောက်စသည်တို့ဝယ်ရန် ကိုမင်းဟန်အား ဇော်မင်းမောင်

ထုတ်ပေးခဲ့သည်။ သင်္ဘောစက်အရံလိုအပ်သည်များကိုသာ ဦးလှိုင်ဘွားအား ငွေထုတ်ပေးခဲ့မိသည်။

အဓိကဖြစ်သော စားရေးသောက်ရေးအတွက် ဇော်မင်းမောင် ငွေနေမိခဲ့သည်။ ကိုမင်းဟန် ဈေးသွားဝယ်သည်ကို ဘာဝံ့ရင်းကမ်းစပ်မှာ ဒေါ်ရှုဟန်၊ ပုလဲနှင့်ဇော်မင်းမောင်တို့ ရပ်နေကြသည်။

“ရှေး ... လမ်းမှာ အစ်ကိုစားဖို့ ... အစ်ကိုက ကုလားပဲနဲ့ ခူးရင်းယိုကြိုက်တတ်တယ် မဟုတ်လား”

ပလတ်စတစ်ခြင်းအနီလေးတစ်လုံးတွင် ပလတ်စတစ်အိတ်ဖြင့် ထည့်ထားသော ခူးရင်းယို မုန့်ကုလားမဲကို ပုလဲက ဇော်မင်းမောင်လက်သို့ ပေးအပ်သည်။

“ဒုက္ခရုလို့ ပုလဲရယ် ...”

ပုလဲ မျက်မှောင်ကျူသွားခဲ့မိသည်။

“လုပ်မနေနဲ့ ... အစ်ကိုက ကြိုက်သားနဲ့ သိပ်ဟန်လုပ်ချင်တာပဲ ... ချော ... ကြိုက်ရင်ယူ မကြိုက်ရင် ပင်လယ်ထဲ ကျတော့ လွှင့်ပစ်လိုက်”

ပုလဲကို သူပြန်ကြည့်လိုက်မိသည်။ အတော်လှသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲဖြစ်ပါလေ၏။

မျက်မှောင်ကျုံ့ထားသည်ကပင် လှနေဆဲပါတည်း။
 မျက်နှာလေးက မပြေပြင်ထားရှိသော်လည်းပင်ကိုယ်
 အသားအရေနှင့် စိုပြည်ဝင်းဝါနေသည်။ နှာတံကချွန်သည်လည်း
 မဟုတ် ပြားသည်လည်းမဟုတ်။

နှာတံအဖျားက လုံးပြီးဖြောင့်စင်း၏။ နှုတ်ခမ်းနှင့်
 လွှာကလည်း ပြီးလိုက်လျှင် ပို၍လှပသွားတတ်သည်။ နှုတ်ခမ်းနီ
 မကူဘဲ နီနီရဲရဲလေးပဲဖြစ်သည်။

ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားမှာ အနည်းငယ်ဝသည်ဟုထင်
 ရသော်လည်း ကိုယ်ရည်မစစ်သေးသည့်အသွင်သာ ရှိ၏။

ရင်၊ တင်၊ ခါး အချိုးအစားကျသည် တင်လေးက
 အဝင်အကာမို့ပါ၏။ သူမမျက်ဝန်းအိမ်က ဖြူဖွေးကြည်လင်လှသည်။
 ဇော်မင်းမောင်အကြည့်စူးစူးကြောင့် ပုလဲမနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်
 ရတော့သည်။

“အဲလိုကြီးမကြည့်နဲ့ အစ်ကို ... ပုလဲ မနေတတ်ဘူး”

“ဆောရီးပါ ပုလဲ ... အစ်ကိုမျက်စိထဲက မထွက်အောင်
 အလွတ်ကျက်တဲ့အကြည့်ပါ ... အစ်ကိုက ရန်ကုန်ပြန်ရ
 တော့မှာလေ ... ”

“ဟွန်း ... အစ်ကို သိပ်စကားတတ်တာပဲ ... အစ်ကိုအိ

အစဉ်က ဒီကိုပြန်လာမှာပဲ မဟုတ်လား ... ”

“ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းသေချာတယ် ပုလဲ ... ”

“လာရင် ပုလဲတို့အိမ်မှာပဲတည်းမှာ မဟုတ်လားဟင်”

“ဒါတော့ မပြောတတ်သေးဘူးပုလဲ အကိုအလုပ်က ဘယ်
 ကျောက်ကြို ကျောက်ကြားမှာ ဘယ်လောက်အချိန်တွေ
 ကုန်မယ်မှန်းမှမသိသေးတာ ... ”

“အင်းလါ ... ပုလဲဆိုလိုတာက လုပ်ငန်းခဏနားတဲ့အခါမျိုး
 ကျရင် ပြောတာပါ ... ”

“သိပ်သေချာတာပေါ့၊ လုပ်ငန်းနားရင်တော့ ပုလဲတို့အိမ်မှာ
 လာပြီး နားမှာပေါ့၊ ပုလဲတို့အိမ်မှာဆိုရင် ဖိမိန့်လည်းနေရ
 မယ် ... အစားလည်းကောင်းကောင်းစားတာပဲ ... ”

ပုလဲက တစ်ခုခုပြန်ပြောရန် သူမ၏နှုတ်ခမ်းလွှာထူ
 အမ်းအမ်းလေးကို ဟလိုက်သေးသည်။

သို့သော် မပြောဖြစ် ကိုမင်းဟန်ပြန်ရောက်လာ၍ပဲ
 ဖြစ်သည်။ ကိုမင်းဟန်သည်လူသုံးယောက်(၃)ရက်စာခန့်ရိက္ခာတွေ
 ဝယ်ယူလာခဲ့သည်။ တောင်းကိုထမ်း၍ တန်ဘေးဆိုက်ထားရာသို့
 ကိုမင်းဟန် လျှောက်ခဲ့သည်။

“ဟေး ... တို့ထွက်ဖို့သင့်တော်ပြီ ဇော်မင်းမောင်

ဦးလှိုင်ဘွားက ဗေဒါလေးပေါ်မှလှမ်း၍ သတိပေး
ခဲ့သည်။

ဒေါ်ရှုဟန်နှင့်ပုလဲကိုနှုတ်ဆက်ကာ ဗေဒါလေးရှိရာ
သို့လျှောက်ခဲ့ပါလေသည်။

ဗေဒါလေးစက်နိုးပြီ။

ပဲကိုင်ခန်းမှာ ... မှန်တွေပတ်လည်တပ်ထားသည်။
ဇော်မင်းမောင်က ပဲကိုင်သည်။ ဦးလှိုင်ဘွားက စက်ခန်းထဲဝင်
ရောက်သွားပြီး ကိုမင်းဟန်ချည်ထားသော ကြိုးများကို ဖြည့်လိုက်
၏။

မြိတ်ကမ်းခြေမှ ဗေဒါလေးထွက်ခွာခဲ့ပါ၏။

ဇော်မင်းမောင်သည် ပဲစကီယာရင်ကွင်းကိုတစ်ဘက်
ကကိုင်ကာ ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့်မြှောက်ကာ နှုတ်ဆက်ရင်းဖြင့်
ပင် ရေလယ်ကျောသို့ ရောက်ခဲ့ရတော့သည်။

ဗေဒါလေးသည် စက်အားကောင်းပါ၏။

ရာသီဥတုသာယာလှသည်။ ဗေဒါလေးသည် အင်ကျပ်
စက်သံ ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်မရှိဘဲ မှန်မှန်သွားနေပါ၏။

မြိတ်ကမ်းရိုးတန်းထားဝယ်ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်
သည် ကျွန်းစုလေးများ၊ ကျောက်ဆောင်များ ထူထပ်ပေါများလှ
သည်။

(၁၁)နာရီတွင် နံနက်စာ စားသောက်ကြသည်။

ဦးလှိုင်ဘွားနှင့်ကိုမင်းဟန်တို့ အောက်ခန်းမှာပင်
စားကြသည်။ ဇော်မင်းမောင်အတွက် ကိုမင်းဟန်က စားသောက်
ဖွယ်ရာများကို လင်ပန်းဖြင့်ထည့်ယူလာသည်။

“ကိုယ်မောင်းပေးမယ် ဇော်မင်းမောင် ... မောင်ရင်ထမင်း
စားလိုက်ဦး”

ဦးလှိုင်ဘွား ရောက်လာ၍ပြောသည်။

ဦးလှိုင်ဘွားကိုပဲ့ပေးကိုင်ကာ ဇော်မင်းမောင်ထမင်း
စားသောက်လိုက်ပါ၏။

“ထားဝယ်တို့ မော်လမြိုင်တို့ကိုကပ်ဦးမလား ... ဇော်မင်း
မောင်”

“ဟင့်အင်း ... မကပ်တော့ဘူးဗျာ ... ကပ်စရာအကြောင်း
လည်းမရှိဘူး ... ကပ်မယ်ဆိုရင် တကူးကန်ကြီးပြန်ဝင်ရဦး
မယ် ... ကျွန်တော် ရန်ကုန်မြန်မြန်ရောက်ချင်တယ်”

“ကောင်းပါတယ် ... ကိုယ့်အနေနဲ့လည်း ရန်ကုန်မြန်မြန်
ရောက်ချင်တာပါပဲ”

“ဟုတ်လား ... ဦးလှိုင်ဘွားက ဘာဖြစ်လို့ ရန်ကုန်မြန်မြန်
ရောက်ချင်တာလဲ ... ”

ဦးလှိုင်ဘွားအသွင်က စက်ခန်းအုပ်တစ်ဦးထက်
ပါတီပွဲသို့တက်ရောက်မည့် လူချမ်းသာတစ်ဦးပုံစံပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

သူ့မျက်နှာက မသာမယာရှိနေခဲ့ပါ၏။

ဦးလှိုင်ဘွားက သူ၏သက္ကလတ်ကုတ်အင်္ကျီအပြာ
ကို ချွတ်သည်။ ကုတ်အင်္ကျီကို လုံးထွေးကာ ခေါင်းဦးသဖွယ်ချကာ
အိပ်ချလိုက်သည်။

“ဦးလှိုင်ဘွားကြည့်ရတာ နေမကောင်းဘူးထင်တယ် ...
ကျွန်တော်တာဝန်ယူပြီး ... စက်လှေကိုမောင်းလိုက်မယ်
ဦးလှိုင်ဘွား နားလိုက်ပါ ... ”

စားသောက်ပြီးစီးသွား၍ ဦးလှိုင်ဘွားကို အနားယူ
စေကာ စက်လှေကို ဇော်မင်းမောင် မောင်းခဲ့တော့သည်။

“ဦးလှိုင်ဘွား သက်သာသလိုနေပါ ... ဆေးလေးဘာလေး
သောက်ပါလား ... ”

ဇော်မင်းမောင်က အနီးရှိ ဦးလှိုင်ဘွားကိုပြောလိုက်
သည်။

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ နေမကောင်းချင်ဘူး ... ဆေးတော့
ကိုယ့်မှာရှိပါတယ် ... ”

စကားဆက်မပြောတော့ဘဲ ဦးလှိုင်ဘွား ပက်လက်
အိပ်ရင်း သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်အသာအယာဖိပေးနေသည်။

ကို ဇော်မင်းမောင်တွေ့နေရပါ၏။

နေ့(၁)နာရီခန့်တွင် ရာသီဥတုကပြောင်းလဲလာသည်။

ကြည်ပြာရောင်ကောင်းကင်သည် မီးခိုးရောင်သို့ အသွင်ပြောင်းလာခဲ့ပါလေ၏။

လေတိုက်နှုန်းကပြင်းလာသည်။ ပင်သယ်တွင်လှိုင်းထစပြုလာခဲ့သည်။ ဗေဒါလေး နိမ့်တုံမြင့်တုံဖြစ်လာခဲ့၏။

ဗေဒါလေးမငြိမ်မသက်ဖြစ်လာခဲ့သည်နယ် ဦးလှိုင်ဘွားတစ်ယောက် မငြိမ်မသက်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဝေဒနာတစ်ခုကို သူခံစားနေရပုံရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးလှိုင်ဘွား”

“ကိုယ့်မှာနှလုံးရောဂါရှိတယ် ... တစ်ခါတလေ ဒီလိုပဲ ... နှလုံးရောဂါထလာတတ်တယ် ဇော်မင်းမောင် ...”

“အဲဒါမှ အခက်ပဲ ... ဗေဒါပေါ်မှာ ပါလာတဲ့ဆေးကလည်း နှလုံးရောဂါသက်သာတဲ့ဆေးတော့ ပါမလာဘူးဗျာ ...”

“ရတယ် ဇော်မင်းမောင် ... ကိုယ့်မှာဆောင်ထားတဲ့ဆေးရှိပါတယ်”

ဦးလှိုင်ဘွားပက်လက်မှ ထထိုင်သည်။ လုံးထွေး

သားသော ကုတ်အင်္ကျီအထဲမှ ပုလင်းတစ်ပုလင်းကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

ထို့နောက် ဦးလှိုင်ဘွားကို ဇော်မင်းမောင် မကြည့်နိုင်တော့။ လေက ပိုမိုပြင်းလာခဲ့သည်။ လှိုင်းပိုကြီးလာခဲ့ပါ၏။ ဇော်မင်းမောင်ပဲ့ကို ဂရုတစိုက်ကိုင်နေခဲ့ရပြီ။

ဦးလှိုင်ဘွား ယိုင်တိယိုင်တိုင်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“တို့ ခဏလောက် ကမ်းကပ်မှဖြစ်မယ် ဇော်မင်းမောင် ... မိုးသက်လေပြင်းကျချင်သလား မသိဘူး ...”

“ဟုတ်ဘယ် ဦးလှိုင်ဘွား ... ကမ်းကပ်ဖို့ပဲ ကျွန်တော် ကြိုးစားနေတာ ... လှိုင်းလုံးနဲ့စာရင် ဗေဒါကအကောင်နည်းနည်းသေးနေတယ် ...”

“ဒါဆိုရင် ကိုယ်စက်ခန်းကို ပြန်ဆင်းဦးမယ် ...”

ဦးလှိုင်ဘွား ဒယ်ဒယ်ယိုင်ဖြင့်ပင် စက်ခန်းထဲသို့ပြန်ဆင်းသွားခဲ့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကိုမင်းဟန်ကလည်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

“လှိုင်းလည်းကြီးနေတယ် ... လေလည်းထန်နေတယ် ...”

အဲဒါဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကိုဇော်မင်းမောင် ... ”

“ကမ်းကပ်မလို့ ကိုမင်းဟန် ... ”

“ဟာ ... ကမ်းက အဝေးကြီးမှာ ... ”

ညည်းတွားသံဖြင့် ကိုမင်းဟန်ကပြောသည်။

ဇော်မင်းမောင်၏ မျက်လုံးများသည် ပဲ့ကိုင်လျှက်က
ပင် ဦးလှိုင်ဘွားခေါင်းဦးအိပ်ခဲ့သော ကုတ်အင်္ကျီ အပြာကိုလှမ်း၍
သတိပြုမိသည်။

စက်လှေလူးနေ၍ ကုတ်အင်္ကျီက ဇော်မင်းမောင်၏
ခြေထောက်အနီးသို့ရောက်လာသည် ... ။ ဇော်မင်းမောင်ကကုန်း
ကောက်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဦးလှိုင်ဘွား ... ခင်ဗျား ကုတ်အင်္ကျီပြန်ဝတ်ထားပါ။

ခင်ဗျား နေမကောင်းဘူး မဟုတ်လား ... ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ... လုံးထွေး၍ ကုတ်အင်္ကျီကို
ဇော်မင်းမောင် ပစ်ပေးလိုက်တော့သည်။

ဤမှာပဲ ပြဿနာဖြစ်ပါလေပြီ။

လေပြင်းအတိုက်နှင့် ကုတ်အင်္ကျီမှာ လေထဲမြောက်
သွားပြီး ဗေဒါလေးထဲမှ ပင်လယ်ထဲသို့ ကျဆင်းသွားတော့သည်။

“ဟာ ... ဒုက္ခပဲ ... အဲဒါမှအကြီးအကျယ်ဒုက္ခရောက်ပြီ
ကုတ်အင်္ကျီမရှိရင် မဖြစ်ဘူး ... ”

ဦးလှိုင်ဘွားအပြေးသွားကာ စက်လှေ၏လက်တန်း
တို့ ခွကျော်နေလေပြီ။

“ဟေ့လူ ... ဦးလှိုင်ဘွား မဆင်းနဲ့ ... မဆင်းနဲ့”

ကိုမင်းဟန်မှာ ငေးကြောင်နေခဲ့သည်။

ဦးလှိုင်ဘွားသည် ပင်လယ်ပြင်ထဲသို့ ကူးခတ်လိုက်
ခဲ့သည်။

“တောက် ... ဒုက္ခပဲ ကိုမင်းဟန် သက်ကယ်တော အသင့်
ဖြုတ်ထား ... ကျွန်တော် သူ့ဆီဝင်ကပ်ပေးမယ် ... မိလောက်
တဲ့ နေရာကျရင် သက်ကယ်တောပစ်ပေးလိုက် ... ”

မြင်ကွင်းက အသည်းယားစရာမှ တကယ့်အသည်း
ထားစရာ လှိုင်းလုံးတွေက ကမ်းရှိရာသို့ ဦးတည်နေသည်မဟုတ်။
ခင်လယ်ပြင်အတွင်းသို့ ဆွဲနေချိန်ပဲဖြစ်သည်။ ကုတ်အင်္ကျီနောက်သို့
ဦးလှိုင်ဘွား လက်ပစ်ကူးလိုက်နေခဲ့သည်။

ပေအစိတ်ခန့်တွင် စက်လှေက ဦးလှိုင်ဘွားကိုမိလာ
သည်။

“ဘောပစ်ပေးလိုက် ... ”

ဇော်မင်းမောင်အမိန့်အတိုင်း ကိုမင်းဟန်ကအားစိုက်
၍ပစ်ပေးသည်။ ဘောကွင်းက ဦးလှိုင်ဘွားနှင့် မနီးမဝေးတွင်တူ
သွားသည်။

ဦးလှိုင်ဘွားက ကုတ်အင်္ကျီကိုသာ မဲနေခဲ့သည်။
ဘောကိုမယူခဲ့။ ဦးလှိုင်ဘွား လက်ပန်းကျတော့သည်။

“ဦးလှိုင်ဘွား သက်ကယ်ဘောကိုယူလေ ... ”

ဇော်မင်းမောင် သံကုန်ဟစ်အော်ချိန်မှာပင် ဦးလှိုင်
ဘွား နစ်မြုပ်သွားခဲ့သည်။ နောက်တစ်ကြိမ်ပင် ပေါ်မလာတော့။

သူဝတ်ဆင်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီ ရူးဖိနပ်မှာ ရေနံ
လာလျှင် ကူးစက်၍မရအောင် အနှောင့်အယှက်ပေးတော့သည်။
အင်္ကျီ၊ ဖိနပ်ကြောင့် ပိုမိုလေးလံတော့သည်။

ဦးလှိုင်ဘွားနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ကုတ်အင်္ကျီမှာ
ပင်လယ်ထဲသို့ စုန်းစုန်းမြုပ်သွားခဲ့ပါ၏။

“မရတော့ဘူး ကိုဇော်မင်းမောင်ကြာရင် ကျုပ်တို့ပါသူ
ရောက်လိမ့်မယ် ... မိုးပါ ပါလာပြီ ... လေလည်းပိုပြင်းထန်
တယ် ... ”

ကိုမင်းဟန်၏ သတိပေးချက်မှာ မှန်လှသည်။

မြင်ကောင်ရေ(၂၀၀)အားရှိသော အင်ဂျင်စက်ကို
သံကုန်ဖွင့်ပြီး ကမ်းဆီသို့ မနည်းရအောင် မောင်းယူရ၏။

ကမ်းကပ်မိလေပြီ ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်းတော့မဟုတ်
တော့ရန်ပေတစ်ရာခန့်ရှိသော ကျွန်းကလေးသာလျှင် ဖြစ်ပါ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပင်လယ်ပြင်ထဲမှ မြေသားရှိသောနေ
ရာသို့ ခြေချနိုင်ပြီဖြစ်၍ သက်ပြင်းကိုချနိုင်လိုက်ပါလေတော့သည်။

အနုပညာ (၄)

(၃)ရက်ကြာပြီးနောက် ရန်ကုန်သို့ဗေဒါလေး ဆိုက်ကပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ဆိပ်ကမ်းကပ်ပြီးနောက် ဦးလှိုင်ဘွား၏အကြောင်းကို ဆိပ်ကမ်းရဲအဖွဲ့သို့ တိုင်ချက်ဖွင့်လိုက်သည်။

ဇော်မင်းမောင်၏ တိုင်ချက်ကိုလက်ခံထားပါ၏။ သို့သော် ...

ဖြစ်ပွားခဲ့သောနေရာမှာ ဖြိတ်နှင့်ထားဝယ်ကြားပင်လယ်ပြင်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့၍ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းရုံးမှတစ်ဆင့် သက်ဆိုင်ရာဗဟိုရုံးချုပ်သို့ ထပ်ဆင့် ဆိပ်ကမ်းရဲမှ အစီရင်ခံပေးရုံသာ ပြုလုပ်လိမ့်မည်ထင်ပါသည်။

ရန်ကုန်ရေကျော်ထဲရှိ အိမ်သို့ ဇော်မင်းမောင် အနားယူရန် ပြန်လာခဲ့သည်။ ကိုမင်းဟန်သည် အခြားခရီးစဉ်မရှိသေး၍ ဗေဒါလေးပေါ်မှာပဲ နေခဲ့သေးသည်။

ရေကျော်ရွှေဘုန်းပွင့်လမ်းအိမ်မှနေ၍ ဗေဒါလေးထံသို့ ဒေါက်တင်ရန်ကိစ္စကို ဇော်မင်းမောင်ဆောင်ရွက်ရသည်။

ဗေဒါလေး ဒေါက်မတင်မီ ဇော်မင်းမောင်သည် နှင်နာရေတာခေါ် မီးအားပေးသည့် စက်ကိုဖြုတ်ရသည်။

အိုဗာဟော(Overhaul) ပြုလုပ်ပြင်ဆင်စေရန် ... ဆောင်ခိုင်းလမ်းရှိ လျှပ်စစ်အင်ဂျင်ပြင်သော 'ကောင်းဝိန်' ဆိုင်သို့ပို့ထားခဲ့သည်။

ကိုမင်းဟန်မှာ ဗေဒါလေးတွင်တာဝန်မရှိတော့သော်လည်း ဆက်နေခဲ့သည်။ အစောင့်အဖြစ် ဦးနီဆိုသူကို ဇော်မင်းမောင် ဘားရမ်းထားခဲ့သည်။ ဗေဒါလေး ခရီးဆက်လျှင် စက်မှုတက္ကသိုလ်မှ အိမ်မက်ကယ်(လ်)နီကယ်(လ်)ဖြင့် ဘွဲ့ရထားသော ခင်မောင်မောင်ကို ခေါ်သွားရန် ဇော်မင်းမောင်စိတ်ကူးမိသည်။

ခင်မောင်မောင်သည် ဆောက်လုပ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်းတွင် စာချုပ်ဝန်ထမ်းခေါ် ပုတ်ပြတ်လစာနှင့် ဝင်ရောက်လုပ်

ကိုင်းနေခဲ့သည်။ ခင်မောင်မောင်က လှည်းတန်း ကမာရွတ်တွင်နေ ထိုင်သည်။

ဗေဒါလေးပေါ်တွင် နှစ်ရက်ခန့်မျှသာနေပြီး နောက် ရက်များတွင် ကိုမင်းဟန်ပေါ်မလာခဲ့ပေ။ သူတခြားနေရာတွင် အလုပ်ရသွား၍ပြန်မလာခြင်းဟူ၍ ဇော်မင်းမောင်ထင်မြင်မိသည်။

ကိုမင်းဟန်သည် မြိတ်မှ ထမင်းချက်၊ ဆီလောင်း အဖြစ် လိုက်ပါလာခဲ့သော်လည်း ရန်ကုန်ရောက်သောအခါ သူဌေး သားတစ်ဦးပမာ ငွေကိုသုံးဖြန်းနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ကိုယ်နှင့်မဆိုင်ဆိုသော်လည်း ... ဤအချက်က ထူးဆန်းနေခဲ့သည် သူဆက်တွေးပြန်သည်။

ငွေစိုက်လူစိုက် သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး ရှာဖွေရန်ပဲဖြစ် သည်။ ဒေါ်လေးသူဇာအတွက် (၆)လစာ နေထိုင်စားသောက်ရန် ငွေကြေးပေးထားခဲ့ပြီးပြီ။

လူငှားနှင့် ငှက်သိုက်နှင့် လင်းနှိုချေးရှာရန် ကိစ္စကို ဇော်မင်းမောင်စိတ်မဝင်စား။

အကျိုးတူပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မည့်သူငယ်ချင်းနှစ် ဦးကိုသာ ရွေးချယ်ရပေမည်။ မေမေခေါင်းချာသွားသောအိမ်ကလေး

ကိုဘယ်တော့မှမရောင်း မေမေလက်ဝတ်လက်စားကိုပင် မရောင်း တော့ဟု ဇော်မင်းမောင်စဉ်းစားဆုံဖြတ်လိုက်မိသည်။

ထိုသို့ အတွေးများ ရှုပ်နေစဉ်မှာပင် ကျန်းမာရေး ချိပ်ကမ်းခေါ် ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းမှ ယူနီဖောင်းဝတ်ရဲတစ်ဦး နှင့် ရဲကြပ်တစ်ဦးတို့ ဗေဒါလေးရှိရာသို့ ဦးတည်လျှောက်ခဲ့သည်။

ရဲအုပ်နှင့်ရဲကြပ်မှ ဗေဒါလေးပေါ်တွင် ပက်လက် ထုလားထိုင်နှင့်ထိုင်နေသော ဇော်မင်းမောင်အား လှမ်းမေးလာခဲ့ သည်။

“ခင်ဗျားကိုဇော်မင်းမောင်ပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်ဇော်မင်းမောင်ပါ”

“ကျွန်တော်တို့က မြို့မရဲစခန်းကပါ”

“ကိုဇော်မင်းမောင်နဲ့ ပြောစရာကိစ္စရှိလို့ ကျွန်တော်တို့ရှိရာ ဆိပ်ခံပေါ်ကို လာခဲ့စေချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းအရောက် သူသည် ဦးလှိုင်ဘွား အနစ်သေဆုံးခဲ့ကြောင်း တိုင်ချက်ဖွင့်ခဲ့သည်။ ထိုအတွက် မြို့မ စခန်းမှ ရောက်ရှိလာခြင်းပဲဖြစ်ပါမည်။

ဗေဒါလေးပေါ်မှ ဇော်မင်းမောင်ဆင်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ကြည်ဟိန်းပါ ဒါကတော့ ... ရဲကြပ်
ဦးအောင်မှိုင်း မြို့မရဲစခန်းကပါ”

ရဲအုပ်ကိုကြည်ဟိန်းက အသက်သုံးဆယ်ပင်ပြည့်
သေးပုံမပေါ် ဦးအောင်မှိုင်းကတော့(၄၀)ခန့်ရှိပါမည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်နာမည်တော့ ကိုကြည်ဟိန်းတို့သိပြီး
သားပဲ ... လာရင်းကိစ္စကိုပြောပါ ခင်ဗျာ ... ”

“ကိုဇော်မင်းမောင်အနေနဲ့ ကိုမင်းဟန်ဆိုတဲ့လူကိုသိပါတယ်
နော် ... ”

“သိပါတယ် ... ကိုမင်းဟန်က ဟောဒီဗေဒါလေးပေါ်မှာ
အလုပ်လုပ်သွားခဲ့တာပဲ ... ”

“ဒါဆိုရင် အဲဒီကိုမင်းဟန်ရဲ့ပုံသဏ္ဌာန်ကိုပြောပြပါလား ...
ကိုဇော်မင်းမောင်”

“ပုပုတုတ်တုတ် ဂင်တိုတစ်ယောက်ပဲ ... အသက်အစိတ်
လောက်ရှိမယ် ... အသားညိုတယ် မေးရိုးလေးထောင့်က
တယ် ... သူလက်မောင်းတစ်ဖက်မှာ (ဆေးမှင်ကြောင်)
Tatto ထိုးထားတယ်ဗျ ... နဂါးကြီးခွေပြီး ဦးခေါင်းထောင်
ထားတဲ့အရုပ်ပဲ ... ”

“ညာဘက်မှာလား ... ဘယ်ဘက်မှာလား”

ဇော်မင်းမောင် ခေတ္တစဉ်းစားကာဖြေသည်။

“ညာဘက်လက်မောင်းမှာ ထင်တာပဲ”

“ကိုမင်းဟန်နဲ့ ကိုဇော်မင်းမောင် နောက်ဆုံးဘယ်တုန်းက
တွေ့လိုက်ပါသလဲ ... ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်ညှိုင်းမှာတွေ့လိုက်တာပါပဲ ... ကိုကြည်
ဟိန်း ... ”

ဇော်မင်းမောင်ဖြေအပြီးတွင် ရဲအုပ်ကိုကြည်ဟိန်း
နှင့် ရဲကြပ်ကြီး ဦးအောင်မှိုင်းတို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြန်အလှန်
ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်းတော့ ...
ဇော်မင်းမောင်မသိ။

“လာဗျာ ... ကျွန်တော်တို့မှာ ကားပါလာတယ် ... ကိုဇော်
မင်းမောင် လိုက်ခဲ့ပါ ... ”

“ဘယ်ကိုလိုက်ရမှာလဲ ကိုကြည်ဟိန်း ... ”

“ပထမ ဆေးရုံကြီးက ရေခဲတိုက်ထဲသွားမယ် ... နောက်ပြီး
မှ ကျွန်တော်တို့ ရဲစခန်းကိုဆက်သွားကြမယ် ... ”

“ဗျာ ... ဆေးရုံကြီးက ရေခဲတိုက်ဟုတ်လား”

“ရေခဲတိုက်ထဲက အလောင်းတစ်ခုကို လိုက်ကြည့်ပေးဖို့ပါ
ကိုဇော်မင်းမောင် အလောင်းကိုကြည့်ပြီး ဒီအလောင်းဟာ
ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်တယ်ဆိုတာရယ် ကိုဇော်မင်းမောင်သိပါ
တယ်ဆိုတဲ့ အိုင်တီဒီမိုင်းလုပ်ပေးဖို့ပါ”

“ဗျာ ... အဲဒီအလောင်းဟာ ကိုမင်းဟန်အလောင်းဖြစ်နေ
လို့လား ... ”

“အဲဒီလို ဆင်တာပဲ ... ကျွန်တော်တို့ရဲ့အဖွဲ့ ရေကင်းက
ဒီအလောင်းကို တွေ့လာတာပဲ ... ကိုဇော်မင်းမောင်”

“ဒါဆို ကိုမင်းဟန် ရေနစ်သေတာလား ... ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ... ကိုမင်းဟန်ဆိုတဲ့လူကို တစ်ယောက်
ယောက်ကသတ်ပြီး ရေထဲပစ်ချခဲ့တာဖြစ်မယ် ... ကဲ ...
သွားကြစို့ ... ”

“ဦးနီရေ ... ဗေဒါလေးကို ကြည့်ထားဦးဗျာ ... ”

ဦးနီက ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦးကြားတွင် ပါသွားသော
ဇော်မင်းမောင်ကိုကြည့်ကာ စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဦးနီက
ဇော်မင်းမောင်ကို ခေါင်းညိတ်ပြောပါ၏။

တံတားထိပ်ဘေးတစ်နေရာတွင် ရပ်ထားသော ရဲ

ကားပြာရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ဦးအောင်မှိုင်းက မောင်းသည်
ကိုကြည့်ဟိန်းက ဘေးမှထိုင်သည် ဇော်မင်းမောင်မှာ နောက်ခံတွင်
ထိုင်ရပါ၏။

ဇော်မင်းမောင်စိတ်ထဲ အံ့သြနေမိသည်။

ကိုမင်းဟန်လို ဆီလောင်းထမင်းချက်တစ်ဦးအား
ဘယ်သူသည် အဘယ်ကြောင့် သတ်ပါသနည်း။ လူသတ်သည်ဆို
သည်မှာ ရန်ညှိုးရန်စကြောင့်လည်းကောင်း ဥစ္စာပစ္စည်းကိုလို၍
လည်းကောင်း ဒါမှ မဟုတ်ရန်ညှိုးရန်စရှိ၍လည်းကောင်း သတ်ဖြတ်
ကြသည်မျိုးတွေရှိကြသည်။ ဒါက သူစဉ်းစားမိတာပဲဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

သူစဉ်းစားမိသည်မှာ သဘာဝကျလှသည်မဟုတ်။

လိုရာဆွဲတွေးသည်သာဖြစ်သည်။

ကိုမင်းဟန်သည် ရန်ကုန်မြေနှင့် စိမ်းသည်။ ရန်ညှိုး

ရန်စမဖြစ်နိုင်။ ရက်ပိုင်းမျှသာရှိသေးသောလူစိမ်းတစ်ဦး။

ဥစ္စာပစ္စည်းလို၍သတ်ရန်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်ပြန်။

ကိုမင်းဟန်သည် အခေါက်စားဖြစ်လိုက်လာသည့် သူတစ်ဦးဖြစ်နေ
ပြန်သည်။

အဲ ... ဖြစ်နိုင်ချေမှာ ... ဖြန်းခနဲ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားပြီး အသတ်ခံရတာမျိုးပဲဖြစ်မည်။ ကိုမင်းဟန်သည် စကားကို ချေချောင်မပြောတတ်။ လူပုသည်နှင့်အမျှ စိတ်တိုလွယ်သည်။

“ကိုမင်းဟန်ကို ခြိတ်မြို့က ခေါ်လာတာနော်”

ကိုကြည်သိန်းက ရှေ့မှထိုင်ရင်းမေးသည်။

“ဟုတ်တယ် ... သူ့အပြောကတော့ စက်လှေကြီးတစ်စီးမှာ အလုပ်ဝင်မလို့တဲ့လေ ... ဒါပေမဲ့ သူမရောက်ခင် စက်လှေကထွက်သွားလို့ ခြိတ်မှာသောင်တင်နေခဲ့တာလို့ ပြောတာပါပဲ”

“ထားပါတော့ ... အခုရန်ကုန်ရောက်လာပြီးတဲ့နောက် ချက်ချင်း ... ခြိတ်ကို သူ့ဘာလို့မပြန်တာလဲ ... ”

“ရန်ကုန်နဲ့ခြိတ်ဆိုတာ ... ပြန်ဖို့လွယ်တာမှ မဟုတ်တာ ကိုကြည်ဟိန်း အစိုးရသင်္ဘောထွက်ရက်ဆိုတာကလည်း သူ့ရက်ပတ်နဲ့သူထွက်တာမို့ စောင့်ရပါသေးတယ် ... တခြား စက်လှေတွေဆိုလည်း သူတို့ကုန်တင်ကုန်ချပြီးမှ ထွက်ကြရတာပါ ... ”

“လေယာဉ်ပျံနဲ့ပြန်ရင်ရသားပဲ”

ဇော်မင်းမောင် ရယ်လိုက်သည်။

“ကိုမင်းဟန်လို ဆီလောင်း ထမင်းချက်အလုပ်သမားတစ်ယောက်က လေယာဉ်စရိတ်ကိုဘယ်လိုတတ်နိုင်မှာလဲဗျာ”

“အဲဒီလို ကိုဇော်မင်းမောင် ထင်သလား ... ”

“ထင်ပါတယ် ... အခုစက်လှေလိုက်လာတာလည်းအခေါက်စားသဘောမျိုးလိုက်လာတာပဲ ကိုကြည်ဟိန်း ... ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုမင်းဟန်ဟား ဗေဒါလေးမှာ အလုပ်သမားအဖြစ်နဲ့ လိုက်လာတယ် သူ့မှာ အစိုးရပဒေနဲ့မလွတ်ကင်းတဲ့ ပစ္စည်းတွေပါလာမယ် ရန်ကုန်ကျမှ အဲဒါတွေထုတ်ရောင်းမယ်ဆိုရင် ငွေကြေးဖေါဖေါသီသီရနိုင်တာပဲ”

“အဲဒီလို ကိုကြည်ဟိန်းတို့က ထင်နေလား”

“ထင်စရာပဲ ... သူ ညဘက်တည်းခိုတာကိုက မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်းထဲမှာရှိတဲ့ တည်ခိုခန်းကြီးတစ်ခုမှာ တည်းတယ် အဲဒီတည်းခိုခန်းက အဆင့်မြင့်တယ်၊ တည်းခိုခန်းက ဈေးကြီးတယ်လေ ... အဲဒီတော့ ကိုမင်းဟန်ဟာ ခြိတ်ကနေ လေယာဉ်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် မီးရထားနဲ့လာရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် သက်ဆိုင်ရာက ရှာဖွေဖို့လွယ်တယ်ဆိုပါတော့ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားစုတ်

လေ့မှာ အလုပ်သမားအသွင်ဆောင်ပြီး ရန်ကုန်ကိုလိုက်လာ
တာပဲဖြစ်နိုင်တယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ကိုကြည်ဟိန်း”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ကိုမင်းဟန်ဟာ အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ဗေဒါပေါ်
တက်လာတာပါ သူ့မှာ လွယ်အိတ်တစ်လုံးအိပ်ရာတစ်လိပ်
တောင်ပါမလားလာပါဘူး ... ဒါကျွန်တော့်အမြင်ပဲ ဗေဒါ
ပေါ်မှာလဲ ကျွန်တော်ကျွေးတာစားပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ
ထိုးအိပ်တဲ့လူစား အဲ ... ဦးလှိုင်ဘွားမရှိတဲ့နောက်မှာ ဦးလှိုင်
ဘွားအိပ်ရာမှာ သူ့အိပ်တဲ့လူပါ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ရယ်စရာပါပဲ ... ခင်ဗျားပြောတဲ့ကိုမင်းဟန်နဲ့
ကျွန်တော်တို့တွေ့တဲ့ကိုမင်းဟန်က ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေပြီ”

“ဒါဆို ကိုကြည်ဟိန်းတို့တွေ့ထားတဲ့ အလောင်းဟာ ကိုမင်း
ဟန်ဆစ်မှဟုတ်ရဲ့လားဗျာ၊ အဲဒီအလောင်းကို ကိုမင်းဟန်
လို့ ဘယ်လိုသိတာလဲ ... နောက်ပြီး ကိုမင်းဟန်ဟာ ကျွန်
တော်နဲ့လိုက်ပါလာမှန်း ကိုကြည်ဟိန်းတို့ ဘယ်လိုသိတာ
လဲဗျာ ... ”

“ကိုဇော်မင်းမောင် မေ့နေပြီထင်တယ် ... ဆိပ်ကမ်းရဲမှာ
ဦးလှိုင်ဘွား ပင်လယ်ထဲခုန်ချသေဆုံးသွားတာကို တိုင်ချက်
လာဖွင့်တုန်းက ကိုမင်းဟန်ကလည်း မျက်မြင်သက်သေ
အဖြစ် ဆိပ်ကမ်းမှာ ထွက်ချက်ပေးထားတယ်လေ ...
ထွက်ချက်တစ်ခုယူရင် ထွက်ဆိုသူရဲ့အမည် နေရပ် မှတ်ပုံ
တင်တွေကို ရဲကယူထားတာပဲ ... နောက်တစ်ချက်က
ကိုမင်းဟန်တည်းတဲ့ မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်းက တည်းခို
ခန်း ရိက္ခံစတာထဲမှာ ကိုမင်းဟန်ရဲ့အမည် နေရပ် မှတ်ပုံ
တင်အမှတ်တွေ အမှန်တိုင်းပေးသွားတာ ကျွန်တော်တို့ စစ်
ဆေးတွေ့ရှိရတယ် ... ”

“ဒါတင်မကသေးဘူး အဲဒီတည်းခိုခန်းက အလုပ်သမားတစ်
ယောက်ကို ကိုမင်းဟန်က ပြောသွားသေးတယ် ... သူဟာ
ဗေဒါဆိုတဲ့ တန်ဘေးစက်လှေပိုင်ရှင်တဲ့ ... ဒါကတော့ လူ
အထွင်ကြီးအောင် ကြွားတာဆိုပါတော့ ... အဲဒါတွေ
ဆက်စပ်ပြီး ကိုဇော်မင်းမောင်ဆီ ကျွန်တော်တို့ လိုက်လာ
တာပဲ ... ”

ကိုဇော်မင်းမောင် ငြိမ်သွားသည်။

ကိုမင်းဟန်ဆိုတာ သူမငြင်းရဲတော့ တစ်ခုပဲစဉ်းစား စရာဖြစ်နေသည်။

အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနှင့် လိုက်လာသော ကိုမင်းဟန်သည် အဘယ်ကြောင့် ငွေဖေါဖေါသီသီသုံးစွဲနေနိုင်ပါ သလဲ။

“ဒီလူတာဖြစ်လို့ ငွေသုံးနိုင်သွားရတာလဲဗျာ”

“အဲဒါကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားနေတာဗျာ ... ဒီထက် အံ့ည အောင် ပြောပြဦးမယ် ... ဒီသူရဲအလောင်းကို ရဲရေကင်းက တွေ့ပြီး ရှာဖွေကြည့်တော့ ... သူ့အိတ်ထဲမှာ ငွေစက္ကူအချို့ ကြီးတွေချည်းပဲတွေ့ရတယ် ... သူဝတ်ထားတဲ့ဘောင်းဘီ အောက်မှာ သားရေကြိုးနဲ့ ကပ်ချည်ထားခဲ့တာပဲ”

“ဗျာ ... သူ့မှာ ငွေတွေဒီလောက်တောင်ရှိနေတယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုဇော်မင်းမောင် ... ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မေးဦးမယ် ... ခင်ဗျားမြိတ်ကနေ ထွက်လာတော့ ခင်ဗျား ပိုင်ငွေသား ဘယ်လောက်ပါသွားသလဲ ... ”

ရှက်ရယ်ရယ်လိုက်ပြီး ဇော်မင်းမောင် ဖြေလိုက်

သည်။

“ပြောရရင် ... ငွေငါးသောင်းတောင် မကျန်တော့ပါဘူး ကိုကြည်ဟိန်း”

“ဒါကို မြိတ်မှာရှိတဲ့ ဒေါ်ရှုဟန်ဆီမှာစုံစမ်းသိရှိပြီးပါပြီ ... ထားပါတော့လေ ... အဲဒီငွေလက်ကျန်ထဲက အပျောက်အရှု ရှိသလား ... ”

“ဟင့်အင်း ... ရွှေဘုန်းပွင့်လမ်းက ကျွန်တော့အိမ်ပြန် ရောက်တော့ ငွေလက်ကျန်ကို ကျွန်တော်စစ်ကြည့်ပါတယ် တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မပျောက်ပါဘူး ... ”

“ကောင်းပြီ ကိုမင်းဟန်ဟာ ခင်ဗျားငွေတွေကိုလည်းမယူ ဘူး ... တကယ်လို့ သူ့မှာ ဥပဒေနဲ့မလွတ်ကင်းတဲ့ မှောင်မှို ပစ္စည်းလည်း ပါမလားဘူးဆိုရင် သူငွေတွေဘယ်ကရလာ သလဲ ... ”

ဇော်မင်းမောင် မဖြေတတ်တော့။

ရဲအုပ်ကိုကြည်ဟိန်းက ဆက်၍ပြောသည်။

“ကိုမင်းဟန်ဟာ ပေါင်မှာ ငွေစက္ကူတွေကို ကြိုးနဲ့ချည်ထား ခဲ့တယ် သူ့အကျင့်က ပစ္စည်းဖွက်ပြီဆိုရင် ပေါင်မှာဖွက်တတ် လိမ့်မယ် ... ဒီတော့ သူဟာအဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနှင့်

လာတယ်ဆိုပေမဲ့ ရွှေ့ချောင်း၊ ဒါမှမဟုတ် ဘိန်းဖြူလိုပစ္စည်း
မျိုးကို ပေါင်နှစ်ဘက်မှာ ချည်လာခဲ့ရင်ကော”

“ဒါလဲမဟုတ်သေးဘူး ကိုကြည်ဟိန်း ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
ဦးလှိုင်ဘွားသေပြီးတဲ့နောက်မှာ မိုးသက်မုန်တိုင်းကြားထဲ
ကိုမင်းဟန်ပဲ အလုပ်လုပ်ရတယ် ဒီလူအကျင့်က အလုပ်
လုပ်ပြီဆိုရင် အကျီချွတ်တယ် ဘောင်းဘီတိုနဲ့လုပ်တော့
တာပဲ ... ပေါင်မှာချည်ထားရင် ကျွန်တော်မြင်နိုင်တာပေါ့”
“ဟုတ်ပါပြီ ဒါဆိုရင် သူငွေတွေ ဘယ်ကရသလဲဆိုတာကို
မေးရဦးမှာပဲ ... ”

အဖြေထွက်မလာမီမှာပင် ဆေးရုံးကြီး အအေးခန်း
သို့ရောက်ရှိသွားခဲ့ကြသည်။

အအေးခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။ အံ့စောင့်
အလုပ်သမားက ရဲအုပ်ကိုကြည်ဟိန်းကို မှတ်မိနေပုံရသည်။ သူ
ပင် ဦးဆောင်ခေါ်သွားခဲ့ပါ၏။

ပိတ်ဖြူအုပ်ထားသော အလောင်းတစ်လောင်းကို
လှန်ပြလိုက်သည်။ ကိုယ်တုံးလုံးထားသော အလောင်းဖြစ်ပါ၏။

“ဟုတ်ရဲ့လား ကိုဇော်မင်းမောင်”

“သိပ်ကိုသေချာသွားပါပြီ ကိုကြည်ဟိန်း”

“လက်မောင်းက တက်တူး(Tatto)ကို ကြည့်ပါဦး”

“ဟုတ်ပါတယ် အမြီးပိုင်းခွေပြီး ဦးခေါင်းထောင်နေတဲ့ နဂါး
ရုပ်ပဲ ... ”

ရဲကြပ်ကြီး အလောင်းကို ပိတ်ဖြူနှင့် ပြန်အုပ်ထား
သို့က်သည်။

“သူဝတ်ထားတဲ့ ဂျာကင်အကျီ ဘောင်းဘီတွေက အသစ်
တွေ ... ပြီးတော့ ဈေးကြီးပေးဝယ်ရတဲ့ အဝတ်အစားတွေပဲ
ရန်ကုန်ရောက်မှ ဝယ်ထားတာသေချာတယ် ကဲ ... ရဲစခန်း
သွားကြရအောင် ... ”

ရဲကားပေါ်သို့တက်ကြရပြန်သည်။

ကားစတင်ထွက်သည်နှင့် ကိုကြည်ဟိန်းသည် မကျေ
မပ်သောလေသံဖြင့် ပြောလာခဲ့သည်။

“သူတည်းတဲ့ ဟိုတယ်ခန်းထဲမှာ သေတ္တာတစ်လုံးကျန်ခဲ့
တယ် ... သေတ္တာကလည်း သားရေသေတ္တာအကောင်းစား
အထဲမှာကျန်ခဲ့တဲ့ အဝတ်အစားတွေကလည်း အမြီးတန်
တွေချည်းပဲ ... ဒီလောက်ဝယ်နိုင်အောင် သူ ဘယ်က

ပိုက်ဆံရသလဲ ... ”

ကိုမင်းဟန်၏ငွေတွေနှင့်ပတ်သက်၍ဇော်မင်းမောင်
ဘာမှမပြောတော့။ ပြောစရာလည်းမရှိတော့။

“ကိုမင်းဟန်အနေနဲ့ ဦးလှိုင်ဘွား ပင်လယ်ထဲနစ်သေသွား
ပြီးတဲ့နောက် ... ဦးလှိုင်ဘွားဆွဲအိတ်တို့ သေတ္တာတို့ထဲက
ကိုဇော်မင်းမောင်မသိခင် ဒီငွေတွေ လစ်ယူတာမျိုးကော
မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ... ”

“ဒါလည်းမဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ် ... ဦးလှိုင်ဘွား ပင်လယ်ထဲ
ခုန်ချနစ်သွားပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဦးလှိုင်
ဘွားရဲ့ လက်ဆွဲသေတ္တာကို ကိုမင်းဟန်နဲ့အတူတူဖွင့်ကြည့်
တာ ... သေတ္တာထဲမှာ ငါးရူးခုနစ်ဆယ်ပဲတွေ့တယ် ...
အဲဒါလည်း ဆိပ်ကမ်းရဲမှာ ကျွန်တော်အားလုံးအပ်ခဲ့ပါတယ်
ကိုကြည်ဟိန်း ... ”

“ထားလိုက်ပါတော့လေ ... တဖြည်းဖြည်းစုံစမ်းရင် ဒီအ
ပေါ်စေ့ရမှာပေါ့ ... ဒါထက် ကိုဇော်မင်းမောင်ဟာ ကိုမင်း
ဟန်နဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့တာ တစ်နေ့ညကနော် ... အဲဒီညက
ဘယ်မှာတွေ့ကြတာလဲ ... ”

“ဆိပ်ကမ်းမှာရှိတဲ့ ... စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်မှာပါ
ဦးကြည်ဟိန်း ... ကျွန်တော် မိုးချုပ်ပြီဆိုပြီး ရွှေဘုန်းပွင့်
လမ်းက အိမ်ကိုပြန်ဖို့ထွက်အလာ အဲဒီစားသောက်ဆိုင်ကြီး
မှာ သိပ်မူးနေတဲ့ ကိုမင်းဟန်ကိုတွေ့လို့ဝင်ခဲ့တာပါ။ ... ”

“ကိုမင်းဟန်တစ်ယောက်တည်းလား ... ကျွန်တော်ဆိုလို
တာက ကိုမင်းဟန်အရက်သောက်နေတာ အဖော်အပေါင်း
နဲ့လားလို့သိချင်တာပါ”

“ကိုမင်းဟန်နဲ့အတူတူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တော့ရှိ
တယ် ... ကိုကြည်ဟိန်း”

“ဟုတ်ပြီ ... အဲဒီမိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ ဘယ်မှာနေလဲ
ပြီးတော့ ... ဘာအလုပ်လုပ်သတဲ့လဲ”

ဇော်မင်းမောင်ခေါင်းခါပြန်သည်။

“အဲဒီမိန်းကလေးပုံသဏ္ဌာန်ကရောဗျာ”

“အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ရှိမယ် ... အသားညိုတယ်
ရုပ်မလှပေမဲ့ မိတ်ကပ်၊ အိုင်းလိုင်းနာ၊ မျက်တောင်တုတွေနဲ့
မျက်နှာကိုချယ်ထားတော့ ကြည့်ကောင်းသွားပါတယ် ...
ဇာအင်္ကျီကျပ်ကျပ်အောက်မှာ ဘရာဇီယာဝတ်ထားတယ်

ထမီကိုတင်းနေအောင်ဆွဲထားတော့ ရင်တွေတန့်တွေပေါ်လွင်
နေနေတာပေါ့ ... ကျွန်တော့်စိတ်ထင်တော့ ဆိပ်ကမ်းတစ်
ဝိုက်မှာ ကျင်လည်နေတဲ့ ကြေးစားအမျိုးသမီးတစ်ယောက်
လို့ထင်ပါတယ် ... ”

“အင်း ခက်တော့ခက်သားပါပဲ ... ရန်ကုန်မှာက ဒီပုံမျိုးကို
ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အမျိုးသမီးတွေရော မှု့ကောင်းတဲ့
မိန်းကလေးတွေရော ဝတ်ဆင်နေကြတော့ ပြောရခက်ပါ
တယ် ... အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ ကိုမင်းဟန် ပြေလည်နေတယ်
ဆိုပါတော့ဟုတ်လား ... ”

“မပြေလည်ဘူး ကိုကြည်ဟိန်း ... ကျွန်တော်ရောက်သွား
တော့ ကိုမင်းဟန်နဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးစကားများနေကြတာ
ပါ ... ”

“ဘာအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့လဲဗျ ... ”

“မပြောတတ်ဘူး ... ကျွန်တော်ရောက်သွားတော့ သူတို့
အချင်းချင်း ဒေါနဲ့မောနဲ့ပြောတဲ့စကားတွေကို ရပ်ပစ်လိုက်
ကြတယ် ... အဲဒီနောက် မကြာပါဘူး ... အဲဒီမိန်းကလေး
စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ စားသောက်ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားတော့

တာပဲ ... ”

“ကိုမင်းဟန် မလိုက်သွားဘူးလား ... ”

“မလိုက်ပါဘူး အရက်ဆက်သောက်ဖို့မှာနေတယ် ... သူသိပ်
မူးနေပြီ ကျွန်တော်က အရက်ဆက်မသောက်ဖို့ပြောတယ်
သူက အရက်သာဖိသောက်နေတာ ဘာမှမစားသေးဘူးတဲ့
အစားမရှိ သောက်လေပိုမူးလေဖြစ်မှာစိုးလို့ ကျွန်တော်က
ကြက်သားလုံးကြော်တစ်ပွဲ မှာပေးသေးတယ် ... ”

ကိုကြည်ဟိန်းသည် ဇော်မင်းမောင်၏စကားထဲတွင်
လိုအချက်အလက်ရသွားသည်မသိ။ ကားမောင်းနေသော ရဲ
ကြီးကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပါ၏။

ဦးအောင်မှိုင်းက ဦးခေါင်းကိုမသိမသာ ညိတ်ပြပါ

“အဲဒီကြက်သားကြော်တော့ သူစားမှာပေါ့”

“အဲ ... သိပ်တော့မစားဘူး၊ လေးငါးခြောက်လုံးတော့ ထပ်
မှာတဲ့အရက်နဲ့သောက်ရင်း စားတာတွေ့ရတယ်”

ကိုကြည်ဟိန်း ခေါင်းညိတ်သည်။

“အဲဒီကြက်သားလုံးကြော်ဟာ ကိုမင်းဟန်နောက်ဆုံးမှာ

သွားတဲ့ အစားအစားပဲ ... ရင်ခွဲစစ်ဆေးကြည့်တဲ့အခါ ကျွန်
အသားရောကြော်ထားတဲ့ အစားအစာမျိုးအနည်းငယ်တွေ
ရတယ်လို့ ဆရာဝန်က မှတ်ချက်ချတယ် ... ”

“ရေနစ်သေသွားတာလို့ကော ဆရာဝန်က မှတ်ချက်မထေး
ဘူးလား ကိုကြည်ဟိန်း ... ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတော့ ဇော်
လေးကို မူးပြီးအသွားမှာ ဆိပ်ခံဘောပေါ်က သူကျသေ
တယ်လို့ပဲထင်မိပါတယ် ... ”

ကိုကြည်ဟိန်းက ခေါင်းကိုခါပြပြန်၏။

“ကိုမင်းဟန်ရဲ့အဆုတ်ထဲမှာ ရေတွေမရှိဘူး ကိုဇော်မင်း
မောင် ... ကိုမင်းဟန်ရဲ့ နောက်စေ့ဟာ ဟက်တက်ကွဲပြီး
ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်သွားသတဲ့ ... ကိုမင်းဟန်ထံ
တစ်ယောက်ယောက်က သတ်ပြီးမှ ရေထဲပစ်ချခဲ့တာပဲ။

မြို့မရဲစခန်းရှေ့တွင် ကားရပ်သွားခဲ့၏။

“ကျွန်တော်တစ်ခုထပ်မေးပါမယ် အဲဒီကိုမင်းဟန်နဲ့တွေ့
ညက ဆိပ်ကမ်းစားသောက်ဆိုင်ကနေ ကိုမင်းဟန်နဲ့အတူ
တူ ဘယ်တွေ့သွားခဲ့သေးသလဲ”

ဇော်မင်းမောင်က သူ့ပခုံးကျယ်ကြီးကိုတွန့်ပြလိုက်

ရင်း ...

“အတူတူဘယ်ကိုမှမသွားခဲ့ဘူး ကိုမင်းဟန်က အရက်မူးရင်
သွေးဆိုးတယ် ချောလို့မရ ပျောင်းပျလို့မရတာနဲ့ ကျွန်တော်
စိတ်မရှည်ဘူး ဒါကြောင့် စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာပဲ ထားခဲ့
ပြီး ကျွန်တော်အိမ်ပြန်သွားခဲ့တာပဲ”

“ခင်ဗျားပြောတာတွေ အမှန်အတိုင်းဖြစ်ပါစေလေ တကယ်
လို့ ကိုဇော်မင်းမောင်ပါနေတယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့
က ညာမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်က ကိုကြည်ဟိန်းတို့ကို ဘာကိစ္စလိမ်ညာရမှာ
လဲ၊ အခုပြောတာတွေအားလုံး မုသားမပါ၊မိဘူး ဦးလှိုင်ဘွား
နဲ့ ကိုမင်းဟန်ဟာ အခုမှသိရတွေရတာပါ ... ငယ်ပေါင်းကြီး
ဖော်တွေမဟုတ်ပါဘူး ... ဒါကိုမယုံရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး
ကိုကြည်ဟိန်း ... ”

ဇော်မင်းမောင်က မာဆတ်ဆတ်ပြန်၍ပြောလိုက်

သည်။

ချေပမှုကိုအမှတ်မထားဘဲ ပြီး၍ကိုကြည်ဟိန်းကလဲ

ပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။

“လာဗျာ ကိုဇော်မင်းမောင် ... ကျွန်တော်တို့ရဲ့မှူး ဦးကျော်လင်းနဲ့ တွေ့လိုက်ပါဦး ...”

ရဲကားပေါ်မှဆင်းကာ စခန်းအတွင်းသို့ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်းစားပွဲကြီးတွင် ရဲမှူးဦးကျော်လင်းထိုင်နေခဲ့သည်။

“သူက ဗေဒါကိုဝယ်လာတဲ့ ကိုဇော်မင်းမောင်ပါပဲဆရာ”

“ဟုတ်လား ... ဇော်မင်းမောင်က လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ၊ ကဲ ... ထိုင်ထိုင် မောင်ဇော်မင်းမောင် ... နည်းနည်းပါးပါး အန်ကယ်(လ်) သိချင်တာလေး မေးချင်သေးလို့ပါ” ...

အသက်(၅၀)စွန်းပေမည်။ ဖော်ရွေပုံရကာ သဘောထားလဲဆိုးပုံမရပါ။

ဇော်မင်းမောင် ကျွန်းစားပွဲရှေ့ ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ရဲမှူးဦးကျော်လင်းက ရဲအုပ်ကိုကြည့်မိန်းနှင့် ရဲကြပ်ကြီး ဦးအောင်မှိုင်းတို့ကို စေ့ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ...

“မောင်ကြည်ဇာနည် စစ်ဆေးတွေ့ရှိသမျှကိုပြောပါ”

“ကိုဇော်မင်းမောင်ထွက်ဆီချက်တွေဟာ ဆရာဝန်ရဲ့ ဆေးမှတ်ချက်နဲ့ ကိုက်ညီပါတယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့နဲ့

စမ်းရသရွေ့နဲ့ မြိတ်မြို့က ပေးပို့တဲ့သတင်းနဲ့လည်း ကိုက်ညီပါတယ် ... ခုံစမ်းလို့မရသေးတဲ့အချက်က ဒီငွေတွေဟာ ကိုမင်းဟန် ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ရသလဲဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ”

“တကယ်မိန်းပွိုင့်ကို မရသေးတာဘဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး ... ဆက်စုံစမ်းပါ ... တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လာရမှာပေါ့”

ရဲမှူးကြီးဦးကျော်လင်း ဇော်မင်းမောင်ဘက်သို့ ကြည့်ကြည့်သည်။

“မောင်ဇော်မင်းမောင်ရဲ့ ဗေဒါက အခန်းတွေကို သော့ခတ်ထားခဲ့သလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခတ်ထားခဲ့ပါတယ်”

“အစောင့်အရှောက်အနေနဲ့ကော ...”

“ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းမှာ ဦးနီဆိုတဲ့လူကြီးတစ်ယောက်ရှိပါတယ် ... နေ့စားအစောင့်အဖြစ် ဗေဒါကို ဦးနီနဲ့ အပ်ထားပါတယ် ...”

“ဪ ... ဪ ... ဒါဆိုရင် ဗေဒါက အခန်းသော့တွေ အန်ကယ်(လ်)ကိုခဏပေးပါ”

ဇော်မင်းမောင်က အိတ်ထဲမှသော့တွဲကို နှိုက်ယူ

ကာ ဦးကျော်လင်းအား ပေးလိုက်ပါသည်။

ဦးကျော်လင်းက ရဲကြပ်ကြီးဦးအောင်မှိုင်းကို လှမ်း
၍ပြောသည်။

“ကိုအောင်မှိုင်း ကားယူသွားပါ ... ရဲသားနှစ်ယောက်ခေါ်
သွားပါ ... ဗေဒါထဲမှာ ခင်ဗျား မျက်စိရှင်ရှင်သွားရှာကြည့်ပါ
ရော ... သော့တွဲ”

ဇော်မင်းမောင် ပခုံးတွန့်လိုက်မိသည်။

ရဲမှူးဦးကျော်လင်းက ပြီးလိုက်ပြီး ...

“ထုံးစံက ရှာဝရမ်းထုတ်ရတယ် ... သက်သေလူကြီး
ခေါ်ရပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ အန်ကယ်(လ်)စိတ်ထဲမှာ အခုလူ
ရတဲ့အလုပ်ဟာ တာဝန်ကျေအောင် ဟာကွက်မရှိအောင်
လုပ်ရတယ်ပဲ သဘောထားပါတယ် ... မောင်ရင့်ကိုယုံကြည်
ပါတယ် ... သွားရှာလည်း ဘာမှတွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး
ထင်တယ် ... မောင့်ရင်ဖေဖေဦးမြတ်ဝင်းဟာ တကယ်
လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်မှန်း အန်ကယ်(လ်)သိတယ်
လုပ်ငန်းအပေါ်မှာ သစ္စာရှိတယ် ... ရိုးသားတည်ကြည်
ဖြောင့်မတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးပဲ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဖေဖေဟာ နောက်မယားယူတာကလွဲ
ရင်ပေါ့ အန်ကယ်(လ်) ... ”

ဦးကျော်လင်းရယ်ပြန်ပါ၏။ ဇော်မင်းမောင်စကား
အသွားအလာကိုကြည့်၍ ဖခင်ကို စိတ်နာနေသူမှန်းသိလိုက်သည်။

“ဟိုညက ဆိပ်ကမ်းစားသောက်ဆိုင်မှာ မင်းဟန်နဲ့ တွဲခဲ့
တဲ့ ကောင်မလေးကို ခြေရာကောက်မိပြီလား မောင်ကြည်
ဟိန်း ... ”

“ကောက်မိပါပြီ ဆရာ ... စားပွဲထိုးတစ်ဦးဆီက သိရတာပါ
အမျိုးသမီးနာမည်က ... ခင်မိမိတဲ့ ရှစ်မိုင် “ယမင်းရွှေစင်
ဥယျာဉ်” ဟိုတယ်က အမျိုးသမီးစားပွဲထိုးတစ်ယောက်ပါ”

ဇော်မင်းမောင်က ရဲအုပ်ကိုကြည်ဟိန်းကိုကြည့်လိုက်
မိသည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေသည် တကယ်ကိုမှင်သေလှသည်။ ကိုမင်း
ဟန်နဲ့တွဲခဲ့သော အမျိုးသမီးအကြောင်းကို ဘာမှသိထား လေဟန်
အရှိသလို မိမိအား ကိုကြည်ဟိန်းမေးခဲ့ပါ၏။

တကယ်က သိထားပြီးဖြစ်သော်လည်း ဇော်မင်း
မောင်အနေဖြင့် မှန်မမှန်ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်ခြင်းပဲဖြစ်သည်ဟု
နားလည်လိုက်ပါ၏။

“ဆက်ပြောပါဦးကွာ ... မင်းဟန်အသတ်ခံရမှုမှာ ခင်မိမိက ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲဆိုတာ ...”

“အဲဒီနေ့မတိုင်ခင်က ကိုမင်းဟန်ဟာ ယမင်းရွှေညယျာဉ် ဟိုတယ်ကိုရောက်သွားတယ် ... မင်းဟန်က အဲဒီကိုသွားရင်း ခင်မိမိနဲ့ အပေါင်းအသင်းဖြစ်သွားကြတယ် ... နောက်တစ်နေ့ အပြင်မှာတွေ့ဖို့ ချိန်းခဲ့ကြတယ် ... ခင်မိမိပြောပုံအရတော့ ကိုမင်းဟန်ဟာ ပိုက်ဆံရေလိုသုံးတာကလွဲလို့ အောက်တန်းကျ၊ အဆင့်အတန်းမရှိဘူးတဲ့စိတ်ကြမ်းလူကြမ်းနဲ့ ခင်မိမိကို အကြမ်းကိုင်ချင်တယ် ... ဒါကို ခင်မိမိစိတ်ဆိုးပြီး လမ်းခွဲခဲ့ကြတာပဲ ... အဲဒီနောက် ခင်မိမိနဲ့ ကိုမင်းဟန်ဟာ ဘာမှမပတ်သက်တော့ဘူးတဲ့ အန်ကယ်(လ်) ... အဲ... ဆရာ ...”

“မောင်ကြည်ဟိန်း အယူအဆကကော ...”

“ပတ်သက်ပုံမရတာအမှန်ပါပဲ ဆရာ”

ထိုစဉ်မှာပင် ရဲတပ်ကြပ်ကြီးအောင်မှိုင်းပြန်လည်ရောက်လာခဲ့သည်။ သော့တွဲကို ရဲမှူးဦးကျော်လင်းအား အပ်နှံလိုက်သည်။

“သေနတ်လိုလက်နက်လည်းမတွေ့ဘူး ဆရာ ... ဖွက်ထားတယ်ဆိုတဲ့ငွေမျိုးလည်းမတွေ့ဘူး ... ဘာမှထူးထူးခြားခြားမတွေ့ပါဘူး ...”

“ကောင်းပြီလေ ... အစကတည်းက ဘာမှတွေ့ရလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်ထားတာပဲ”

ဦးကျော်လင်းက ပြောလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် စားပွဲပေါ်မှ ဖုန်းဝင်လာခဲ့သည်။

ဖုန်းကို ဦးကျော်လင်း ကောက်ကိုင်နားထောင်လိုက်သည်။

၎င်းနောက် ဖုန်းပြောသံများထွက်လာခဲ့သည်။

“ပြောပါ ကိုသန့်ဇင် ...”

“အား ... ရှိနေသေးတယ် အခုပဲပြန်လွှတ်မလို့”

“အင်း ... အင်း ... ဟုတ်တာပေါ့”

“ရတယ်လေ ... အခုပဲ ဒီကိုလာခဲ့မယ်မဟုတ်လား”

“အင်း ... အင်း ... စောင့်ထားပေးမယ်လေ”

ဦးကျော်လင်းဖုန်းပြန်ချလိုက်သည်။ ဇော်မင်းမောင်လှမ်း၍ပြောသည်။

“ခဏနေဦး မောင်ဇော်မင်းမောင် အင်းစိန်ရဲစုံထောက်အဖွဲ့
က ဇော်မင်းမောင်နဲ့တွေ့ချင်လို့တဲ့ ... အခုပဲကိုသန့်ဇင်ဆိုတဲ့
စုံထောက်အရာရှိ ရောက်လာလိမ့်မယ်”

မြို့အနီး (၅)

ကိုသန့်ဇင်၏ကားဖြင့် ကိုသန့်ဇင်ခေါ်ရာနောက်သို့
ဇော်မင်းမောင်လိုက်ခဲ့ရပြန်ပါ၏။

ကိုသန့်ဇင်မှာ ရဲစုံထောက်တစ်ဦးဖြစ်၍လားမသိ
အရပ်ဝတ်ဖြင့်ပင် ဝတ်စားထားခဲ့သည်။ လူပုံနဲ့နဲ့နှင့်မို့ သာမန်ရုံး
ဘတ်ရှိုးမှ အရာရှိတစ်ဦးအသွင် ဖြစ်ပါ၏။

အသက်က သုံးဆယ်ခန့်သာရှိပေလိမ့်မည်။

မြို့လယ်ရှိ အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုရှေ့တွင် ကိုသန့်
ဇင်က ကားကိုရပ်လိုက်သည်။

“လာဗျာ ကိုဇော်မင်းမောင် ကျွန်တော်တို့ အပေါ်ထပ်တို့
တက်ကြရအောင်”

ကားပေါ်မှဆင်းကာ အဆောက်အအုံကြီးပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြ၏။ အခန်းတွေက ပိတ်ထားသော အခန်းများရှိသလို ... မှန်တံခါးပိတ် အခန်းတွေထဲမှာ အမျိုးသား အမျိုးသမီးစားပွဲ အသီးသီးတွင် အလုပ်လုပ်နေကြသည်ကိုတွေ့ရသည်။

အပေါ်ထပ်သို့ရောက်ခဲ့ကြသည်။ အဆောက်အအုံ က သုံးထပ်ပဲဖြစ်သည်။

ပိတ်ထားသောအခန်း၏သော့ကိုဖွင့်ကာ ကိုသန့်ဇင် နှင့်အတူ ဝင်ရောက်ခဲ့ရ၏။

“ထိုင်ဗျာ ကိုဇော်မင်းမောင်”

ဇော်မင်းမောင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။

ကိုသန့်ဇင်က သူ၏အပေါ်အင်္ကျီကိုချွတ်ကာ ချိတ် တစ်ခုတွင် ချိတ်လိုက်သည်။

သူ၏လက်ဝဲဘက် ချိုင်းအောက်တွင် ပခုံးသိုင်းအိတ် ထဲတွင် ထည့်ထားသော စုံထောက်ကိုင်ပြောင်းတိုသေနတ်လေး ကို တွေ့ရသည်။

ငင်းနောက် ထိုင်ရာမှထကာ ကိုသန့်ဇင်သည် ဗီဒီ

တစ်ခုထဲမှ ဖိုင်တွဲတစ်ခုကို ရွေးချယ်ယူလိုက်သည်။ ဖိုင်တွဲကို ကိုသန့်ဇင် ဖွင့်လိုက်သည်။ မည်သည့်အကြောင်းအရာများဆိုတာ ဇော်မင်းမောင် မမြင်တွေ့ရပေ။

“အခုကိစ္စက ဦးလှိုင်ဘွားကိစ္စကို ပြန်ကောက်ဖို့ပါပဲ”

“ဗျာ ... ဦးလှိုင်ဘွားက ဘယ်လိုလူစားမျိုးဖြစ်နေလို့လဲ ကိုသန့်ဇင် ...”

“ဦးလှိုင်ဘွားဆိုတာ ဘယ်လိုလူစားဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ စီအိုင်ဒီမူခင်းဌာနက သိချင်နေတာပါပဲ ... သူ့ကိုစက်ခန်း အုပ်အဖြစ် မငှားခင် ကိုဇော်မင်းမောင်စစ်ဆေးမေးမြန်းပြီး မှ လက်ခံပါသလား ...”

“သူ့မှာ စက်ခန်းအုပ်အောင်ထားတဲ့လက်မှတ်မရှိဘူး ဒါပေ မဲ့ စက်ခန်းအုပ်တစ်ယောက်ရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုမျိုးတော့ ရှိပါ တယ် ... သူဟာ သင်္ဘောအသေးစားလေးတွေကို ကိုယ် တိုင် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သူလို့ စက်ခန်းအုပ်လုပ်ငန်းတွေကို ကျွမ်း ကျင်နေတယ်ထင်ပါတယ် ...”

“ဦးလှိုင်ဘွားကို ဘာလူမျိုးလို့ ထင်ပါသလဲဆိုတာဟာ မြန် မာလူမျိုးစစ်စစ်လား ဒါမှမဟုတ် တိုင်းရင်းသားလူမျိုးတစ်

မျိုးမျိုးထဲကလားလို့ပါ ... ”

“ရုပ်ကတော့ ရှမ်းစပ်လိုလို ကရင်စပ်လိုလိုပါပဲ ... ဒါပေမယ့် စကားပြောမဝဘူး မေးရိုးတော့ကားတယ် ဂေဟာရဲ့ ရှေးကုန်ရောက်ရင် အမြန်ရထားနဲ့ မန္တလေးသွားတယ် မန္တလေးကတစ်ဆင့် စစ်ကိုင်းပြန်မယ်လို့ပြောတာပဲ ဒါကိုဆိပ်ကမ်းရဲမှားကတည်းက ကျွန်တော်ပြောပြီးသားပဲကိုသန့်ဇင်”

“ကိုဇော်မင်းမောင် တိုင်ချက်နဲ့ မြိတ်မြို့က ဒေါ်ရှုဟန် ပုလဲသားအမိထွက်ချက်က ထပ်တူပါပဲ ဒါပေမယ့် စစ်ကိုင်းမြို့ ကမ်းနားလမ်းမှာ လှိုင်ဘွားဆိုတဲ့လူမရှိခဲ့ဘူး၊ လှိုင်ဘွားဂေဟာဆိုတာလည်းမရှိခဲ့ဘူး ... ”

“ဒါဆိုရင် ဦးလှိုင်ဘွားဟာ ကျွန်တော်ကို လိမ်လည်ပြောခဲ့တာပေါ့ ကိုသန့်ဇင် ... ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... သူ့ကိုယ်လက်ခံတုန်းက မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားကို မကြည့်ခဲ့ဘူးလား ... ”

ဇော်မင်းမောင်ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်အလုပ်က ဒီလောက်ပဲ မကြီးကျယ်တဲ့အဖြစ်အစိုးရလည်းမဟုတ်ဘူး ... နောက်ပြီး ရန်ကုန်ရော”

ခေါက်ကြေးနဲ့ငှားတာဆိုတော့ လုပ်ငန်းလုပ်တတ်ဖို့ပဲအရေးထားခဲ့တာပါ ... ကိုမင်းဟန်ကိုလည်း ဘာမှအထောက်အထားမကြည့်ဘဲ ငှားခဲ့တာပါ ... ”

“လက်ခံပါတယ်လေ ... တကယ်လို့ ဦးလှိုင်ဘွားကို မှတ်ပုံတင်တောင်းလည်း ... သူက မှတ်ပုံတင်အတုမျိုးကို သူက ပြနိုင်မှာပါပဲ”

“ဗျာ ... ”

“ဟုတ်တယ်လေ ကိုဇော်မင်းမောင် ... သူက ဦးလှိုင်ဘွားဆိုတာမှမဟုတ်ဘဲ ... ”

ကိုသန့်ဇင်သည် စားပွဲပေါ်မှ ဖိုင်ကိုပြန်ပိတ်လိုက်

သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုဇော်မင်းမောင် ... ပြည်သူတွေက ပဲဖြစ်ဖြစ် ရဲမှုခင်းတပ်ဖွဲ့ကဖြစ်ဖြစ် သတင်းမှန်ကိုပေးနိုင်မှ ပြီးတော့ ပူးပေါင်းနိုင်ပါမှ မူခင်းတွေကို ဖော်ထုတ်နိုင်မှာပါ ကိုဇော်မင်းမောင် ပြန်နိုင်ပါပြီခင်ဗျာ ... ”

“ဒါဆို ကျွန်တော် ပြန်နိုင်ပါပြီပေါ့နော် ကိုသန့်ဇင်”

“ဟုတ်ကဲ့ လိုအပ်ရင်တော့ ... ကိုဇော်မင်းမောင်ကိုယ်”

ခေါ်ပြီးတွေ့ပါရစေ ကံမစော်မင်းမောင် ... ပြန်မနေရာကို
ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပေးပါမယ် ... ”

“ရပါတယ်ဗျာ ကျွန်တော့်ဘာသာ လိုင်းကားနဲ့ပဲပြန်ပါရစေ
လိုင်းကားနှင့်ပဲပြန်ခဲ့သည်။

မေဒါလေးသို့ရောက်သည်နှင့် ဦးနီက ဆီး၍ရဲတပ်
မှလာရောက်ရှာဖွေခြင်းကို ပြောပြခဲ့သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦးနီညီလဲ ဆက်စောင့်ပေးပါဦး”

ဦးနီကို နေ့တွက်ခထွတ်ပေးကာ မေဒါလေးမှ
ထွက်ခဲ့၏။ ဒလဘက်သို့ စစ်တပ်သမ္မန်ငှားကာ ဇော်မင်းမောင်ထံ
ခဲ့သည်။

ရွှေဘုန်းပွင့်တစ်ဖု အိမ်လေးသို့ ဇော်မင်းမောင်
ရောက်ချိန်တွင် နေဝင်ဆည်းဆာအချိန်သို့ ရောက်နေခဲ့ပြီ။

“ဟဲ့ ဇော်ဇော် ... ညစာစားပြီးပြီလား အိမ်မှာမင်းဝယ်ထား
တဲ့ ငါးသေတ္တာလည်းရှိတယ် ဝက်အူချောင်းလည်းရှိတယ်
လေ ... ဒေါ်လေးကတော့ ဒီနေ့သက်သတ်လွတ်စားတယ်
ကွယ် ... ”

“ဟင့်အင်း ကျွန်တော်မစားဘူး ဒေါ်လေးသူဇာ ... ရှေ့

ပြီးရင် အပြင်ထွက်စားမလို့ ... ”

“ဪ ... ဇော်ဇော် နေ့မင်းက တယ်လီဖုန်းလာတယ်
ဇော်ဇော်နဲ့ စကားပြောချင်လို့တဲ့ ... ”

“ကျွန်တော့်ဆီဖုန်းလာတယ် ... ဟုတ်လား”

“အေးကွယ် ... အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့အသံပဲ ကိစ္စရှိရင်
ပြောပါ ... ဇော်ဇော်က မိုးချုပ်မှ ပြန်ရောက်လေ့ရှိတယ်လို့
ပြောလိုက်တယ် ... မပြောတော့ဘူးတဲ့ ညကျမှပဲ ပြန်ဆက်
ပါဦးမယ်တဲ့ ... ”

အမျိုးသမီးဖုန်းဆို၍ ဇော်မင်းမောင်အံ့သြရသည်။
သူတွင် ရင်းရင်းနှီးနှီး မိန်းကလေးအသံအကျွမ်းဆို၍ မြက်မြို့က
ပုလဲတစ်ဦးဟည်းသွားဖို့သည်။

သို့သော် သူတို့အားလည်း တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ပေး
မထားခဲ့ပေ။ ယခုဖုန်းဆက်သူ အမျိုးသမီးသည် မည်ကဲ့သို့ သူ၏ဖုန်း
နံပါတ်ကိုသိပါလေတည်း။ အံ့သြဖို့ အတော်ပင်ကောင်းတော့သည်။

“ဪ ... ဒေါ်လေးမေ့နေပြန်ပြီ ... ဒီနေ့ဇော်ဇော်နာမည်နဲ့
စာတိုက်က စာတစ်စောင်ရောက်လာတယ် ... ဒေါ်လေး
မင်းစာရေးစားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတယ်”

ဇော်မင်းမောင်ကအင်္ကျီကိုချွတ်၍ ရေချိုးခန်းရှိရာသို့
မသွားမီ စာရေးစားပွဲသို့ လျှောက်လိုက်၏။

စားပွဲပေါ်မှစာအိတ်ကိုယူကာ ... ဇော်မင်းမောင်
ဖောက်ဖတ်လိုက်တော့သည်။

မောင်ဇော် ...

အနံတီစာရေးလိုက်တယ်ကွယ်၊ မောင်ဇော်ကို သတိ
ရတာလည်းတစ်ကြောင်းနောက်ပြီး မောင်ဇော်ဆီကို စာရေး
စရာလည်းပေါ်လာလို့ ရေးလိုက်တာပါ။

ဗေဒါနဲ့ မောင်ဇော်ထွက်သွားပြီး ငါ့ရက်အကြာမှာ
အနံတီနဲ့ပုလဲကို မှုခင်းတပ်ပွဲကဆိုလား လူနှစ်ယောက်
အိမ်ကိုရောက်လာပြီး မေးမြန်းစုံစမ်းကြတယ်။

သူတို့အဓိကထားပြီး မေးတာကတော့ ဗေဒါလေးနဲ့
လိုက်ပါခဲ့တဲ့ ဦးလှိုင်ဘွားအကြောင်းပဲ။ အနံတီကတော့
အနံတီကတော့ ဦးလှိုင်ဘွားအကြောင်းကို ဘယ်လိုမှမသိတဲ့
အကြောင်းပဲ ဖြေလိုက်ပါတယ်။

မောင်ဇော်ညီမ ပုလဲတစ်ယောက်လည်း ဗေဒါလေးနဲ့

မောင်ဇော် ဘယ်တော့လာမှာလဲလို့ အနံတီကိုတစ်မေးတည်း

မေးနေလေရဲ့ကွယ်။

သတိရစွာဖြင့်

ဒေါ်ရှုဟန်

စာကိုဖတ်ပြီးနောက် သူငေးဝိုင်းက ဦးလှိုင်ဘွား
အကြောင်းကိုတွေးမိတော့သည်။ ယခု ဒေါ်ရှုဟန်စာဖတ်မှပင်
ဦးလှိုင်ဘွားအား သံသယမရှိရောက်ကောက်နေမှန်း သေချာသွားတော့
သည်။ ကိုသန့်ဇင်ပြောစဉ်က မိမိအား စကားနံ့ကံထုတ်သည်ဟုပဲ
ဆင်နေမိသည်။

ဒေါ်ရှုဟန်၏ စာအသွားအလာအရ မိမိအား သမက်
ဆော်ချင်နေပုံရသည်။ ပုလဲကိုယ်တိုင်ကလည်း မိမိအပေါ်စိတ်ဝင်
စားပုံရှိနေခဲ့သည်။

ပုလဲအပေါ် မိမိစိတ်ဝင်စားနေပြီလားဟု ကိုယ့်ကို
ကိုယ် ပြန်လည်ဆန်းစစ်မေးမိသည်အထိ ဖြစ်လာရတော့သည်။

“ဇော်ဇော်ရေချိုးမှာဆိုလည်း ချိုးလေ ... အင်္ကျီချွတ်ကြီးနဲ့
ကြာရင် အအေးပက်နေဦးမယ် ...”

ဒေါ်လေးသူဇာ သတ်ပေးသံကြားမှပင် ဇော်မင်း
မောင်သည် စာရွက်ကိုခေါက်ကာ စားပွဲထဲတည့်ထားလိုက်ပါ၏။

“ရေချိုးခန်းထဲသို့ဝင်ပြီး ဇော်မင်းမောင်ရေချိုးလိုက်
သည်။ ရေချိုး၍ အတော်ကြာမှ ဒေါ်လေးသူဇာအသံကိုကြားလိုက်
ရပါလေသည်။

ရေပုတ်တိုင်ခေါင်းကို သူပိတ်လိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဒေါ်လေး ...”

“ဖုန်းလာပြန်ပြီ ဇော်ဇော် ... ဒေါ်လေးပြောတဲ့အမျိုးသမီး
ဆီကပဲ ဇော်ဇော်နဲ့စကားပြောချင်လို့တဲ့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ အခုလာခဲ့မယ်လို့ပြောထားပါ ဒေါ်လေး”

“အေး ... အေး ...”

ဒေါ်လေးသူဇာ ပြန်ထွက်သွားသံကြားရသည်။

ရေလဲပုဆိုးကိုဝတ်ကာ ရေချိုးခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး

ဇော်မင်းမောင်ထွက်ခဲ့သည်။ ရေချိုးခန်းထဲမှအထွက် မျက်နှာသုတ်
ပဝါကြီးဖြင့် ကိုယ်ကိုသုတ်ကာ ဖုန်းရုံရှာသို့ လျှောက်ခဲ့ပါ၏။

ဒေါ်လေးသူဇာ ချထားသောဖုန်းကိုသူကောက်ကိုင်
လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အမိန့်ရှိပါ”

“အခုပြောနေတာ ကိုဇော်မင်းမောင်ပါနော် ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်တော်ဇော်မင်းမောင်ပါ”

“ဗေဒါဆိုတဲ့ဝန်ဘေးစက်လှေကိုပိုင်တဲ့ ကိုဇော်မင်းမောင်
နော် ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ဗြိတိသျှဒေါ်ရှဟန်ဆီက မကြာသေးတဲ့အချိန်
အဲ ... မပြောရရင်တော့ ရက်ပိုင်းပဲရှိသေးတဲ့ ဝယ်ယူလိုက်
သူပါ ...”

“အင်း ... ဒါဆို ဟုတ်ပါပြီ ... ဒီမှာ ကိုဇော်မင်းမောင် ကျွန်မ
လေ သိပ်ကိုစိတ်ပူနေရပါတယ် ... သူ့ဆီကဘာသံ ဘာ
သတင်းမှနောက်ထပ်မကြားရတော့လို့ပါ ...”

“သူ ဟုတ်လား ... အဲဒီသူဆိုတာဘယ်သူ့ကိုပြောနေတာလဲ
ပြီးတော့ အခုပြောနေတဲ့သူကရောဗျ ...”

“အိုး ဟုတ်ပါရဲ့ ... ကျွန်မဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာရယ် မပြော
ရသေးဘူးနော်၊ အင်း ... ကျွန်မစိတ်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေ
မှန်းကိုမသိတော့ဘူးရှင် ... ကျွန်မနာမည် သင်းသင်းအေး
ပါ ...”

“ဒေါ်သင်းသင်းအေးဆိုတဲ့ နာမည်မျိုး ကျွန်တော့်အသိမိန်းကလေးထဲမှာတော့ တစ်ခါမှမရှိခဲ့ပါဘူး ... ထားပါတော့ ဒေါ်သင်းသင်းအေးကိစ္စကိုသာပြောပါ ... အခုအထိ ဘာမှ နားမလည်နိုင်တာတော့အမှန်ပါပဲ ...”

“ကျွန်မကို ကိုဇော်မင်းမောင်မသိဘူးဆိုတာလည်း လက်ခံပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ သူက တစ်ခါမှမပြောခဲ့ဘူးလား”

“အဲဒီသူဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ... ဒေါ်သင်းသင်းအေး”

“ကဲပါ ... ဖုန်းထဲက ဆက်ပြီးမပြောသင့်လို့ပါ ... အခုကျွန်မ ပန်းဆိုးတန်းက ရိပ်ငြိမ်တည်ခိုခန်းမှာတည်းပါတယ်၊ ကျွန်မ ဗေဒါလေးကို ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းမှာ စုံစမ်းတယ် ... အစောင့်ဦးနီနဲ့တွေ့လို့ ကိုဇော်မင်းမောင် ဖုံးနံပါတ်ရလိုက်တာပါ ... ဒီလိုလုပ်လေ ... တည်းခိုခန်းကို လာတွေ့ပါလား၊ အဲဒီကျမှ အကြောင်းစုံပြောပြမယ် ... ဒါပဲနော်”

မောင်ဇော်မင်းမောင်ဖုန်းကို ညင်သာစွာပြန်ချထား

လိုက်ပါ၏။

၆ အနီး (၆)

အဝတ်အစားများလဲ၍ အိမ်မှထွက်လာချိန်သည် ည (၈)နာရီကျော်နေပေပြီ ... ။ ဇော်မင်းမောင်က အညောင်းပြေပင် ဗိုလ်ချုပ်လမ်းအတိုင်းလျှောက်ခဲ့သည်။

ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းနှင့် တကယ်ဆိုလျှင် သိပ်တော့ ဝေးလှသည်မဟုတ်ပေ။ သူ့ထံသို့ ဖုန်းဆက်သွယ်လာသည့် ဒေါ်သင်းသင်းအေးဆိုသည့် အမျိုးသမီးနှင့်ပတ်သက်၍ ဗေဒါလေး ပေါ်တွင်ရှိနေခဲ့သော အစောင့်ဦးနီအား သွားရောက်မေးမြန်းလိုကာ ထွက်လာခဲ့ခြင်းပဲဖြစ်ပါ၏။

ဇော်မင်းမောင်သည် ဗိုလ်ချုပ်လမ်းမှကမ်းနားလမ်းသို့ ဦးတည်လျှောက်ခဲ့တော့သည်။

ဤသည်ပင် ဇော်မင်းမောင်အမှားဖြစ်တော့သည်။
ကမ်းနားလမ်းက ညအချိန်ဆိုလျှင် လူသွားလူလာ
ပြတ်သောလမ်းဖြစ်သည်။

သိမ်ဖြူလမ်းမှ လမ်းကြားဘက်သို့အကွေ့ ကမ်းနား
လမ်းသို့အရောက်တွင် လူတစ်ဦးနှင့်ဆုံတွေ့လိုက်ကြရသည်။

ထိုသူက ဂျာကင်အင်္ကျီနှင့် တောင်းဘိရည်ဝတ်ကာ
ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထား၍ မျက်နှာကို သဲကွေးမမြင်ရ။

ထိုသူလက်ကြားမှာဆေးပေါ့လိပ်တိုတစ်ခု ညှပ်ထား
ခဲ့သည် အနားသို့ကပ်လာရင်းမှ ...

“မီးခြစ်ပါရင် မီးတစ်တို့လောက်ဗျာ ...”

ဇော်မင်းမောင်က အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ လက်တစ်ဖက်
ဖြင့်နှိုက်လိုက်စဉ်မှာပင် ထိုသူက ဇော်မင်းမောင်ဗိုက်ကို မာကြော
သော အရာဝတ္ထုတစ်ခုနှင့် ထောက်ထားလိုက်သည်။

“မလှုပ်နဲ့ ငြိမ်ငြိမ်နေ ... သေနတ်မှာ သည်းခံခွင့်လွှတ်တတ်
တာမျိုးမရှိဘူး ...”

ဇော်မင်းမောင် ငြိမ်ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မီးမှိတ်ထားသော ဆလွန်းကာတစ်စီး

လောက်ဖောင်းဘေးတွင် လာရပ်ပါ၏။

ယခုသေနတ်နှင့်လာထောက်သူမှာ ရန်သူမဟုတ်
ဘဲ လူယက်သူတစ်ဦးတော့ဖြစ်ဖို့များနေပြီ သူ့တွင်ရန်သူမရှိ
ဘဲ ဇော်မင်းမောင်ယုံကြည်ထားပါ၏။

“မင်း ... ရပ်ထားတဲ့ကားပေါ်တက်ခမ်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“တက်မှာသာတက် စကားရှည်လိုက်တာ”

ထိုသူက စူးရဲစွာကြည့်ကာဇော်မင်းမောင်ကို အမိန့်
ပေး၏ ယင်းအခိုက်မှာပင် သူ၏ဝမ်းဗိုက်ကိုထောက်ထားသော
သေနတ်ကိုင်လက်ကို မိမိရရှိရန်ထုတ်လိုက်သည် ထိုသူအလိုက်မိ
သွားသည်။

ဇော်မင်းမောင်က ဘယ်ညာလက်သီးတွေ တရစပ်
ခေါ်သွင်းတော့သည်။ ထိုသူမရှောင်နိုင်ဘဲ ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့လဲ
ကျသွားခဲ့သည်။

ထိုစဉ်တွင် ဆလွန်းကားပေါ်မှ လူနှစ်ဦးဆင်းလာခဲ့
သည်။

ထိုသူနှစ်ယောက်ပြေးလာကာ ဇော်မင်းမောင်ကို

တစ်ဘက်တစ်ချက်စီ ညှပ်ထားလိုက်သည်။

ရန်သူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ဦးက ခွန်အားကြီးမားလှသည်။ ထိုသူ၏လက်သီးက ဇော်မင်းမောင်၏ပခုံးစွန်းသို့ ထိုးသည်။

ကျင်ခနဲခံစားရပြီး ကိုယ်ဟန်အနေအထားပျက်သွားခဲ့၏။

မလွယ် ... တကယ့်ကိုမလွယ်ပါတော့။

သတိထားနေသည့်ကြားမှပင် ပလက်ဖောင်းပေါ်လဲကျနေသူထလာခဲ့ပြီး လျှပ်တစ်ပြက် သူ၏ဦးခေါင်းကို သေနတ်ဖြင့် ရိုက်ချလာခဲ့သည်။

ရှောင်လိုက်သော်လည်း မလွတ်တော့။

ဇော်မင်းမောင်၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် မီးပန်းမီးပွင့်တွေ ဖြာထွက်သွားသည်။

ပြီးတော့ အမြင်အာရုံဆိတ်သုန်းသွားကာ သတိလစ်လဲကျသွားခဲ့ပါ၏။

မည်မျှကြာကြာ သတိလစ်သွားသည်တော့မသိ။

ဇော်မင်းမောင်သည် သတိရလာချိန်တွင် ဦးခေါင်းမှာ တစ်စစ်စစ်နာကျင်နေခဲ့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးနာကျင်ကိုက်ခဲနေခဲ့ပါ၏။

သတိရလာသော်လည်း လေးလံနေသောမျက်စိကို သူ့ဒိုင်မရသေး။

မျက်နှာပေါ်သို့ ရေတွေကျလာခဲ့သည်။ နှာခေါင်းတွင်းသို့ ရေများဝင်လာ၍ ဦးခေါင်းကို ဘယ်ညာလှုပ်ယမ်းလိုက်မိသည်။

“ဆွဲထူကွာ ဒီကောင်သတိရနေပြီ မင်းဟာက ရေလောင်း

တာနဲ့ပဲ ရေမွန်းပြီးသေသွားလိမ့်မယ်”

အမိနဲ့သံတစ်ခု အဆုံးမှာ ကြမ်းတမ်းစွာ ထုမပြီး နံ
တစ်ခုကို ကျောမှီထားလိုက်သည်ကို ဇော်မင်းမောင် သိလိုက်၏။
အားယူ၍ဇော်မင်းမောင် မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည်။
အားကောင်းသော ဆလိုက်မီးတစ်လုံး မျက်နှာ
ပေါ်သို့ ကျရောက်လာ၍ ချက်ချင်းပြန်ပိတ်ရတော့၏။

“ဇော်မင်းမောင် ငါမေးတာကိုမင်းဖြေပါ ... သူ့ကိုမင်း ဘယ်
နေရာမှာ ကမ်းကပ်ပေးခဲ့ရသလဲ ... ”

ဆလိုက်မီးကိုရှောင်ရင်း မျက်စိကိုဖွင့်ကာ ခေါင်း
ထားလိုက်ရသည်။ ဇော်မင်းမောင် အမေးကိုဖြေလိုက်၏။

“သူဆိုတာဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ ... ခင်ဗျားတို့ဘာတွေ
လုပ်ပြီး ... ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ ... ”

“သူဆိုတာ လှိုင်ဘွားကိုပြောတာ ... လှိုင်ဘွားကို
ဘယ်နေရာကိုပို့ပေးခဲ့ရသလဲ ဇော်မင်းမောင် ... ”

ဇော်မင်းမောင် မျက်စိကျိန်းစပ်နေသည့်ကြား
အံ့အားသင့်သွားသော အမူအရာကို မထိန်းလိုက်နိုင်။

“ဦးလှိုင်ဘွားဟုတ်လား ... သူ့ကို ကျွန်တော်ဘယ်နေရာ

အထိပို့ပေးခဲ့ရသလဲ ... ဟုတ်လား”

“ဒီကောင်အိုက်တင်ခံနေတာ ဆရာ ... ခပ်ကြမ်းကြမ်းမေးမှ
ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

တပည့်ဖြစ်သူက ကြမ်းချင်သည်။ လူကြမ်းတစ်ဦးပဲ
ဖြစ်မည်။

“မလိုသေးပါဘူး ... မင်းလုပ်လို့ လက်လွန်သွားတာနှစ်နာရီ
မေ့သွားတော့ ... အချိန်တွေအလဟဿကုန်သွားတယ် ...
နောက်ထပ်အချိန်ကုန်မခံနိုင်ဘူး”

တပည့်လူကြမ်းကိုပြောအပြီး ဇော်မင်းမောင်ဘက်
သို့ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။

“မင်းကို ငါကောင်းကောင်းမွန်မွန်မေးတုန်းဖြေပါ ... မင်း
လှိုင်ဘွားကို ဘယ်မှာပို့ထားသလဲ ပုလောလား၊ ထားဝယ်
လား၊ မော်လမြိုင်လား ... ”

“ခင်ဗျားတို့ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ ... ဦးလှိုင်ဘွားသေ
ပြီ ... ပင်လယ်ထဲမှာရေနစ်သေသွားပြီပဲ”

“ဒါက မင်းကိုယ်တိုင် ဆိပ်ကမ်းရဲမှာ တိုင်ချက်ဖွင့်ခဲ့တဲ့စကား
တွေပဲ ဇော်မင်းမောင် ... အလကားစကားတွေ ငါ့ထပ်

မေးမယ် ... လှိုင်ဘွားဘယ်မှာလဲ”

ဇော်မင်းမောင်သည် နာကျင်ကိုက်ခဲမှုဝေဒနာတွေ လျော့ပါးစပြုသည်။ ဦးခေါင်းမှ ဒဏ်ရာသည်လည်း သက်သာစပြု လာခဲ့၏။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် မည်သည့်နေရာမှန်း ဇော်မင်းမောင် မခန့်မှန်းနိုင်သေး။ ဆလိုက်မီးက မျက်နှာကိုတည့်တည့်ထိုးထား၍ ပတ်ဝန်းကျင်အား ကြည့်၍မရနိုင်ပေ။

ဦးခေါင်းငုံ့ကာ ဇော်မင်းမောင်မျက်စိကစားကြည့် သည်။ ဆလိုက်မီးကိုင်ထားသူသည် မီးခိုးရောင်ဘောင်းဘီရှည်ဝတ် ထားသည် ၍ဖိနပ်စီးထား၏။

လက်ယာဘက်ကလူ၏ ခြေထောက်နှင့်ဖိနပ်ကို လည်းမြင်ရသည်။ ထိုလူ၏ဖိနပ်မှာလည်း ၍ဖိနပ်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

ထိုသူ၏ ဖိနပ်သည် ကြီးမားလွန်းသည်။ အနည်းဆုံး နံပါတ်(၁၂)ဆိုက်လောက်ရှိပါမည်။ ဤမျှခြေဖဝါးကြီးမား၍ ခန္ဓာ ကိုယ်သည်လည်း ကြီးမားဟန်တူသည်။ ထိုသူမိမိအား ထိုးခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် လက်သီးဆုပ်ကြီးမားခြင်းဖြစ်မည်။ တော်ရံ လူ၏ လက်သီးချက်ဆိုလျှင် ဇော်မင်းမောင် မူစရာမလို။

လက်ဝဲဘက်ကလူသည်လည်း ဘောင်းဘီဝတ်ထား သူပင်ဖြစ်သည်။ သူသည်လည်း ခြေဖဝါးကြီးမားလှ၏။

သို့သော် ... သူ၏ခြေထောက်တွင် ရူးဖိနပ်ဝတ် ထားခြင်းမရှိ ကြီးသိုင်းအရွယ်ဖိနပ်ကိုဝတ်ထား၏။

အသေအချာကြည့်မိသည်တွင် ထိုသူ၏လက်ဝဲခြေ မျက်စေ့တွင် မည်းနက်သော အသားမာတုကြီးတစ်လုံးတက်နေ သည်ကို ဇော်မင်းမောင်သတိထားမိသည်။

ထို့ကြောင့်သူ ရူးမစီးပဲကြီးသိုင်းဖိနပ်စီးခြင်းပဲဖြစ် မည်။

“ငါ ပြောတာနားထောင် ဇော်မင်းမောင် ... ဗြိတိန်မှာ လှိုင်ဘွားဟာ ဗြိတိန်မြို့ထွက်ပေါက်ဟာ မလွယ်ဘူး ... လေယာဉ်နဲ့ လိုက်ပြန်ရင်လည်း လေဆိပ်တစ်ဝိုက်မှာ တို့လူ တွေအသင့်စောင့်နေမယ်ဆိုတာ သူသိထားဘယ်”

“အစိုးရသဘောနဲ့ ပိုပြီး သူမလိုက်ရဲဘူး ... အစိုးရသဘောဆို တာက သဘောတစ်ပတ်ဆိုရင် အကြာကြီးစောင့်ရတယ် အထင်ကရစစ်ဆေးပြီး ကမ်းကထွက်ရတဲ့စက်လှေနဲ့လည်း လှိုင်ဘွားမလိုက်ရဲဘူး ... ဗြိတိန်မြို့မှာ လှိုင်ဘွားချောင်ပိတ် မိနေပြီ ... ”

“အဲဒီအချိန်မှာ ... မင်းရဲ့ ဗေဒါဟာ လှိုင်ဘွားအတွက် အကောင်းဆုံးထွက်ပေါက်ပဲ ... တို့လူတွေတောင် မင်း ဒါ ဝယ်ပြီးနောက် ဆိပ်ကမ်းက ခွာသွားတာမသိလိုက်ခဲ့ဘူး ဒါကြောင့် လှိုင်ဘွားလွတ်သွားရတယ် ... လှိုင်ဘွားဟာ စက်ခန်းအုပ်အဖြစ် မင်းဟန်းက ဆီလောင်းထမင်းချက် အဖြစ်နဲ့ မင်းတို့သုံးယောက် ခြိတ်မြှိုက်ထွက်သွားနိုင်ခဲ့တာပဲ ဟုတ်ရဲ့လား ... ”

“ဦးလှိုင်ဘွား လွတ်ပေါက်ရှာတဲ့သဘောနဲ့ လိုက်လာတာ ကျွန်တော်လုံးဝမသိဘူး ခြိတ်မြှိုက်ထွက်ခဲ့တာအမှန်ပဲလေ”

“အေး ... ငါဆက်ပြောမယ် ဇော်မင်းမောင် လှိုင်ဘွားဟာ စက်ခန်းအုပ်အဖြစ်နဲ့ လိုက်လာခဲ့တာထား ... လမ်းကျတော့ သူ့ကိုတစ်နေရာမှာချထားပေးဖို့ မင်းကိုငွေပေးပြီး ချခိုင်း မယ် ... မင်းမှာလည်း လုပ်ငန်းအတွက်ငွေလိုနေတာပဲ မဟုတ်လား ... ဒီတော့ လှိုင်ဘွားကို ဘယ်နေရာမှာချပေးခဲ့ သလဲ ဇော်မင်းမောင် ... ”

“ခက်တော့တာပဲ ဦးလှိုင်ဘွားသေပြီဗျ ... ပင်လယ်ထဲမှာ ဦးလှိုင်ဘွား ရေနစ်ပြီးသေတာ ... ကျွန်တော့်မျက်စိနဲ့တွေ့

ရုံတင်မကဘူး ... ကိုမင်းဟန်လည်းတွေ့တာပဲ ... ”

“တော်စမ်းပါ ... မင်းဟန်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း လှိုင်ဘွား ငွေနဲ့ သွေးဆောင်ထားတဲ့ကောင်ပဲ ... မင်းဟန်ဟာ ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မှမရှိလို့ ခြိတ်မှာသောင်တင်နေတုန်း မင်းရဲ့တန်ဘေးမှာ ဆီလောင်းထမင်းချက်နဲ့ ဝင်လုပ်ခဲ့တာ၊ မင်းသဘော ဗေဒါအပေါ်တက်ချိန်အထိ ဒီကောင်တစ်ပြား တစ်ချပ်မှရှိတာမဟုတ်ဘဲ ... အဲ ... ရန်ကုန်ရောက်တော့ ဒီကောင် တကယ့်သူဌေးလေးတစ်ယောက်လို သုံးဖြုန်းခဲ့ တာ ... လှိုင်ဘွားဆီကရလို့ပဲဖြစ်မှာပဲ ငါတို့အားလုံးစုံစမ်း ထားပြီးပြီ ... ”

“မင်းဟန်တောင် လှိုင်ဘွားဆီကငွေဒီလောက်ရခဲ့ရင် မင်းက ဗေဒါပိုင်ရှင်ပဲ ပိုရလိမ့်မယ်ဆိုတာ တို့တွက်ပြီးပြီ ... ကဲ ... လှိုင်ဘွား ဘယ်မှာဆင်းသွားလဲ ... ”

“လှိုင်ဘွားဆင်းသွားတာ ပင်လယ်ထဲပဲ ... သူနစ်သွားတာ ပေပေါင်းတစ်ထောင်ကျော် ရေနက်နိုင်တဲ့နေရာပဲ ... အဲဒီ ပေပေါင်းတစ်သောင်းကျော်နက်တဲ့ ရေထဲဆင်းငုပ်ကြည့်ရင် တော့ ဦးလှိုင်ဘွားကို တွေ့ရလိမ့်မယ် ... ”

“ကောင်းကောင်းပြောပါ ဇော်မင်းမောင်”

“ကျွန်တော်အမှန်အတိုင်းပြောနေတာပဲ ... အဲ ... ကျွန်တော် ပြောစရာတစ်ခုကျန်နေခဲ့တယ် ဦးလှိုင်ဘွားမှာနှလုံးရောဂါ မဟုတ်ရင် ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါရှိနေမယ်ထင်တယ်”

“မင်းဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ ...”

“အဲဒီနေ့က ... မုန့်တိုင်းစလို့ ဗေဒါလူးလိမ့်နေတဲ့အချိန်မှာ ဦးလှိုင်ဘွားဟာ ဝေဒနာခံစားနေရတယ် ... ကျွန်တော်က သတိထားမိတော့ဘာဖြစ်တာလဲလို့မေးခဲ့ပါတယ် ... ဦးလှိုင် ဘွားက သူ့ရောဂါအတွက်ကိစ္စမရှိပါဘူး မပူပါနဲ့ဆိုပြီး သူ ကုတ်အင်္ကျီထဲက ဆေးပုလင်းထုတ်ပြီးဆေးသောက်ခဲ့တယ်”

ဇော်မင်းမောင်သည် ထိုစဉ်က မြင်ခဲ့သမျှကိုပြော

ပြန်၏။ ကုတ်အင်္ကျီရေထဲကျသွားရာက ဦးလှိုင်ဘွားရေထဲခုန်ချကာ ဂိုက်ဆယ်ရင်း ရေနစ်သေဆုံးပုံအထိ ဆက်လက်ပြောပြခဲ့သည်။

ဇော်မင်းမောင်စကားကြောင့် ခေါင်းဆောင်လုပ်သူ

ကွဝေသွားခဲ့တော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ရှူးပိနပ်အကြီးကြီးစီးထားခဲ့သော

ညှိဖြစ်သူကပင် ပြောခဲ့သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဆရာ လှိုင်ဘွားဆီမှာ ပါသွားခဲ့သမျှဟာ သူ ကုတ်အင်္ကျီလေးနဲ့ ဆန့်မှာတဲ့လား သူကုတ်အင်္ကျီရေထဲကျ သွားလို့ ... ပင်လယ်ထဲ လှိုင်ဘွားဆင်းဆယ်တယ်ဆိုတာ ဒီကောင် ဆင်ခြေပေးနေတာပါ ...”

“အေး ... မင်းပြောတာ စဉ်းစားစရာပဲ ... ကဲ ... မင်းပဲ ဇော်မင်းမောင်ပါးစပ်က အမှန်တွေပြောနိုင်အောင် တာဝန် ယူတော့ လက်တော့မလွန်စေနဲ့ ... ဒီကောင်သေသွားရင် လှိုင်ဘွားတကယ်သေသွားတာနဲ့ ဘာမှမထူးဘူး လမ်းစ ပြတ်သွားလိမ့်မယ် ...”

ဖိနပ်ကြီးကြီးဝတ်ထားသည့်လူ ဇော်မင်းမောင်အနီး

သို့ ရွေ့လာခဲ့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ခြေထောက်အသားမာဘုကြီးရှိ၍ ကြီး

သိုင်းဖိနပ်စီးထားသူမှ လှမ်း၍တားသည်။

“နေဦး ဆရာ ...”

“ဘာများလဲကွ ...”

“ဒီလိုဆရာ လှိုင်ဘွားဟာ ... နေရာအမျိုးမျိုးမှာ နာမည် အမျိုးမျိုးနဲ့နေတဲ့ကောင်ပဲဆရာ ... ဒီတော့ ဗေဒါလေး

ပေါ်မှာလိုက်လာတဲ့လှိုင်ဘွားဟာ ကျွန်တော်တို့လိုချင်နေ
တဲ့ လှိုင်ဘွား ... ဟုတ်မဟုတ် ဆန်းစစ်သင့်သေးပါတယ်”
“အေး ... ဒါမှန်တယ်”

ဆရာလုပ်သူ၏အိတ်ထဲမှ ဓါတ်ပုံတစ်ပုံကို နှိုက်ထုတ်
လိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်း ... ဇော်မင်းမောင်” ...

ဓာတ်ပုံကို ဇော်မင်းမောင်ယူကြည့်လိုက်သည်။

ပို့စကတ်ဆိုက်ဖြစ်ကာ ဦးလှိုင်ဘွားနောက်ခံထား
ရပ်နေသောနေရာမှာ သူနှင့်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသော နေရာတစ်ခု
ဟုထင်မိသည်။

“ဒါ ... ဦးလှိုင်ဘွားပဲ ကျွန်တော့်စက်လှေပေါ်မှာပါလားတာ
သူပါပဲ ...”

“အေး ... ဒီလိုမှပေါ့ မင်းစိတ်ပြောင်းပြီး အမှန်တွေပြောပြ
ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီပေါ့ ...”

“ဦးလှိုင်ဘွားသေပြီလို့ ကျွန်တော်ပြောပြီးပြီပဲ ... တကယ်
သူသေသွားခဲ့တာပါ ... ဘာအကြောင်းကြောင့်သေသွားပြီလို့
လိမ်ရမှာလဲဗျာ ...”

“အင်း ... လှိုင်ဘွားသေပြီလို့ မင်းသတင်းလွှင့်ပေးမယ် ...
လှိုင်ဘွားက တစ်နေရာမှာနေမယ် ... အဲဒီအတွက် မင်းကို
သူက ငွေတွေထပ်ပေးမယ်ပေါ့ ဟုတ်ရဲ့လား ...”

“မဟုတ်ဘူး ဦးလှိုင်ဘွား တကယ်သေတာ”

“ကဲ ... ငါတော့လက်လျှော့ပြီ ... မင်းဟန်လိုပဲ ဇော်မင်း
မောင်ဟာ မှိုက်မဲတဲ့လူပဲ ...”

လူကြမ်းကြီး၏လက်တစ်ဘက်က ဇော်မင်းမောင်

အကျိုးကော်လံစကို ဆုပ်ကိုင်လာခဲ့သည်။

ဇော်မင်းမောင်က အလိုက်သင့် အရှိန်နှင့်ထရပ်ကာ

သူကြမ်းကြီး၏မျက်နှာကို သူ၏လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။

“အား”

ထိုစဉ်မှာပင် ... ဆလိုက်မီးသို့သွားကာ ကြမ်းနှင့်

အာမင်းမောင်ရိုက်ခွဲလိုက်သည်။

“ခွမ်း”

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်အမှောင်ကျသွားခဲ့၏။

ဒီနောက်တော့ ဇော်မင်းမောင် ပြေးမိပြေးရာစွတ်

တော့သည်။

ပြေးရင်းဖြင့် သူသတိထားမိသည်။ ဟာလာဟင်း
လင်းရှိသော မိုးပေါ်မှ ကြယ်ပွင့်ကလေးများကိုတွေ့ရသည်။

ကြယ်ရောင်ဖြင့်ပင် အမိုးမပါသော တုံကင်ကြီးတစ်
ခုထဲရောက်နေမှန်းသိလိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေလက်နှိပ်ဓာတ်မီးကော”

“ဟို ... ဟိုကားပေါ်မှာကျန်ခဲ့တယ်ဆရာ”

“တောက် ခွေးမသားတွေကွာ”

မှောင်နဲ့မဲမဲမှာ ဇော်မင်းမောင်ကို သူတို့ လိုက်လံ
ကြသည်။ ဇော်မင်းမောင်သည် ရေကြောင်းကျွမ်းကျင်သူ။

သည်တော့တုံကင်၏ ဝမ်းဗိုက်သားမှ ထိပ်ပိုင်းနား
အစပ်အထိခန့်မှန်းနိုင်သည်။ တုံကင်ဝမ်းဗိုက်ထဲဆင်းသည့် လှေကား
တော့ တစ်နေရာရာတွင်ရှိမည်။

သို့သော် ၅၀ ရန် ဇော်မင်းမောင်တွင် အချိန်မရှိ။

ဇော်မင်းမောင် ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်သည်။

တုံကင်နံရံထိပ်သည်လက်ခုပ်တစ်ဖောင်ကျော်သည်။

ရှိသမျှအင်အားနှင့်ခုန်ကာ ဇော်မင်းမောင်တုံကင်

နံရံထိပ်ကိုဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

မိသည်နှင့် တန်းဘားကစားသလို လက်မောင်းအား
ဖြင့် ကိုယ်ကိုဆွဲတင်လိုက်သည်။

“ဟိုမှာဆရာ ... ဟိုမှာ ပစ်ရမလား”

ဇော်မင်းမောင်တစ်ကိုယ်လုံး မြောက်တက်ပြီး နံရံ

ထိပ်တွင် တုံးလှဲချစဉ်မှာပင် ...

“ပစ်ကွာ ... မထူးတော့ဘူး”

“ဒိုင်း ... ”

ယင်းအချိန်တွင် ဇော်မင်းမောင်က တစ်ကိုယ်လုံး
ဘေးသို့လိုမ့်ချလိုက်သည်။

“ဗွမ်း”

ဇော်မင်းမောင် ရေထဲပြုတ်ကျသံထွက်လာခဲ့ပါ၏။

ဇော်မင်းမောင်က တုံကင်အောက်ခြေနံရံကို ကိုင်

ရေရန်ရှိရာသို့ အလိုက်သင့်ကူးလာခဲ့သည်။

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း”

ပြန်ပစ်ပြန်သည်။

ဇော်မင်းမောင်အတွက် တုံကင်၏အလယ်သား

အစားယောင်းကြီးသည် အကာအကွယ်ပေးသလိုရှိနေခဲ့သည်။ ရေ

ယာဉ်တစ်စီးသည် ရေဆူးဘက်သို့ရောက်လာလေလေ အတွင်းသို့
စိုက်ပြီး ဆောက်တည်ထားလေလေပဲဖြစ်သည်။

ပဲ့ပိုင်းသည် ရေစုန်ပိုင်းဖြစ်သည်။

ဇော်မင်းမောင်သည် ပဲ့ပိုင်းမှအလွတ်တွင် အသက်
၀အောင်ရှူသွင်းပြီး ရေငုပ်လိုက်တော့သည်။ သင်္ဘောသားဘဝနှင့်
အတန်ကြာခဲ့သည်မို့ သူရေငုပ်လျှင် မိနစ်(၂၀)ခန့်ငုပ်နိုင်သည်။ ရေ
ငုပ်ရင်းဖြင့် ကမ်းဘက်သို့ကူးခဲ့သည်။

ဇော်မင်းမောင် ကြောက်သည်မှာ ရေစုန်ရာအတိုင်း
ကမ်းပေါ်မှလိုက်လာပြီး ကမ်းအတက်တွင် ပြန်လည်ကာ ဖမ်းမည်
ကိုပဲစိုးရိမ်ရပါ၏။

ကမ်းပေါ်သို့ဇော်မင်းမောင်တက်လိုက်သည်။
တကိုယ်လုံးရေများစိုရွဲကာ ခြေထောက်တွင် ရွှံ့များပေကျဲနေ
သည်။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီး မီးရောင်က ဇော်မင်းမောင်ကို
ပေါ်သို့ ထိုးကျလာခဲ့သည်။

“ဟေ့ ... ရုပ်လိုက်စမ်း တို့ပတ္တရောင်ရဲတွေဟေ့”

ဇော်မင်းမောင်ရုပ်လိုက်သည် သူစိတ်ထဲမှာ ဝမ်း

သွားခဲ့ပြီး။

“ဘယ်သူလဲ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ပတ္တရောင်အဖွဲ့ဝင်ရဲက မေး
သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ဇော်မင်းမောင်ပါ ... ကျွန်တော့်ကို ခြိမ
ရဲစုံထောက် ကိုကြည်ဟိန်းဆီပို့ပေးပါ ... ”

“ဆရာကိုကြည်ဟိန်းဆီကိုတော့ တိုက်ရိုက်မပို့ပေးနိုင်ဘူး
စခန်းကိုလိုက်ခဲ့ပါ ... ဟိုကျမှ တာဝန်မှူးနဲ့ စကားပြောပါ”
ပတ္တရောင်ရဲအဖွဲ့နှင့် လိုက်ပါခဲ့သည်။

အမည်မသိလူဆိုးအဖွဲ့၏ရန်မှတော့ လောလောဆယ်
ဇော်မင်းမောင် လွတ်မြောက်လာခဲ့ရသည်။

စခန်းသို့ရောက်သည်တွင် တာဝန်မှူးက မေးခွန်း
များမေးသည်။ ဇော်မင်းမောင်က ရဲအုပ်ကိုကြည်ဟိန်းနှင့် ဆက်သွယ်
ပေးရန်အခါခါတောင်းဆိုခဲ့သည်။

တာဝန်မှူးက ဖုန်းဖြင့် ကိုကြည်ဟိန်းထံဆက်သွယ်
ခဲ့သည်။ ကြည်မြင်တိုင်မြို့နယ်၏အစွန်ပိုင်းတွင် ဝတ်ကောင်းစွမ်းလှ
သတ်ဆင်ထားသူတစ်ဦးတွင်ပတ္တရောင်ရဲများကဖမ်းစီးထားခဲ့ကြောင်း

ထိုသူ၏အမည်မှာ မောင်ဇော်မင်းမောင်ဖြစ်၍ မြို့မရဲစုံထောက်
ကိုကြည်ဟိန်းနှင့် ဆက်သွယ်ပေးပါရန် ပြော၍ဆက်သွယ်ခဲ့ကြောင်း
ပဲဖြစ်ပါ၏။

တာဝန်မှူးက ဖုန်းကိုထားလိုက်သည်။

“ဆရာကိုကြည်ဟိန်း ချက်ချင်းလာခဲ့မယ်လို့ပြောပါတယ်”

နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ရဲအုပ်ကိုကြည်ဟိန်းရဲ့ ဂျစ်
ကားအပြာဖြင့်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

စခန်းတွင်းမှ သူ့ကိုခေါ်ထုတ်၍ ကားဖြင့်ခေါ်သွား
ခဲ့၏။ တာဝန်မှူးကို ဇော်မင်းမောင်နှုတ်ဆက်ကာ ကိုကြည်ဟိန်း
ကားဖြင့် လိုက်ပါခဲ့ပါသည်။

“ကဲ ... ပြောဗျာ၊ ခင်ဗျားဖြစ်ပျက်သမျှပေါ့”

ဇော်မင်းမောင်ကအစမှအဆုံးတိုင်ရှင်းပြလိုက်သည်။

ရဲအုပ်ကိုကြည်ဟိန်းက စကားဆုံးအောင်နားထောင်
ခဲ့ပြီးမှ သူသိချင်တာ မေးတော့သည်။

“အဲဒီနေရာနဲ့တုံကင်ကို ကိုဇော်ဝင်းမောင်မှတ်မိနိုင်သလား”

“မှတ်မိလောက်ပါတယ် ... ”

“ဒါဖြင့် သွားကြစို့ဗျာ ... ”

သွားကြည့်ကြသည်။ တုံကင်ကြီးကို တွေ့ရပါ၏။
တုံကင်ထဲ ဆင်းကြည့်သည့်အခါ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဆလိုက်မီးလုံး
သွဲအစအနများကို တွေ့ရသည်။ ဆလိုက်မီးမှာ စပေါလိုက်အမဲလိုက်
ဆလိုက်မီးမျိုးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဇော်မင်းမောင်ရော ကိုကြည်ဟိန်းပါ
ခန့်မှန်းမိကြသည်။

မြို့မရဲစခန်းသို့ မောင်းလာခဲ့ကြသည်။ စိုထိုင်းနေ
သောအဝတ်နှင့် ညလေအေးထိတွေ့မှုကြောင့် ဇော်မင်းမောင် ချမ်း
မိမ့်မိမ့်ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။

“ဒီလူတွေရဲ့မျက်နှာကိုတော့ ကိုဇော်မင်းမောင် မတွေ့ခဲ့ဘူး
ပေါ့ ဟုတ်လား ... ”

“ဆလိုက်မီးက တည့်တည့်ထိုးထားတော့ သူတို့မျက်နှာကို
ဘယ်ကြည့်လို့ရမလဲ ကိုကြည်ဟိန်း ... နှစ်ယောက်က ခပ်
ကြမ်းကြမ်းလူစားပဲ ... တစ်ယောက်ကတော့ ခေါင်းဆောင်
ပေါ့ ... ”

“သူတို့က ကိုမင်းဟန်ကို သူတို့ကိုယ်တိုင် သတ်ခဲ့တယ်လို့
ပြောသလား ... ”

“သတ်ပါတယ်လို့တော့ မပြောခဲ့ဘူး ... သူတို့ ကိုမင်းဟန်

ကို ဦးလှိုင်ဘွားအကြောင်း စစ်မေးရင်း လက်လွန်ပြီး သွားတာလို့ သူတို့စကားတွေအရ ကောက်ချက်ချနိုင်တာကို ပြောတာပါ ... ”

“သူတို့ ဘာဖြစ်လို့ ဦးလှိုင်ဘွားနောက်ကို သဲသဲမဲမဲလိုက်တာကိုကော ကိုဇော်မင်းမောင် မသိဘူးလား ... မရိပ်ဘူးလား ... ”

“လုံးဝမသိဘူး ... ရိပ်လည်း မရိပ်မိသေးဘူး ... ဟာ ... နေဦး ကိုကြည်ဟိန်း ... ကျွန်တော် တစ်ခုသတ်ရလာပြီ သူတို့ ဦးလှိုင်ဘွားဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပြတုန်းက ရေတံခွန်နောက်ခံရှုခင်းနဲ့ပျ ... အဲဒီနေရာကို မှတ်မိပြီ ... ပြင်ဦးလှိုင်ကပွဲကောက်ရေတံခွန်ပဲ ... ရေတံခွန်နားမှာရှိတဲ့အဆောက်အအုံနဲ့ တံတားလေးတွေကို မှတ်မိပြီ ... ”

ကိုကြည်ဟိန်းက တခဏစဉ်းစားဟန်ပြု၏ ...

တော့မှ ...

“ဟုတ်ပြီ ... သူတို့က ကိုဇော်မင်းမောင်ဟာ ဦးလှိုင်ဘွားကို ကမ်းခြေတစ်နေရာမှာ ချပေးခဲ့တယ်လို့ အခိုင်အမာ ယူဆထားခဲ့တယ် ... အဲဒါဘာဖြစ်လို့ သူတို့ ယူဆကြသလဲ ... ”

ကိုဇော်မင်းမောင် ... ”

“မပြောတတ်ဘူး ... သူတို့ကတော့ ဒီလိုပဲ ယူဆနေကြတာပဲ ... ”

“ဒီမှာ ကိုဇော်မင်းမောင် ... ပင်လယ်ထဲ လူကျသေတာကို ရဲအဖွဲ့က ခြေရာခံလိုက်နိုင်ဖို့ဆိုတာ ခဲယဉ်းပါတယ် ... ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုမင်းဟန်ဟာ ရန်ကုန်မှာ အသတ်ခံလိုက်ရတယ် ... ကိုဇော်မင်းမောင်လည်း အန္တရာယ်ကြုံလာရပြီ ... ဒီတော့ ခင်ဗျား သိသမျှကို မခြင်းမချန်ထုတ်ပြောပါလား ... ”

“အတော်တော့ ခက်နေပြီ ကိုကြည်ဟိန်း ... ဦးလှိုင်ဘွားအကြောင်း ကျွန်တော် ဘာမှမသိပါဘူး ... ”

“ကောင်းပြီလေ ... ဦးလှိုင်ဘွားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စဆိုရင် မှုခင်းတစ်ဖွဲ့က စုံထောက်ကုသန်ဇင်ကိုပဲ အကြောင်းကြားရမှာပဲ ... ဒီညတော့ ခင်ဗျားတစ်ကိုယ်လုံး စိုးရွံ့နေတော့ နမိုးနီးယားတွေ ဘာတွေဖြစ်နေဦးမယ် ... မနက်ကျမှပဲ ကိုသန်ဇင်နဲ့ ထပ်တွေ့ပေးမယ် ... က ... ခင်ဗျား ပြန်မသိဆိုရင် ရဲကားနဲ့ ပို့ပေးခိုင်းလိုက်မယ် ... ”

“ဒီညအဖို့ ဟိုကောင်တွေ ဆက်ပြီး အန္တရာယ်ပေးနေဦး
မလား မသိဘူး ကိုကြည်ဟိန်းရာ ...”

“မပေးရဲပါဘူး ... ဆိပ်ကမ်းမှာ ဒီကောင်တွေ မြောင်ထင်
မကြမ်းရဲပါဘူး ... ဒီကောင်တွေက သူတို့မျက်နှာတွေ
မြင်ရင် မှတ်မိမှာစိုးတဲ့ကောင်မျိုးတွေပဲ ... ခင်ဗျားကို အသိ
ဖမ်းမိတာတောင် သူတို့မျက်နှာကို ဆလိုက်မီးထိုးပြီး တ
ကွယ်ထားသေးတာပဲ ...”

ဇော်မင်းမောင် ဗေဒါလေးဆီပဲ ပြန်ခဲ့သည်။ ရဲတပ်
ဖြင့် လိုက်ပို့ပေး၏။ အစောင့်ဦးနီကို အရိပ်အယောင်ပင်မတွေ့
ဗေဒါထဲသို့ ဇော်မင်းမောင် ဆင်းခဲ့သည်။ ကေတု
တံခါးကို ရိုက်ချိုးသွားခဲ့ကြသည်။ မှောင်နေ၍ ဇော်မင်းမောင်
ရဲသေးဘဲ ခေတ္တစောင့်သည်။

အထဲမှ အသံမကြားရ၍ သတိနှင့်ဆင်းခဲ့ပြီး အထဲ
ထဲမှ ဂတ်စ်မီးခြစ်ကို မီးတောက်မြှင့်၍ဝင်ခဲ့သည်။ အထဲတွင် ငြိမ်
ဆန်နေပါ၏။ ပစ္စည်းတွေ ဖုရိဖရဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဒုစရိုက်ကောင်တွေ သူတို့လိုချင်တာရှိရမည်ဟု
မှတ်ပြီး ရှာဖွေသွားပုံရသည်။ ဇော်မင်းမောင် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဗေဒါလေး၏ဦးပိုင်းသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

‘ဟာ’ ဟူသော အာမေဗိုက်သံ သူပြုမိ၏။

ဦးနီသည် ဗေဒါ၏ကုန်ထည့်သည့် အမိုးပြည့်အံ့ဖုံး

အထဲတွင် လဲကျနေခဲ့သည်။

ဦးထောက်ထိုင်ချပြီး ဦးနီအား စမ်းသပ်လိုက်သည်။

ဦးနီ ဘာမှမဖြစ်။ အိပ်ပျော်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။

ဦးနီအား ပျော်ရည်တစ်ခုခုထဲတွင် အိပ်ဆေးခတ်

သွေးဆောင်တိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဒုစရိုက်ကောင်များသည် အကြောင်းမဲ့ လူသတ်မှု

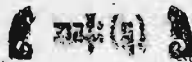
ကျူးလွန်မည် မဟုတ်တာတော့ သေချာနေပြီ။ လက်လွန်သွား

သည်ပဲလား။

ယခုပဲ ဦးနီအား အိပ်ဆေးခတ်ကာ ဝင်မွေ့သွားခြင်း

ဆိုကြည့်လျှင် သိသာနိုင်ပါလေ၏။

ဗေဒါ၏ကေပင်လေးထဲသို့ ဇော်မင်းမောင် ပြန်ဆင်း
သည်။

ရဲရဲအဝတ်အစား၊ ဖိနပ်များကို ဇော်မင်းမောင် လဲ
လိုက်သည်။ ခြေစွပ်ဖိနပ်ကို လဲဝတ်လိုက်၏ ပြန်ကျနေသောအဝတ်
အစား၊ အခြားပစ္စည်းများကို မိရိထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်၏။

ပျက်စီးသွားသော ကေပင်တံခါးကို ဒီအတိုင်းပဲ
ထားလိုက်တော့သည်။ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့။

လက်တစ်ဘက်က မီးခြစ်ကိုင်ကာ တစ်ဘက်က
ဘော(လ်)ပင်နှင့် စာရွက်တစ်ရွက်အပေါ်တွင် လျင်မြန်စွာရေးလိုက်
သည်။

“ဦးနီ ဆက်စောင့်ပေးပါ ...”

စာရွက်ကိုခေါက်ကာ အိပ်ပျော်နေဆဲ ဦးနီ၏အင်္ကျီ
အောက်ထဲသို့ ထည့်ပေးခဲ့သည်။

ဗေဒါလေးပေါ်မှ ပြန်၍ဆင်းခဲ့၏။

နက်ဖြန်မနက်ကျလျှင် ဗေဒါလေးကို ဒေါက်တင်
ညီယု ဆုံးဖြတ်ကာ ကမ္ဘာ့ရာလမ်းပေါ်သို့ ဇော်မင်းမောင်လျှောက်
သည်။

လမ်းအလင်းမီးရောင်ဖြင့် နာရီကိုကြည့်လိုက်သည်။

ည(၁၁)နာရီထိုးရန် ငါးမိနစ်ပဲ လိုတော့သည်။

အိမ်သို့ပြန်ရန် ခြေကျင်မလျှောက်ရဲတော့။ အငှား
ကားတစ်စီးစီးကိုသာစီးရန် ကြည့်လိုက်မိသည်။

ကံအားလျော်စွာ အငှားကားတစ်စီးကို တွေ့ရ၍
ဇော်မင်းမောင် တားလိုက်သည်။

“ဘယ်ကိုလဲ ဆရာ ...”

“ရေကျော်ထံရှိပါ ...”

“ဟာ ... မသွားတော့ဘူး ... ကျွန်တော်က ပန်းဆိုးတန်း

ရိပ်ငြိမ်တည်းခိုခန်း’ မှာ လူကြိုစရာရှိနေလို့ပါ ... အဲဒီဘက်

လိုက်ချင်ရင်တော့ လိုက်ခဲ့ပါ ... ပန်းဆိုးတန်းသက်က ကား
ပေါပါတယ် ... အဲဒီကျမှ ကားပြန်ငှားပေါ့ဗျာ ... ”

ပန်းဆိုးတန်း ရိပ်ငြိမ်တည်းခိုခန်း ... ။

ဇော်မင်းမောင် ဖျတ်ခနဲ သတိရသည်။

အငှားကားပေါ်သို့ သူတက်ထိုင်လိုက်၏။

“မောင်းဗျာ ... ကျွန်တော် ရိပ်ငြိမ်တည်းခိုခန်းကို လိုက်ခဲ့
မယ် ... ”

ညနေကပင် ဒေါ်သင်းသင်းအေးဆိုသည့်အမျိုးသမီး
က ရိပ်ငြိမ်တည်းခိုခန်းမှ ဖုန်းဆက်သည်ကို သတိရ၍ဖြစ်ပါ၏။

သူဆိုသောသူကို ဒေါ်သင်းသင်းအေးနှင့် တွေ့ဆုံရန်
ဇော်မင်းမောင် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။

အငှားကားက တရိပ်ရိပ် ပြေးလွှားနေခဲ့သည်။

မကြာလိုက် ကားက ရိပ်ငြိမ်တည်းခိုခန်းအနီးမှာ
ရပ်သွားပါ၏။

ကားခရုင်းပေးပြီး ကားပေါ်မှ ဇော်မင်းမောင် ဆင်း
သည်။

ရိပ်ငြိမ်တည်းခိုခန်းက ဒုတိယထပ်တွင် ဖြစ်သည်။

အောက်ထပ်တွင် ရိပ်ငြိမ်ဘားနှင့် ပျော်ပွဲစားရုံဖွင့်ထားသည်။ ည
၁၁)နာရီထိုးပြီမို့ ဘားနှင့်ပျော်ပွဲစားရုံ ပိတ်ထားလေပြီ။ သံဘာဂျာ
တံခါးကြီးများ ပိတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

အထဲတွင် မီးချောင်း၊ တစ်ချောင်းဖွင့်ထားပြီး လူ
ဘစ်ဦး ထိုင်နေခဲ့သည်။

ဇော်မင်းမောင် သံဘာဂျာတံခါးကို ဆွဲလှုပ်လိုက်
သည်။ ကောင်တစ်စားပွဲမှ လူထလာခဲ့သည်။

တံခါးတော့မဖွင့်။

“ပိတ်သွားပြီ မိတ်ဆွေ ... အားပေးချင် မနက်ဖြန်ကျမှပဲ
လာအားပေးပေါ့ ... ”

“သောက်ချင်စားချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ... ရိပ်ငြိမ်မှာ တည်း
နေတဲ့ ဒေါ်သင်းသင်းအေးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ ... ”

“ဒေါ်အေး ... အဲ ... ဒေါ်သင်းသင်းအေး ... ဟုတ်လား”
ထိုသူက ဇေဝေဝါမျက်နှာဖြင့် ပြန်မေးပြီးမှ ...

“ဪ ... ဟုတ်ပြီ ... ဒီနေ့ မနက်ကမှလာတည်းတဲ့ အမျိုး
သမီးပဲ ... မိတ်ဆွေရဲ့ နာမည်လေး တဆိတ်လောက်”

“ဇော်မင်းမောင်ပါ ... ”

“ခဏစောင့်ဗျာ ...”

ထိုသူက ကောင်တာသို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့ပြီး တယ်လီဖုန်းကို မကိုင်ကာ တစ်ခုခုပြောဆိုလိုက်သည်။

ချက်ချင်းဖုန်းပြန်ချကာဇော်မင်းမောင်ထံသို့လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဒေါ်သင်းသင်းအေးက လွှတ်လိုက်ပါတဲ့ ... ဘေးလှေကားက တက်သွားပါ ... ဒေါ်သင်းသင်းအေးရဲ့ အခန်းနံပါတ်က (၈)ပါ ...”

လှေကားမှ တက်လာခဲ့သည်။

လှေကားထိပ်ရောက်ကာစမှာပင် ကော်ရစ်ဒါစင်္ကြန်လမ်းကိုတွေ့ရသည်။ စင်္ကြန်လမ်းအတိုင်း အခန်းများဖွဲ့ထားပါ၏။ တစ်ဘက်တွင် (၁)မှစ၍ မဂဏန်းဖြစ်၍ အခြားတစ်ဘက်မှာ (၂)မှစကာ စုံဂဏန်းဖြစ်သည်။

ဇော်မင်းမောင် အခန်းနံပါတ်(၈)သို့ လျှောက်လွှာပြီး တံခါးခေါက်လိုက်သည်။

“တယ်သူလဲ ...”

အတွင်းမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ပြန်မေးသံကြားရသည်။

“ဇော်မင်းမောင်ပါ ... ဒေါ်သင်းသင်းအေး ... ပေါဒါပိုင်ရှင်ဇော်မင်းမောင်ပါ ...”

ခဏအကြာ အခန်းတံခါးဖွင့်လာခဲ့သည်။

တံခါးဝတွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။

“အထွေထွေပါ ကိုဇော်မင်းမောင် ... ကျွန်မက ဒီညအဖို့ ဒီအချိန်ကျမှ ကိုဇော်မင်းမောင် မလာတော့ဘူးလို့တောင် အောက်မေ့နေမိတာ ...”

ဇော်မင်းမောင် အခန်းထဲဝင်မိသည်နှင့် ဒေါ်သင်းသင်းအေးက တံခါးကိုကျောကပ်၍ ဖိပိတ်လိုက်သည်။

ဒေါ်သင်းသင်းအေးမှာ မျက်တောင်ကော့ပြီး မျက်ခန်းလှုပ်သော အမျိုးသမီးဖြစ်ပါလေ၏။

သို့သော် သူမ၏လှုပ်သော မျက်ခန်းတို့သည် အိပ်ရေးပျက်ပါများ၍ မျက်ခန်းအစုံမှာ အားအင်မဲ့နေသလို တွေ့ရသည်။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ ... ဒေါ်သင်းသင်းအေးသည် အသက်(၃၅)နှစ်ခန့်ရှိပြီး လှပသောမျက်နှာ၊ တောင့်တင်းခိုင်မာသော ခန္ဓာကိုယ်အမျိုးအဆက်ရှိကာ ယောက်ျားသားတစ်ဦး စွဲမက်ဖွယ်ဖြစ်ပါလေ၏။

ဒေါ်သင်းသင်းအေး၏လက်တစ်ဘက်တွင်ဆေးပြား
လေးများပါရှိသည့် ပုလင်းလေးတစ်လုံးကို ကိုင်ထားခဲ့သည်။

“ကိုဇော်မင်းမောင် မလာတော့ဘူးဆိုပြီး ကျွန်မ ဆေး
သောက်ပြီး အိပ်တော့မလို့ ... ”

ညအိပ်မပျော်လေတိုင်း အိပ်ဆေးသောက်၍အိပ်နေ
ပုံရသည်။

“ကဲ ... သူ့အကြောင်း ပြောပြတော့လေ ... ကိုဇော်မင်း
မောင် ... သူ့အခြေအနေက ဘေးကင်းရန်ကင်း ရှိနေတယ်
မဟုတ်လား ... ”

“သူဆိုတာဘယ်သူကို ရည်ညွှန်းတာလဲ ဒေါ်သင်းသင်းအေး”

သူမ အံ့သြသွားသည်။ ဇော်မင်းမောင် သိပြီးဖြစ်
လိမ့်မည်ဟု ယူဆထားပုံရ၏။

သူဆိုတာ ... ကိုစိုးလေဟု လွှတ်ခနဲ ဒေါ်သင်းသင်း
အေး ပြောပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရပြီး ရပ်သွားခဲ့သည်။
ပြီးတော့ ပြုံးလိုက်ပါ၏။

“ဪ ... သူဆိုတာ ကို ... အဲ ဦးလှိုင်ဘွားကို ပြောတာ
ပါ ... ”

“ဦး ... ဦးလှိုင်ဘွား ဟုတ်လား ... ဝမ်းနည်းစရာပဲဗျာ ...
ဦးလှိုင်ဘွားတစ်ယောက် သေရှာပါပြီ ... ”

ဒေါ်သင်းသင်းအေးက ထပ်မံပြုံးသည်။

တည်ငြိမ်စွာပင် ပြောလာခဲ့သည်။

“အင်း ... ကိုဇော်မင်းမောင်က ကျွန်မကို မယုံဘူးထင်
တယ် ... ဦးလှိုင်ဘွား သင်ပေးထားလို့ ဆိပ်ကမ်းရဲအဖွဲ့မှာ
ထွက်ဆိုတဲ့အတိုင်း ပြောနေတုန်းပဲကိုး ... ဟောဒီမှာ ဒီစာ
ကိုကြည့်ပါ ... ကိုဇော်မင်းမောင် ... ခြိတ်မြို့ကနေပြီး
ဦးလှိုင်ဘွားက ကျွန်မဆီကို ရေးခဲ့တဲ့စာပါ ... ရော ...
ကျွန်မကို ကိုဇော်မင်းမောင် ယုံသွားအောင် ဖတ်ကြည့်စမ်း
ပါ ... ”

စာကိုဖွင့်၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

သင်းသင်း

ကိုယ်အခြေအနေကို သင်းသင်းသိအောင် ရေးလိုက်
တယ်။ ခြိတ်မြို့မှာ ကိုယ်တော့ ချောင်ပိတ်မိနေပြီ။ သူတို့အလန်
မပေးကြဘူး။ လေယာဉ်ကွင်းမှာရော၊ လေယာဉ်ရုံမှာရောသူတို့
လူတွေကို မယောင်မလည် ချထားတယ်။

မြိတ်မြို့ကထွက်ဖို့ဆိုတာ လေယာဉ်နဲ့မလွယ်ဘူးလို့
အစိုးရသဘောပဲ၊ ပုဂ္ဂလိကစက်လှေတွေနဲ့လည်း ထွက်ဖို့မလွယ်
ပါဘူး။

အပေမဲ့ ကံအားလျော်စွာ ကိုယ်ထွက်ပေါက်ရလိုက်တယ်။
အဲဒါကို စိုင်းအောင်တို့ ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်ဘူး။

ဒီစာကို ဗေဒါဆိုတဲ့တန်ခိုးစက်လှေလေးပေါ်မှာ ည
အိပ်ရင်း ကိုယ်ရေးတာပဲ သင်းသင်း။

အဲဒီဗေဒါလေးဟာ ရန်ကုန်ကို မြိတ်ကနေ တိုက်ခိုက်
သွားမယ့်စက်လှေပဲ။ စက်လှေမှာ ကိုယ့်နာမည်ကို လှိုင်ဘွားလို့
ပေးထားတယ်။

မြိတ်ကမ်းကစွာပြီးတဲ့နောက် စက်လှေပိုင်ရှင် ဇော်မင်း
မောင်ကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ ရှည်းကပ်ပြီး ကမ်းတစ်နေရာရာထု
ချခိုင်းပေးရမှာပဲ သင်းသင်း။

ဇော်မင်းမောင်ဟာ လူငယ်တစ်ဦးပဲ။ စိတ်ထားကောင်း
ပုံရတယ်။ မြိတ်က ဒီဗေဒါလေးကို လောလာလတ်လတ်ဝယ်
ပြီး တန်းထွက်မှာမို့ စိုင်းအေ တို့အဖွဲ့ သိမှာမဟုတ်ဘူး။

လမ်းလျှော့မှ ဇော်မင်းမောင်ကို ပြောရင် လိုက်လျှော့

မယ်ထင်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇော်မင်းမောင်ကို ငွေပေးပြီး
စည်းရုံးရင်တော့ ရမှာပဲ။

ကိုယ့်လက်ထဲမှာ ငွေတွေရှိနေပါသေးတယ် သင်းသင်း။
ကိုယ်ရောက်ရာအရပ်က စာထပ်ရေးဦးမယ်။ ဇော်မင်းမောင်
ကို စည်းရုံးကမ်းကပ်ခိုင်းပြီး ဆင်းရဲမှာဆိုတော့ ဘယ်ရောက်
ဦးမယ် မသိနိုင်သေးဘူး။ ပုဂ္ဂိလစည်းလုံးရှိနေတုန်းပဲ။

အဓိကက စိုင်းအောင်တို့အဖွဲ့ မျက်ခြေပြတ်သွားဖို့ပဲ။
ကိုယ့်အကြောင်း မင်းသိပါတယ်။ လုံခြုံအောင် ရှောင်တိမ်းနိုင်
စွမ်း ရှိတယ်လေ။ ဘာသတင်းကြားကြား မယုံနဲ့ ကိုယ်နဲ့ သင်း
သင်း ပြန်တွေ့မှ အစုံအလင်ပြောပြမယ်။

သင်းသင်းကို အမြဲချစ်နေတဲ့

ကိုစိုး

ဇော်မင်းမောင်စာကိုဖတ်ပြီးနောက် ဒေါ်သင်းသင်း
အေးက ပြန်၍ယူလိုက်သည်။

“စာဖတ်ပြီးပြီဆိုတော့ ကျွန်မကို ယုံလောက်ပါပြီ ... ဒီလို
ဘွားကို ဘယ်မှာချပေးခဲ့သလဲဟင် ...”

ခက်ပြီ။

သင့်တော်၏၊ မတော်၏ သူ မစဉ်းစားနိုင်။

ဒေါ်သင်းသင်းအေး၏ လက်မောင်းနှစ်ဘက်ကို
ဇော်မင်းမောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိတော့သည်။

“ဦးလှိုင်ဘွားဟာ ဦးနောက်မှ မှန်သေးရဲ့လား ဒေါ်သင်း
သင်းအေး ...”

“ဘာဖြစ်လို့ ဦးနောက် မှန်သေးရဲ့လားလို့ မေးတာလဲ
ကိုဇော်မင်းမောင် ...”

“စိုင်းအောင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ... အဲဒီ စိုင်းအောင်နဲ့အဖွဲ့
က ဘာတွေလိုချင်နေတာလဲ ... ပြောပြစမ်းပါဗျာ”

သူသိချင်သည်ကိုသာ ဇော်မင်းမောင်က မေးလိုက်
သည်။ ဦးလှိုင်ဘွားအကြောင်း သိချင်၍ ရိပ်ငြိမ်တည်းခိုခန်းရှိ ဒေါ်
သင်းသင်းအေးထံ လာခဲ့ခြင်းပဲ မဟုတ်လား။

“စိုင်းအောင်ကို ကျွန်မ မသိပါဘူး ...”

“ဟုတ်ပါ့မလား ... စိုင်းအောင်ကို ဒေါ်သင်းသင်းအေး မသိ
ဘူးဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ...”

ဒေါ်သင်းသင်းအေးက ဇော်မင်းမောင် ဆုပ်ကိုင်

သားရာမှ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“သူတစ်ခါမှ စိုင်းအောင်ဆိုတဲ့ လူအကြောင်း ကျွန်မကို
မပြောခဲ့ဘူးဘူး ... ခုစာထဲမှာ ပါလာမှ စိုင်းအောင်ဆိုတာ
သိရတာ ... သူတို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်ချင်
ဖြစ်မှာပေါ့ ...”

“ဒါဆိုရင် ဒေါ်သင်းသင်းအေးက ဦးလှိုင်ဘွား ရေးလိုက်တဲ့
စာကို အခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို ပြသေးသလား”

“ကိုဇော်မင်းမောင် ... ရှင်ရူးနေသလား ... ဒီစာမျိုးကို
ရှင်ကလွဲပြီး တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို ကျွန်မက ပြရဲ
မလား ... ပေးဖတ်ရဲပါ့မလား ...”

“နေပါဦး ... ဦးလှိုင်ဘွားမှာ ငွေတွေအများကြီး ရှိနေတယ်
ဆိုတာ ဟုတ်ပါ့မလား ဒေါ်သင်းသင်းအေး ... ယုံကော
ယုံသလား ...”

“သိပ်ရှိတာပေါ့ ... အဲဒီငွေတွေကြောင့်ပဲ သူပြေးနေရတာ၊
ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်မလည်း အတိအကျ
မသိခဲ့ဘူး ... နေပါဦး ... ဒါတွေက ကိုဇော်မင်းမောင် သိရ
မယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး ... ဦးလှိုင်ဘွား ဘယ်မှာဆိုတာကို

ပဲ ပြောပါ ... ”

“ပြောပြီးပြီပဲ ... ဦးလှိုင်ဘွားဟာ တကယ့်ကို ပင်လယ်ထဲ ကျသေခဲ့ပြီးပြီ ... သူ့မှာ ရောဂါတစ်ခုခုလည်းရှိနေပုံရတယ် ကုတ်အင်္ကျီ ရေထဲကျသွားတာနဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကို သွေးနု သွေးတန်းနဲ့ ဆင်းဆယ်တော့တာပါပဲ ... ဘယ်ရမှာလဲဗျာ လှိုင်းလုံးကြားမှာ ရောဂါခံစားနေရတဲ့သူ ဘယ်လိုလုပ် ဆယ်နိုင်မလဲ ... ကုတ်အင်္ကျီလည်းမြုပ် ... သူလည်းသေ တော့တာပဲ ... စာထဲမှာပါတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော့်ကို ကမ်း တစ်နေရာရာမှာ ဦးလှိုင်ဘွားက ချပေးပါလို့လည်း မပြော ခဲ့ဘူး ... ဦးလှိုင်ဘွား သေပြီးတဲ့နောက်မှာ ရဲကလည်း တစ် ရှာတယ် ... ဒုစရိုက်အဖွဲ့ကလူတွေလည်း တက်ရှာတယ် ... ဘယ်သူမှ ငွေရော ဟိုပစ္စည်းဆိုတာရော မတွေ့ကြဘူး ... ဦးလှိုင်ဘွားသေတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သူသေတ္တာထဲ ဖွင့်ကြည့်တယ် ... ငွေငါးရာကျော်ပဲတွေ့ရတယ် ... ခင်ဗျာ စာထဲမှာပါသလို ငွေတွေအများကြီး ... ပြီးတော့ ဟိုပစ္စည်း ဆိုတာလည်း အစအနတောင် မတွေ့ရပါဘူး ဒေါ်သင်းသင်း အေး ... ”

ဒေါ်သင်းသင်းအေး ယုံကြည်ပုံမရ။ သူမမျက်နှာ ဆားက တင်းမာသည်ထက် တင်းမာလာခဲ့ပါ၏။

ပြီးတော့ ဒေါ်သန့်အောင်ပြောတော့သည်။

“ဒါဆိုရင် မင်းကိုယ်တိုင် ဦးလှိုင်ဘွားကိုသတ်တာ သေချာ နေပြီ ... သူ့ဆီက ငွေသိန်း(၅၀၀)နဲ့ ဟိုပစ္စည်းဆိုတာကို မင်းအပိုင်စီးဖို့ သတ်ပစ်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်ရမယ် ... ဖြစ်ကိုဖြစ်ရ မယ် ဇော်မင်းမောင် ... ”

“စဉ်းစဉ်းစားစားပြောပါ ဒေါ်သင်းသင်းအေး ... ဒီကိစ္စတွေ ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့မသိတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ကြား ထဲမှာ ရှိနေပြီထင်တယ် ... ”

“အိုး ... ဘာမှမသိဘူး ... ရှင်းနေပြီ ... ကိုစိုးကို သတ်တာ ဦးလှိုင်ဘွားကိုသတ်တာ မင်းပဲ ... မင်းပဲ ... ”

ဒေါ်သင်းသင်းအေးက ရူးသွပ်သွားသည်နယ် သံကုန် အော်ဟစ်တော့သည်။

“နေပါဦး ... ကျွန်တော်ရှင်းပြတာ နားထောင်ပါဦး”

“အိုး ... မလိုချင်ဘူးဟေ့ ... ကိုစိုးကိုသတ်တာ ... ဦးလှိုင် ဘွားကိုသတ်တာ မင်း ... မင်းသတ်တာ ... ”

ဒေါ်သင်းသင်းအေး အော်သံကြောင့် အနီးအနား
အခန်းများ မီးလင်းလာခဲ့သည်။ လမ်းလျှောက်သံတွေကြားရင်း
မဖြစ်တော့။

ဘယ်သူမှမမြင်ခင် ဒေါ်သင်းသင်းအေး အခန်းတံခါး
ကို ဖွင့်ကာ ဇော်မင်းမောင် ပြေးထွက်ခဲ့ရပါလေတော့၏။

BURMESE
CLASSIC

၆ ဆန်း (၈)

အခြေအနေမှာ အတော်ပင် ရှုပ်ထွေးလာခဲ့လေပြီ။
ခက်ပြီ။ ဦးလှိုင်ဘွားနှင့် ပါလာခဲ့သည်က ငွေသိန်း
ထဲကဲ့။

အမှန်တကယ် ဦးလှိုင်ဘွားသည် ကျန်ငွေကိုမည်သို့
အသုံးပြုရန်တွင် သိုဝှက်ခဲ့ပါသနည်း။

ဇော်မင်းမောင် ရှင်းပြသမျှကို ဘယ်သူမှ မယုံကြည်
ဘဲ ဦးလှိုင်ဘွားသည် တကယ်မသေသေးဘဲ သေပြီဟု သတင်း
ရရှိသည်ဟုတစ်ဘက်သတ် ဒုစရိုက်အုပ်စုက ယူဆကြသည်။

ငွေသိန်းငါးရာ လမ်းစပျောက်နေခဲ့ပြီ။

မက်မောလောက်စရာ ငွေကြေးဖြစ်နေပါ၏။

ဦးလှိုင်ဘွားသည် နည်းပရိယာယ်အမျိုးမျိုးသုံးတတ်သူဖြစ်ပုံရ၏။

ရဲတပ်ဖွဲ့နှင့် မှုခင်းတပ်ဖွဲ့ ရဲစုံထောက်ကိုသန့်စင်မှုကိုကြည်ဟိန်းတို့ပင် မယုံကြ။ ဦးလှိုင်ဘွားနှင့် ပတ်သက်သော လူဝှက်ချက်ကို ဇော်မင်းမောင် သိမည်ဟု ယူဆနေဆဲဖြစ်ပါလေသည်။

စာထဲမှာ ပါသည့်အတိုင်းသာဆိုလျှင် သိန်းငါးဆယ်သောငွေတွေကို အပိုင်စီးကာ မိမိပင် ဦးလှိုင်ဘွားကိုသတ်သဖြင့် ဟု စွပ်စွဲနိုင်ပါ၏။

ခက်တော့ ခက်နေပေပြီ။

ဦးလှိုင်ဘွားနှင့် ပတ်သက်၍ သိသူကဇော်မင်းမောင်သာ ကျန်ရှိနေခဲ့သည်။

ကိုမင်းဟန်က သေပြီ။

ကိုမင်းဟန်၏ပေါင်တွင် ငွေစက္ကူများကို ကြိတ်ကပ်ချည်ထားခဲ့သည်ကလည်း သင်္ကာဖွယ်ရာမရှိ။ ကိုမင်းဟန်က ငွေရပါသနည်း။

စဉ်းစားစရာ များလာသည်။ သူ ဦးနောက်ခြေရပါ၏။

ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ် ခက်နေပေပြီ။

ဇော်မင်းမောင်အတွက် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းသည် ဦးလှိုင်ဘွားအကြောင်းအား ဂဃနဏသိဖို့လိုလာသည်။

ဦးလှိုင်ဘွားနှင့်အတူ ပျောက်ဆုံးသွားသော ငွေသိန်း (၅၀၀)ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိလျှင် ရဲလက်သို့ အပ်နှံရမည်။ ဤအချက်သည်သာ ဇော်မင်းမောင်အတွက် ထွက်ပေါက်လွတ်ပေါက်ဖြစ်ပါ၏။

လမ်းစတစ်ခုကတွေးရင်း ဖျတ်ခနဲပေါ်လာတော့သည်။ ယင်းလမ်းစမှာ ပြင်ဦးလွင်သို့ လိုက်သွားရန်ပဲ ဖြစ်ပါ၏။

ဦးလှိုင်ဘွားက ဒေါ်သင်းသင်းအေးထံ ပို့သောစာမှာလည်း ပြင်ဦးလွင်မြို့လိပ်စာပဲ ဖြစ်သည်။

မေမြို့ဟု တစ်ချိန်ကခေါ်ခဲ့သော ပြင်ဦးလွင်မြို့တွင် ဇော်မင်းမောင်အတွက် ကျောထောက်နောက်ခံ မည်သူရှိသနည်း။ စဉ်းစားစမ်း။ ဇော်မင်းမောင် စဉ်းစားတော့သည်။

လျှပ်ခနဲ ကျောင်းသားဘဝက အတူတူပင် စက်မှုတက္ကသိုလ်တွင် နှစ်နှစ်ဆက်တိုက်ကျခဲ့သော မင်းထိုက်ကို သတိရမိတော့သည်။

မင်းထိုက်။

မန္တလေးသားဖြစ်သည်။

မင်းထိုက်က သတင်းထောက်သင်တန်းတက်သည်။
ဇော်မင်းမောင်က နိုင်ငံခြားသင်တန်းတက်ခဲ့သည်။

မေမေဒေါ်ရည်မွန် မဆုံးခင်က မင်းထိုက်ကို မိန်းမ
လှကလေးတစ်ဦးနှင့်အတူ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတွင် ဇော်မင်းမောင် ဆုံ
စည်းခဲ့သည်။

“ဒါ ... ငါ့အမျိုးသမီးပဲ ... သူ့ဇာမင်းတဲ့ ... လက်ထပ်တာ
ခြောက်လလောက်ရှိပြီ သူငယ်ချင်း ... သူ့မိဘတွေက
ပြင်ဦးလွင်ကပဲ ... ဒီကောင်ကြီးက ဇော်မင်းမောင်တဲ့ ...
စာမေးပွဲနှစ်နှစ်ဆက်တိုက်ကျတာ အတူတူပဲ ... ကိုယ်က
တော့ စာပေဘက်ကို စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့ ကျသွားတာ ...
ဇော်မင်းမောင်ကတော့ သူ့မိဘအိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲလို့
စိတ်လေပြီးကျတာ ... ကိုယ်က သတင်းထောက်ဖြစ်လာ
တယ် ... သူက သင်္ဘောအရာရှိဖြစ်သွားတယ် ...”

သူ့ဇာမင်းကလည်း ဖော်ရွေပါ၏။

ထိုနေ့က ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရှိဆိုင်တွင်ပင်စားကြသော

ကြ စကားလက်ဆုံကျခဲ့ကြသည်။

မန္တလေးတွင် မင်းထိုက်မိဘများက ချမ်းသာကြ
သည်။ ထို့အတူ သူ့ဇာမင်း၏မိဘများကလည်း ပြင်ဦးလွင်တွင် လူ
ချမ်းသာများပဲဖြစ်ပါ၏။ နှစ်ဘက်မိဘချင်း ရင်းနှီးရာက ပေးစား
ပြစ်ခြွင်းပဲဖြစ်၏။

မင်းထိုက်အား မန္တလေးရှိ မိဘပွဲရုံလုပ်ငန်း၌ဖြစ်စေ၊
သူ့ဇာမင်း၏ မိဘများပိုင် ခြံလုပ်ငန်းတွင် ဦးစီးစေရန် ရည်ရွယ်ကြ
သည်။

သို့သော် ...

မင်းထိုက်က ရတနာပုံသတင်းထောက်အဖြစ် ဝင်
ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ နေထိုင်သည်က ပြင်ဦးလွင်တွင်ပင် သီး
ခြားတစ်ထပ်တိုက်လေးဝယ်ကာ နေထိုင်သည်။

မင်းထိုက်အား ပြင်ဦးလွင်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်လက်
လှမ်းမီသမျှ သတင်းထောက်လှမ်းရန် တာဝန်ပေးထားသည်။
သတင်းစာတိုက်မှ ဂျစ်ကားတစ်စီး ဝယ်ပေးထားသည်။

“မင်းအချိန်ရရင် ငါတို့ပြင်ဦးလွင်ကို လာလည်ဦး ဇော်မင်း
မောင် ... သတင်းထောက်မင်းထိုက်နဲ့ သူ့ဇာမင်းတို့အိမ်

လိုက်ပို့ပါဆိုရင် ဂျစ်ကားဆရာတိုင်း၊ ရထားလုံးမောင်းသူ တိုင်း၊ ဘူတာမှာမေးမေး ... ကားဂိုက်မှာမေးမေး ... သူတို့ အားလုံး ငါ့အိမ်ကို သိကြပါတယ် ... လိုက်ပို့ပေးပါလိမ့် မယ် ... ”

ထိုစဉ်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ဇော်မင်းမောင် ခေါင်းညိတ် ခဲ့သည်။ ပြင်ဦးလွင်သို့ ရောက်ရန်အကြောင်းမရှိဟု ထင်ခဲ့မိသည်။ မိခင်ဒေါ်ရည်မွန်နှင့် သင်္ဘောမှပြန်လာသည့်အချိန် ကလေးမှာသာ နေထိုင်ခွင့်ရသည်။ နေရသည့်အချိန်မှာ မိမိစိတ် ထဲတွင် တိုတောင်းလှသည်ဟုပင် ထင်မိသည်။

မင်းထိုက်၏ အိမ်လိပ်စာ၊ အိမ်နံပါတ်၊ လမ်းအမည် လုံးဝမမေးမိ။

သူ့အတွေးက ပစ္စုပ္ပန်တည်တည်သို့ ပြန်၍ရောက် လာသည်။ ကိစ္စမရှိ။ ဒီကောင်ကြီးပြောပုံအရ ပြင်ဦးလွင်တွင် သူတို့ လင်မယားကို လူသိများမည်မှာ ကေနိဖြစ်သည်။

လက်ပတ်နာရီကို ဇော်မင်းမောင်ကြည့်လိုက်သည့် ညဉ့်သန်းခေါင်ယံကျော်၍ နာရီပြန်တစ်ချက်ပင်ထိုးလှပြီ။

သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲတွင် ငွေသုံးသောင်းခန့်ရှိ

သည်။ ပြင်ဦးလွင်သို့သွားရန် လုံလောက်ပြီ။ ရန်ကုန်-မန္တလေး အမြန်ရထားသည် မနက်(၇)နာရီတွင် ထွက်သည်။

ရိုးရိုးတန်းလက်မှတ်တော့ ရရန်မလွယ်တော့ ... ။ အထက်တန်းတွဲတော့ ရကောင်းရပေလိမ့်မည်ထင်သည်။ ဇော်မင်း မောင်သည် ကွမ်းခြံဘူတာကြီးသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

ညသန်းခေါင်ယံကျော်မျှသာ ရှိသေးသော်လည်း ဘူတာကြီးတွင် လူကစည်ကားနေလေပြီ။ ဒီလူတွေကြားထဲမှာ သူ ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်လာသူ ရှိနိုင်သည်မို့ လူတွေကို မသိမသာ ဇော်မင်းမောင် အကဲခတ်သည်။

ရယ်စရာတော့ကောင်းသည်။

ပြောရလျှင် သူနှင့်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် ဒုစရိုက်သမား တွေကို မျက်နှာပင်လျှင် ဇော်မင်းမောင် မြင်ဖူးသည်မဟုတ်။ သူတို့ ၏ ခြေထောက်ကိုသာ မှတ်မိနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိစ္စတော့မရှိ။ လူစည်ကားသည့် ဘူတာကြီးလို နေရာမျိုးတွင် သူတို့ အတင့်ရဲစွာ တိုက်ခိုက်ရဲမည်မထင်။

ခရီးသည်များထိုင်ရန် ပြုလုပ်ထားသည့် ခုံတန်းရှည် တွင် ဇော်မင်းမောင် ဝင်ရောက်ထိုင်နေလိုက်သည်။ ဇာကယ်ဆို

ဇော်မင်းမောင်ပင်ပန်းလွန်းနေပြီ။ သွေးသားကောင်းမွန်ပြီး ကျန်းမာသန်စွမ်းသူတစ်ဦးမို့ ခန္ဓာကိုယ်က အိပ်စက်အနားယူရန် တောင်းဆိုနေပေပြီ။

ထိုင်ခုံကို ဦးခေါင်းတင်ကာ ကျောကိုမှီ၍ ဇော်မင်းမောင် မှေးလိုက်မိသည်။ တကယ်ပဲ ဇော်မင်းမောင် အိပ်ပျော်သွားပါ၏။

အိပ်ရာမှ သူနိုးလာချိန်တွင် ဘူတာရုံကြီးအတွင်းရှိ နာရီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နံနက်(၆)နာရီထိုးပြီး၍ မိနစ်(၃၀)ပင်ရှိနေခဲ့ပြီ။ ရထားထွက်ရန် နာရီဝက်ခန့်သာလိုတော့သည်။

ဇော်မင်းမောင်သည် အထက်တန်းလက်မှတ်ရောင်းပေါက်သို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

“မသွားမဖြစ် သွားရမဲ့ ကိစ္စပေါ်လာလို့ လက်မှတ်တစ်စောင်လောက်များ ဝယ်နိုင်ခွင့်ရှိမလား ခင်ဗျာ ...”

“ဘယ်အထိလဲ မိတ်ဆွေ ...”

“မန္တလေးအထိပါပဲ ...”

“ဒါဆိုရင် ခဏတော့စောင့်ကြည့်ပါ ... သီးသန့်ချန်ထားတဲ့ လက်မှတ်ကို အရေးတကြီး ဘယ်ကမှဝယ်လာတဲ့သူမရှိရင်

ရောင်းပေးပါမယ် ...”

လက်မှတ်ရောင်းသူက သဘောကောင်းပြီး နှုတ်ချိုသည်။ ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်ပုံလည်း ရ၏။

“အေးဗျာ ... ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ရောင်းပေးပါ ... မန္တလေးမှာရှိတဲ့ ကြီးတော်ကြီးတစ်ယောက် အသည်းအသန်ဖြစ်လို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်တာနဲ့ ထွက်လာတာပါ ...”

ထိုစဉ်မှာပင် သူလိုပင် မသွားမဖြစ်ကိစ္စပေါ်လာ၍ တောင်းပန်သံနှင့် လက်မှတ်ဝယ်သူတစ်ဦး အသံကိုနောက်မှကြားလိုက်ရသည်။

ဇော်မင်းမောင် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အသက်(၄၀)ခန့်ရှိမည်။ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို သေသပ်မသားနားစွာ ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အသားဖြူပြီး တုတ်ခိုင်သော ခန္ဓာကိုယ်ရှိသည်။

အကောင်းစား ဘရိ(ဖ်)ကွေ(စ်)သားရေဆွဲအိတ် တစ်လုံးကိုင်ဆွဲထားသည်။ မြင်ရုံနှင့် လေးစားဖွယ် သန့်ပြန့်သော အဆင်းရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပဲ ဖြစ်ပါ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆယ်မိနစ်အလိုကိုပဲ ဆက်စောင့်ပါ ...” ဆယ်

မိနစ်အလိုမှ သီးသန့်လက်မှတ်နဲ့ သွားရမဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ်မလာရင် ကျွန်တော် တရားဝင်ရောင်းပေးနိုင်တဲ့ ထိုင်ခုံလက်မှတ်ငါးနေရာရှိပါတယ် ... ”

ဆယ်မိနစ်အလိုကိုစောင့်ရင်း ဇော်မင်းမောင်က အနီးရှိ စားသောက်ဆိုင်သို့ဝင်သည်။

လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်ကိုစားသောက်ရင်းစောင့်သည်။ ငွေရှင်းပြီးရေခွေးတစ်ခွက်သောက်ကာ စောင့်လိုက်သည်။ ဆယ်မိနစ်အလိုတွင် လက်မှတ်ရောင်းသည့်နေရာသို့ ဇော်မင်းမောင် ပြန်လျှောက်ခဲ့သည်။

ကံကောင်းပါ၏။ လက်မှတ်ရောင်းသူက အထက်တန်းလက်မှတ်တစ်စောင် ရောင်းချပေးသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဘရိ(ဖ်)ကေ(စ်)ဆွဲထားသူပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာလည်း သူ့လိုပင် လက်မှတ်ရသွားသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်ပြီး သံကောများအတွင်းသို့ဝင်ကာ အထက်တန်းတွဲရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

မိမိ၏တွဲနံပါတ်၊ ထိုင်ခုံနံပါတ်ကိုရှာရန် တွဲပေါ်သို့ ဇော်မင်းမောင်တက်ခဲ့သည်။ မိမိနံပါတ်နေရာတွင် ဝင်ထိုင်ကာ မှေး

လိုက်မိတော့၏။

တစ်ကျော့နီးလာခိုက်တွင် မီးရထားကြီး ဒါးပိန်ဘူတာကိုပင် ကျော်ဖြတ်မောင်းနေခဲ့ပြီ။

မိမိလိုပင် လက်မှတ်ရယူခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ရှေ့မှတွင်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သတင်းစာ ဖတ်နေသည်မို့ ချက်နာကိုတော့ မမြင်ရပေ။

ထိုစဉ်မှာပင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကညောင်းညာလာသည့် အလား ပေါင်တစ်ဘက်ပေါ်တွင် အခြားပေါင်တစ်ဘက်ချိတ်၍တင်လိုက်ပါ၏။ ဇော်မင်းမောင် ဘုရားတမိတော့သည်။

“ဗုဒ္ဓေါ့ ... ”

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ဘောင်းဘီရှည်သည် ခြေထောက်ချိတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် အောက်ခြေအနားစ အပေါ်သို့တက်သွားသည်။ ခြေထောက်၏ခြေမျက်စိပေါ်လာတော့သည်။

ခြေစွပ်ဖိနပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဖနောင့်ကြီးသိုင်းပါသည်။ ခြေမျက်စိထိပ်တွင် မည်းနက်ပြီး ဘုထနေသော အသားဓာကြီးကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ဇော်မင်းမောင် ဘုရားတလိုက်မိခြင်း ဖြစ်၏။

တုံကင်ပေါ်တွင် ဆလိုက်မီးထိုးပြီး သူ့ကိုစစ်မေးခဲ့သော ဒုစရိုက်အဖွဲ့ဝင်လူကြမ်းကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ သေရာသွားခဲ့လေပြီ။

ယခု သူ နောက်ယောင်ခံ၍လိုက်လာခဲ့ပြီ။ သူတို့သည် ရဲတပ်ဖွဲ့နှင့် မှုခင်းတပ်ဖွဲ့မှ စုံထောက်ကိုသန့်ဇင်တို့ မျက်ခြည်ပြတ်စောင့်ကြည့်နေခဲ့၍ ရန်ကုန်တွင် ထပ်မံအန္တရာယ်မပေးခြင်းဘဲ ဖြစ်ပေမည်။

ခက်လေပြီ။ မည်သို့ဆိုစေ ဇော်မင်းမောင် ဟန်မပျက်တော့ ရှိနေဖို့လိုလာခဲ့ပေပြီ။ သည်တော့ လောလောဆယ်စိတ်အေးလက်အေးအိပ်လိုက်သည်။ ရထားတွဲပေါ်တွင် သူ ဘာမှလုပ်ရဲမည်မဟုတ်သေးပေ။

တော်ပေသေးသည်။ ခြေထောက်မှ အသားမာဘကြီးကိုသာ ဇော်မင်းမောင် မမြင်ပါလျှင် ဤသူသည် သူ့နောက်သို့ နောက်ယောင်ခံလိုက်နေသူဟု ထင်စရာမရှိပေ။

ဖြူးကိုကျော်သည်နှင့် ဇော်မင်းမောင် လန်းဆန်းစွာ အိပ်နေရာမှ နိုးလာခဲ့သည်။ သူ့နီးအလာတွင် သတင်းစာဖတ်ခွင့်ယောင် ဆောင်နေခဲ့ပြန်လေသည်။

ဇော်မင်းမောင် ရိပ်မိသွားသည်ကို ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး သိပုံမရ။

နွေလယ်တစ်နာရီခွဲ မရှိတရှိမှာပင် တောင်ငူဘူတာသို့ ရထားဆိုက်တော့သည်။

ဈေးသည်တွေ အော်သံတဖြိုင်လှသည်။ ရွှေငှက်ပျောရောင်းသူတွေ၊ ထမင်းနှင့်ဟင်းရောင်းသူတွေ၊ ဒံပေါက်ထမင်းကို ဘူးနှင့်ရောင်းသူတွေ၊ လက်ဖက်ရည်ကော်ဖီ၊ လိမ္မော်ရည်ရောင်းသူတွေ။

ဇော်မင်းမောင် ရထားပြတင်းတံခါးမှ ခေါင်းပြုကြည့်သည်။ ဒံပေါက်ရောင်းသူချာတိတ် ဖြတ်သွားစဉ်က မခေါ်သေးဘဲ အချိန်ဆွဲထားသေးသည်။ ရထားထွက်ရန် ဥဩသံပေးခဲ့ပြီ။

ထိုစဉ်မှပင် ...
“ဟေး ... ဒံပေါက် ... ဒံပေါက် ... လာပါဦး”
အမြန်ရထားကြီး ဘီးလိမ့်စပြုလေပြီ။
“ဪ ... ဒံပေါက်ရောင်းစားတဲ့ချာတိတ်က ဈေးရောင်းပြီး မသွက်လက်လိုက်တာ ...”

ညည်းညူပြောဆိုကာ ထိုင်နေရာမှ ဇော်မင်းမောင်
က ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လှမ်းလိုက်သည်။

ရထားအတော်ပင် အရှိန်ရလေမှ ဇော်မင်းမောင်
ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

ဒံပေါက်ရောင်းသော ကုလားလေး ပြေးအလာနှင့်
ဆုံမိပါ၏။ နောက်ယောင်ခံလိုက်လာသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ရထား
ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြုကြည့်နေဆဲဖြစ်သည်။

ကုလားလေးက ဒံပေါက်တစ်ထုပ် လှမ်းပေးသည်။
လူကြမ်းကြီးသည် ဘုံတာထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်
သော ဇော်မင်းမောင်ကို ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး အပြင်ရောက်အောင်
ကြည့်နေခဲ့ပါ၏။

ဇော်မင်းမောင် ရယ်တော့သည်။

ရယ်သည်မှ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ရယ်ခြင်းပဲ ဖြစ်၏။

သူတစ်သက်တွင် ဒံပေါက်တစ်ထုပ်တစ်ဘူးအတွက်
ရထားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းဝယ်သူကို မတွေ့ဘူးခဲ့။

ရထားက အရှိန်ပြင်းသွားပြီ။

ရထားလွတ်သွားသည်ကိုပင် ရယ်မောကာ ကြည့်

သူ့ကို သူမတွေ့ဘူးခဲ့။

လက်ထဲယူထားပြီးဖြစ်သော ဒံပေါက်ဘူးကိုကုလား
လေးလက်ထဲ သူပြန်ပေးသည်။

“ရော ... ဆွတ်ကရား မင်းဒံပေါက် မင်းပဲစား ... ဝိုက်ဆံ
တော့ ယူသွားဦး ... ငါက အလှူလုပ်တယ်ပေါ့ကွာ”

ကုလားလေး နှုတ်ခမ်းဝိုင်းသွား၏။

ဇော်မင်းမောင်ပေးသော ငွေစက္ကူအချပ်ကြီးတစ်ရွက်
ယူရင်း ကုလားလေး သဘောကျစွာပြုံးသည်။ ပြီးတော့ ...

“ပတ်ကလား ... အရူး ... ”

ပြင်ဦးလွင် (၉)

ပြင်ဦးလွင်တွင် သတင်းထောက်မင်းထိုက်ကို အမှတ်
ပင် လူသိများခဲ့သည်။

ဇော်မင်းမောင် ရောက်လာသောအချိန်မှာ ပြင်ဦးလွင်
၏ ဆည်းဆာသည် အမှောင်ဘက်သို့ သမ်းနေပေပြီ။

မင်းထိုက်၏လိပ်စာကို အတိအကျသိလျှင်တော့
အငှားစီးလာသော ဂျစ်ကားကိုလိုက်ဖို့ခိုင်း၍ရသည်။ သို့သော်
ထိုက် လိပ်စာကိုမမေးမိခဲ့ခြင်းကြောင့် အငှားကားကို ပြင်ဦးလွင်
မြို့လယ်မှာပင် ဇော်မင်းမောင် ရပ်ခိုင်းခဲ့သည်။

ဇော်မင်းမောင်သည် မင်းထိုက်လိပ်စာကိုရထားသော
မောင်းသူတွေ၊ ကားမောင်းသူတွေကို မမေးချင်။

သူက နောက်ကြောင်းရှင်းသူမဟုတ်။

သူ၏နောက်သို့ နောက်ယောင်ခံလိုက်လာသူ လူ
ခြမ်းကြီးသည် ပျဉ်းမနားတွင် တစ်ထောက်နားကာ ရှာချင်ရှာပေ
လိမ့်မည်။ သူတို့အချင်းချင်း ဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်ကာ ဇော်မင်းမောင်
အား ခြေရာပြန်ကောက်ဖို့ ကြိုးစားကြမှာသေချာ၏။

ထို့ကြောင့် ဇော်မင်းမောင်သည် တောင်ငူတွင်
တည်းခိုခန်းတွင် မတည်းဘဲ မြို့စွန် ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် သွား
ရောက် ခိုနားလိုက်၏။

တစ်ညလုံးနှင့် တစ်နေ့ခင်း အပြင်မထွက်။

၎င်းနောက်မှပင် နောက်တစ်နေ့ တောင်ငူမြို့ထဲသို့
ထွက်သည်။ တောင်ငူမြို့ထဲမှပင် ဂျစ်တစ်စီးကို ပြင်ဦးလွင်သို့ ငှား
နဲ့ခြင်းဖြစ်တော့သည်။

တောင်ငူမြို့၏ အရှေ့ဘက် သံတောင်မြို့ကိုဖြတ်ပြီး
ဘယားပြည့်နယ်၊ လျှင်ကော်အထိ သွားနိုင်သည်။ တောင်ငူမှ လယ်
ခေး၊ လယ်ဝေးမှစာနံဆင့် ကျောက်ပန်းတောင်းအထိလည်း ခရီး
ဆက်၍ရသည်။ တောင်ငူက ရန်ကုန်ပြန်လည်း ဖြစ်သည်။

ကားကြိုပေါလှသည်။

ပြင်ဦးလွင်အရောက်တွင် မင်းထိုက်အား စာပေနှင့် ပတ်သက်သည့် နေရာမျိုးတွင် စုံစမ်းလျှင် အကောင်းဆုံးဟုယူဆပြီး အဆင်သင့်တွေ့သော စာအုပ်ဆိုင်ထဲ ဇော်မင်းမောင်ဝင်လိုက်သည်။

လျှောက်ကြည့်ရာမှ ရေကြောင်းအတတ်ပညာဆိုင်ရာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ရွေးချယ်ဝယ်လိုက်သည်။ ကျသင့်ငွေထိ ကောင်တာတွင် သွားရှင်းပေးလိုက်သည်။

ကောင်တာရှိ အမျိုးသမီးက (၂၅)နှစ်ခန့်ရှိပြီး ခေါ်ချောချောပဲဖြစ်သည်။

ဇော်မင်းမောင် ကြည့်၍မေးလိုက်သည်။

“ကိုမင်းထိုက်တစ်ယောက် ဒီကိုမလာဘူးလားဗျ ...”

“ဟွန်း ... ကိုမင်းထိုက်တစ်ယောက် ဒီကိုမလာတာ ငါ့ငါးဆယ်ရက်တောင် ရှိမလားဘဲ ... ဘယ်လာတော့မှာလဲ သူ့မှာ အလုပ်တစ်ခုပိုတိုးလာပြီလေ ...”

“ဗျာ ...”

“ခင်ဗျားက သူ ... ကိုမင်းထိုက်ရဲ့မိတ်ဆွေလား ...”

“သူငယ်ချင်းပါ ...”

“သူငယ်ချင်းဆိုရင် သူ့အလုပ်တစ်ခု တိုးနေတာ သိသင့်တာ ...”

ပေါ့ ... သူ့အလုပ်က သူငယ်ချင်းတွေ သိသင့်တဲ့အလုပ်မျိုးပဲလေ ...”

“ကျွန်တော်နဲ့ မင်းထိုက်မတွေ့တာ နှစ်နဲ့ချီပြီးကြာခဲ့ပြီဗျ”

“ဟုတ်လား ... ဒါကြောင့်မသိတာကိုး ... ကိုမင်းထိုက်က သားသားလေးရနေပြီလေ ... သူ့ဇာမင်းကလည်း ဗီတိုအာဏာသုံးပြီး ကလေးထိန်းခိုင်းသလား ... ကိုမင်းထိုက်ကြီးကပဲ ကလေးထိန်းဝါသနာပါလို့ ထိန်းနေသလား မပြောတတ်ပါဘူး ... စာအုပ်ဆိုင်ကို အရင်က ချောင်းပေါက်မတတ်လားနော ... အခုမလာတာ အတော်ကြာပြီပေါ့ ...”

မိန်းမချောက ပြုံး၍ပြောသည်။ အတော်လေးတော့ ရင်းနှီးခင်မင်ကြဟန်တူသည်။ ဇော်မင်းမောင်က အခန်းကိုဝှေ့ကြည့်ရင်းမှ စားပွဲပေါ်ရှိဖုန်းကိုလှမ်းကြည့်သည်။

“မင်းထိုက် ဖုန်းနံပါတ်သိရင် ညီမတစ်ဆိတ်လောက် ခေါ်ပေးပါလား ...”

ပြုံး၍ သူမခေါင်းညိတ်ကာ ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်ခဲ့ပါ

၏။

“ဟဲလို ...”

“ဟုတ်တယ် ... အင်း ... အင်း ...”

“ရှေ့ အစ်ကို ...”

ဖုန်းကို ဇော်မင်းမောင်ထံ မိန်းမချောက လှမ်းပေး

သည်။

ဖုန်းကို ဇော်မင်းမောင်ထံ ပို့လိုက်ပြီး ...

“အမိန့်ရှိပါရှင် သူဇာမင်းပါ ...”

တစ်ဘက်မှ မင်းထိုက်အမျိုးသမီးက ပြောသည်။

“ဘာ ... မသူဇာမင်း ... ကျွန်တော် ရန်ကုန်က ဇော်မင်း
မောင်ပါ ... တစ်ခါက ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ ဆုံခဲ့ကြတာလေ ...
မှတ်မိမလားမသိဘူး ...”

“ဪ ... မှတ်မိပါတယ် ... မနက်ကပဲ ကိုဇော်မင်းမောင်
အကြောင်း သတင်းစာထဲမှာ ပါလာလို့ သူဇာနဲ့ကိုထိုက်
ပြောဖြစ်ကြသေးတယ် ... ခဏနော် ... ကိုထိုက်လာနေ
ပြီ ...”

“ဗျာ ... ကျွန်တော်အကြောင်း သတင်းစာမှာ ဖတ်ရသေး
တယ် ...”

ထိုစဉ်မှာပင် ... ။

“ဟောကောင် ... ဇော်မင်းမောင် ... မင်း ဘာတွေဖြစ်နေ
သလဲ ... မနက်က သတင်းစာထဲဖတ်ပြီး စိတ်ပူနေသေး
တယ် ...”

“ဟေ ... သတင်းစာထဲမှာ ငါ့အကြောင်းဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်တယ် ... မင်းသတင်းစာ မဖတ်ရသေးဘူးထင်တယ်၊
နေဦး ... အခု မင်း ဘယ်ကပြောနေတာလဲ ...”

“ငါ ပြင်ဦးလွင်ဈေးထိပ် ကားဂိတ်နားက စာအုပ်ဆိုင်က
ဆက်တာပါ ...”

“ဪ ... မိရွှေချောတို့ဆိုင်က ဆက်တာကို ... ကောင်းပြီ
အဲဒီကပဲစောင့် ... မိရွှေချောဆီမှာ မေးကြည့် ... မနေ့က
နေ့စွဲနဲ့ ကြေးမုံသတင်းစာ ကျန်သေးလားလို့ ... ရှိရင်ဝယ်
ထားလိုက် ... အိမ်မှာတော့ ငါ့သားဆုတ်ဖြူလို့ အစိတ်စိတ်
အမြွှာမြွှာဖြစ်နေပြီ ... ငါ့အခုလာခဲ့မယ် ...”

ဖုန်းချသွားပြီ။

ဇော်မင်းမောင်လည်း ဖုန်းကိုပြန်ချထားလိုက်၏။

“ဪ ... မရွှေချော ... မနေ့ကနေ့စွဲနဲ့ ကြေးမုံသတင်းစာ
ကျန်သေးသလားဗျာ ...”

မိန်းမချောလေး ရယ်ပါလေတော့သည်။

သူ့အပြောတွင် ရယ်စရာမပါ။ ဇော်မင်းမောင် စဉ်း

စားမရ။

“ဟင်း ... ကိုမင်းထိုက်ကြီးက သူများကို မိရွှေချောလို့ ပြော
လိုက်ပြီထင်တယ် ... ကျွန်တော့်နာမည်မှန်က မျိုးပပပါ ...
သူက လေကုန်တယ်ဆိုပြီး မိရွှေချောလို့ ခေါ်တော့တာပဲ”

မကျေအပ်ဟန်လေးနှင့် ပြောသော်လည်း မျိုးပပ၏
မျက်လုံးနှုတ်ခမ်းတို့က ပြီးယောင်သန်းနေပါလေ၏။

အဘယ်မိန်းကလေးသည် အချောအလှကိုတင်စား
ခေါ်ဝေါ်လျှင် မကြိုက်ဘဲနေပါမည်နည်း။

မင်းထိုက်စာအတော်တတ်သည်။

မိန်းကလေးများနှင့် ဆက်ဆံနည်းစာကျေပုံရပါ၏

“မနေ့က နေ့စွဲနှင့် သတင်းစာ ဆိုပေမဲ့ နယ်မှာတော့ ဒီနေ့
ပါပဲ ... ကြေးမုံကတော့ ကုန်နေပြီ ... လပေးသမားတွေနဲ့
ဆိုတော့ အပိုမရဘူး ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့အိမ်အတွက်
ယူတဲ့သတင်းစာတစ်စောင်တော့ ရှိပါတယ် ... အားလုံး
ဖတ်ပြီးပြီဆိုတော့ အဲဒါပဲ ယူသွားလေ ... ”

ထိုစဉ်မှာပင် ဂျစ်ကားနှင့် ဆိုင်ရှေ့သို့ မင်းထိုက်
ရောက်လာခဲ့သည်။

မင်းထိုက် စက်မသတ်။ အောက်ကိုလည်းမဆင်း။

“လာဟော သူငယ်ချင်း ... မိရွှေချောရေ ကြေးမုံသတင်းစာ
တစ်စောင်ပေးလိုက်ဟာ ... အိမ်မှာ ကလေးဆွဲဖြဲလိုက်လို့
မရှိတော့ဘူး ... ”

“နေပါဦး ... နောက်ကကျားလိုက်လာသလား ... ဆိုင်ထဲ
တောင် မဝင်တော့ဘူးလား ... ဟွန်း ... သူ့ဇာတို့ကတော့
ပိုင်လိုက်တာနော် ... ကိုမင်းထိုက်ကြီး ငြိမ်သွားတာပဲ”

“အဲမာ ... ငါ့မှာအရေးတကြီး ကိစ္စရှိလို့ မဝင်တာဟေ့ ...
သူ့ဇာငယ်ထိပ်ကို ဖနောင့်နဲ့ တစ်နေ့ဆယ်ကြိမ် မှန်မှန်ပေါက်
နေတာ နှင်သိလို့လား ... ”

“ဟား ... ဟား ... ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး ... ”

ရယ်မောကာ မျိုးပပသည် စာအုပ်စင်ပေါ်မှ ကြေးမုံ
သတင်းစာကိုယူကာ ဇော်မင်းမောင်သို့ လှမ်းပေးခဲ့သည်။

ဇော်မင်းမောင်က ပိုက်ဆံပေးရန် အိတ်နှိုင်းလိုက်
သည်။

“ယူသွားပါ ... အလကားပေးတာပါ ...”

“အားနာစရာပဲဗျာ ... သတင်းစာလည်း အလကား ... ဖုန်းလည်းအလကားဆိုတော့ ...”

“ဟေ့ကောင် အရမ်းမကြောင်းနဲ့ ... ပြင်ဦးလွင်ရောက်တာ မကြာသေးဘူး ... မိရွှေချောနားက မခွာနိုင်တော့ဘူးထင်တယ် ... မလုပ်နဲ့ ဇော်မင်းမောင် ... မိရွှေချောနားကပ်မိရင် မင်းလည်း မခွာနိုင်ဘဲ ဥဗ္ဗာဒန္တီကို မြင်မိတဲ့ သိဝိဘုရင်ကြီးလို မောင်ရင် ရူးသွားလိမ့်မယ် ...”

“အယ် ကြည့်စမ်း ... ကိုမင်းထိုက်ကြီးနော် ... တော်တော် ပါးစပ်သရမ်း ... ဒီကနေ ဖုန်းနဲ့ သူ့ဇာကိုလှမ်းတိုင်လိုက်မယ် ...”

ဇော်မင်းမောင် ကားပေါ်တက်ပြီးနောက်မင်းထိုက်

က ဂျစ်ကားကို ဝှူးခနဲမောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။

“မြို့ထဲမှာ မင်း ကြာကြာနေလို့ မကောင်းဘူး ဇော်မင်းမောင် ... ရဲအဖွဲ့က မင်းကိုမြင်လို့ မင်းမှန်းသိသွားရင် မကောင်းဘူး ... သတင်းစာထဲမှာ မင်းဓာတ်ပုံပါမလာတော့ တော်သေးတာပေါ့ ...”

“နေပါဦး ... သတင်းစာထဲမှာ ဘာတွေရေးထားသလဲ”

“အိမ်ကျမှ ဖတ်ကြည့်ကွာ ... နေပါဦး ... မင်း မိရွှေချောကို ဘယ်လိုသဘောရသလဲ ...”

“မျိုးပပပါ ...”

“အေးပါ ... ကောင်မလေးက မန်းတက္ကသိုလ်မှာ တတိယနှစ်တက်နေတယ် ... ကျောင်းပိတ်လို့ ပြင်ဦးလွင် ခဏပြန်လာတာ ... သူ့ဇာနဲ့ညီအစ်မနှစ်ဝမ်းကွဲတော်တယ် ... ဖော်ရွေပြီး မိဘက ပိုက်ဆံလည်းချမ်းသာတယ်ကွ ...”

“မင်း ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေတာလဲ မင်းထိုက်”

“မင်း ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သင့်တယ် ... ငါလည်း မင်းလိုလူပျိုဘဝနဲ့ လိမ့်တုန်းက လိမ့်ခဲ့တာပဲ ... သူ့ဇာနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတော့မှ လူနဲ့တူလာတယ်ကွာ ... ဆိုလိုတာက တည်ငြိမ်ပြီး စိတ်မလွင့်တော့ဘူး ... မိသားစုတစ်ခုအတွက် ရည်ရွယ်ချက်လည်း ရှိလာတယ် ... မင်းလို အစင်းသီအတွင်းသီနဲ့ ကောင်မလေးကို ငါက ဖြစ်စေချင်တယ် ... ကောင်မလေးကို သဘောကျရင် သူ့ဇာကတစ်ဆင့် ပြောပေးမယ် ... ကောင်မလေးမိဘက

လည်း တို့တွေကိုအပ်ထားတယ် ... သင့်တော်တဲ့လူနဲ့တွေ့ရင် စီစဉ်ပေးပါတဲ့လေ ... သူ့မိဘက လူရွေးမှားမှာစိုးလို့ပေါ့ ... ”

ပြင်ဦးလွင်၏ ညချမ်းက အေးအေးမြမြရှိလှသည်။

ကားကတပီပီပြေးနေခဲ့၏။ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုသာပါလာသော ဇော်မင်းမောင်သည် စိမ့်သောအအေးဒဏ်ကိုခံစားနေရပြီ။ ပြင်ဦးလွင်က တောင်ပေါ်မြို့ဖြစ်ပြီး အေးစိမ့်သောဥတု ရာသီရှိသည်။

ဖျတ်ခနဲ ခြိတ်မြို့က ဒေါ်ဂူမာန်နှင့် ပုလဲကို သူသတိရလိုက်သည်။ မိဘတိုင်းသည် သားသမီးကို ကောင်းစားစေချင်လှသည်။ မိဘစေတနာပဲဖြစ်ပါ၏။ ရုက္ခဗေဒပန်းဥယျာဉ်ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့သည်။ တစ်ဖာလှုံခန့်အကွာအဝေးခန့်တွင် မင်းထိုက်တို့အိမ်ရောက်ရှိတော့၏။

“သူဇာရေ ... ဟေး သူဇာ ... ”

“လာပြီ ... ”

သူဇာမင်း ထွက်လာပြီး သံဆွတ်ခါးကို သော့ဖွင့်

ပေး၏။

“သားကြီးက အခုနလေးမှ အိပ်သွားတယ် ... ”

“ကောင်းတယ် အိပ်ပါစေ ... သူလေးနိုးနေရင် စကားပိုင်းထဲ ဝင်ရှုပ်နေဦးမယ် ... ဇော်မင်းမောင် ဘာမှမစားရသေးဘူး ထင်တယ် ... အိမ်မှာ ဘာရှိလဲ သူဇာ ... ”

“ငါးသေတ္တာရှိတယ် ... ဝက်အူချောင်းရှိတယ် ... ပေါင်မုန့်လည်းရှိတယ် ကိုထိုက် ... ”

“ဒါဆို ထမင်းမချက်နဲ့တော့ ... ငါ့ကို ပေါင်မုန့်နဲ့ပဲ စီစဉ်ပေးသူဇာ ... ဟင်း ... ငါ့မိန်းမ ပင်ပန်းနေမှာစိုးလို့ပါ ... ”

“တယ်တက် ... ဘာထူးလို့လဲ ... ငါးသေတ္တာဖောက် ပြန်ကြော် ... ဝက်အူချောင်းကလည်း အတူတူပဲ ... ”

သူဇာမင်းရယ်ပြီး မီးဖိုဆောင်သို့ဝင်သွားပါ၏။

“သူငယ်ချင်း သတင်းစာဖတ်နေလိုက်ဦး ... ”

တစ်ထပ်တိုက်ကလေးမှာ ကျယ်ပြန့်သော တိုက်ကလေးပဲဖြစ်သည်။ ဧည့်ခန်းဆိုတာတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ ဇော်မင်းမောင် သတင်းစာကို လှန်၍ မိမိသတင်းကိုရှာလိုက်သည်။

မင်းထိုက် အဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

“သတင်းစာထဲမှာ ငါ့သတင်းပါတယ်ဆို ... မထွေးပါလား

မင်းထိုက် ... ”

“အာ ... ဒုတိယစာမျက်နှာလေ့ကွာ ... လှန်ကြည့်လိုက်”

မင်းထိုက် ပြောသည့်အတိုင်း လှန်ကြည့်ကာစေ့စပ်စွာ ရှာလိုက်သည်။ မင်းထိုက် စီးပို့ဆောင်သွယ် ထသွားပြန်သည်။

တွေ့ပါပြီ။

အိပ်ဆေးအသောက်လွန်၍ သေဆုံးခြင်း။

ရန်ကုန်မြို့၊ ပန်းဆိုးတန်း၊ ရိပ်ငြိမ်တည်းခိုခန်း၊ အခန်းအမှတ်(၈)တွင် တည်းခိုနေသော ဒေါ်သင်းသင်းအေးသည် အလွန်အကျွံ အိပ်ဆေးများသောက်၍ နိုးမရသော အခြေအနေတွင် သက်ဆိုင်ရာ တည်းခိုခန်းမန်နေဂျာက ဆေးရုံကြီးသို့ ပို့ပေးရန်အကြောင်းကြားလိုက်ကြောင်း။

ဆေးရုံမှ အစွမ်းကုန်ကြိုးစား ကုသသော်လည်း ဒေါ်သင်းသင်းအေးမှာ ပြန်လည်ကာ မနိုးတော့ဘဲ သေဆုံးသွားခဲ့ကြောင်း။

အဆိုပါကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ရဲတပ်ဖွဲ့နှင့် မှုခင်းတပ်ဖွဲ့မှ တာဝန်ရှိသူများက ဗေဒအမည်ရှိ တန်ဘေးစက်လှေပိုင်ရှင်၊ နိုင်ငံခြားသင်္ဘော ဒုတိယအရာရှိဟောင်း ဇော်မင်းမောင်ဆိုသူနှင့်တွေ့ဆုံ

စစ်ဆေးမေးမြန်းရန်လိုအပ်ကြောင်းမျှသာ သတင်းထောက်များကို ပြောပြခဲ့ကြောင်းနှင့် အဆိုပါ ဇော်မင်းမောင်ဆိုသူမှာ ရှောင်တိမ်းနေသည်ဟု ရဲအဖွဲ့က ယူဆ၍ သက်ဆိုင်ရာမှ ယခုအချိန်အထိ ဇော်မင်းမောင်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခြင်းမရှိသေးကြောင်း သိရပါသည်။

ဇော်မင်းမောင် သတင်းစာကိုစားပွဲပေါ်သို့ခေါက်၍ တင်လိုက်၏။ ဒေါ်သင်းသင်းအေးအား တွေ့ဆုံသည့်ညက အောက်ဆံ့မှ အမှုထမ်းကို သူမည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဒေါ်သင်းသင်းအေးကို တွေ့ဆုံလိုကြောင်း ပြောမိခဲ့သည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် စစ်ဆေးမှုအရ သိရှိခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ ဒေါ်သင်းသင်းအေးနှင့် တွေ့ဆုံကြောင်း၊ မြို့မစုံထောက်အဖွဲ့နှင့် နှင်းတပ်ဖွဲ့ဝင်စုံထောက်ကိုသန့်ဇင်နှင့်မြို့မစုံထောက်ကိုကြည်ဟိန်းတို့ သိသွားလေပြီ။

တစ်ခုတော့ ဖြေသာသည် ... ။ ဇော်မင်းမောင်က ဒေါ်သင်းသင်းအေးအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သင်ရှားနေသည်။

သူမသဘောနှင့် အိပ်ဆေးများကို အလွန်အကျွံ သောက်ခြင်းလား၊ ဒါမဟုတ် တစ်စုံတစ်ဦးက ခြိမ်းခြောက်သောကံ

စေခဲ့ခြင်းလား၊ ဇော်မင်းမောင် စဉ်းစားကြည့်သည်။

“လာကွာ ... ဇော်မင်းမောင် ... စားရင်းသောက်ရင်းပြော
ကြတာပေါ့ ...”

ထမင်းစားပွဲသို့ ထလာခဲ့ကြသည်။

ပေါင်မုန့်မီးကင်များနှင့် ငါးသေတ္တာတစ်ပန်းကန်
ဝက်အူချောင်းကြော်တစ်ပန်းကန် ဆော့တစ်ပွဲပြင်ထားပေးသည်။

စားရင်းသောက်ရင်း အတိုချုံးကာ ဇော်မင်းမောင်
သည် မင်းထိုက်ကို ရှင်းပြလိုက်ပါသည်။

“ငါလည်း ပြင်ဦးလွင်မှာ အတော်နှံ့စပ်ပါတယ် ... မင်းပြော
တဲ့ ဦးလှိုင်ဘွားဆိုတာ မကြားဘူးပါဘူး ဇော်မင်းမောင်”

“အင်း ... တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ... ဦးလှိုင်ဘွားရဲ့ နာမည်ထဲ
ကိုစိုးလို့ ဒေါ်သင်းသင်းအေး လွှတ်ခနဲပြောတာ ငါကြားခဲ့ရ
တယ် မင်းထိုက် ... လှိုင်ဘွားဆိုတာ နာမည်လိမ်ပဲဖြစ်နိုင်
တယ် ...”

မင်းထိုက် တစ်ခဏငြိမ်သွားပြီး စဉ်းစားနေခဲ့သည်။
ပြီးမှ ...

“ငါ့ကို အဲဒီ ဦးလှိုင်ဘွားဆိုတဲ့လူပုံပန်းသဏ္ဌာန် ပြောပြစမ်း
ဇော်မင်းမောင် ...”

“အရပ်ရှည်တယ် ... အသားဖြူပြီး အသက်က လေးဆယ်
ငါးလောက်ခန့်မှန်းတယ် ... မျက်လုံးဝိုင်းတယ် ... နှာတံ
ချွန်ပြီး နှုတ်ခမ်းပါးတယ် ... ဥပရိရပ်က လေးစားလောက်
တယ် ... အရယ်အပြုံးနည်းပြီး စကားကို လေးလေးမှန်မှန်
ပြောတတ်တယ် ... စကားနည်းပြီး အဖိုးတန် အဝတ်အစား
မျိုးပဲ ဝတ်တတ်တယ် ...”

ဇော်မင်းမောင် ပြောနေစဉ် မင်းထိုက်ကကြားဖြတ်

အေး၏။

“အဲဒီလူရဲ့ အကျင့်က လက်ပိုက်ထားလေ့ရှိတယ် မဟုတ်
လား ... စကားတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက်ပြောပြီဆိုရင်
သူမေးစေ့ကို လက်ဝါးတစ်ဘက်ပွတ်ပြီး ပြောလေ့ရှိတယ် ...
သူရဲ့အသားဖြူဖြူပေါ်မှာ မေးစေ့နဲ့ပါးပြင်တွေဟာ အစိမ်း
ရောင်သန်းနေလေ့ရှိတယ် မဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း ... မင်းပြောတဲ့ အမူအကျင့်တွေ
အားလုံးမှန်တယ် ... ဒါဆို ဦးလှိုင်ဘွားကို မင်းသိတယ်ပေါ့”

“ငါ ဦးလှိုင်ဘွားကို မသိပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ မင်းပြောတဲ့ ခုံ သဏ္ဌာန်အားလုံးဟာ ဦးကျော်မြတ်စိုးနဲ့ တစ်ထောင့်တည်း တူနေလို့ပါ ... ”

“ဟာ ... ဖြစ်နိုင်တယ် ... ဦးလှိုင်ဘွားအကြောင်းပြောရင် ဒေါသင်းသင်းအေးက ‘ကိုစိုး’ လို့ လွှတ်ခနဲ ခေါ်ခဲ့တာပဲ ... အဖျားဆွတ်ခေါ်တာမျိုးပဲ ဖြစ်နိုင်တယ် ... ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး သူငယ်ချင်း ... ”

“ဘာဖြစ်လို့ ... ”

“ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ လေးလလောက်ကပဲ ဦးကျော်မြတ်စိုးဟာ တွေဝေသွားခဲ့တာ ... တို့မျက်မြင်ပဲ ဇော်မင်းမောင်”

“ဟာ ... ဒါဆိုရင်တော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဟုတ်နိုင်တော့ ဘူး ... ”

ခေါင်းယမ်း၍ ဇော်မင်းမောင် ပြောလိုက်သည်။

ယောက်ျားသားနှစ်ဦး ငြိမ်ကျသွားသည်။

ယင်းအချိန်မှာပင် မိန်းမတွေးတွေးကာ သူ့စာမေး

ပင် ပြောလာခဲ့ပါ၏။

“ဒါတော့ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ ကိုထိုက် ... ဦးကျော်မြတ်စိုး

ဟာ တကယ်မသေဘဲ မြိတ်မြို့ကိုရောက်သွားပြီ ... ဦးလှိုင် ဘွားလို့ အမည်ပြောင်းလိုက်ရင်ကော ... ”

“ဟာ မဟုတ်တာဘဲ မိန်းမရာ ... ဦးကျော်မြတ်စိုး သေသွား တုန်းက ရဲအဖွဲ့ဝင်တွေကိုယ်တိုင် အလောင်းကောက်သွား တာပဲ ... ကိုယ်လည်း သတင်းထောက်အဖြစ်နဲ့ လိုက်သွား တာပါ ... ပြင်ဦးလွင်ဆေးရုံ ရောက်တဲ့အထိ ကိုယ်လိုက် သွားတာပဲ ... အလောင်းကြီးက အလစ်ထပြေးပြီ ... မြိတ် မြို့မှာ ဦးလှိုင်ဘွားဆိုပြီး သွားဖြစ်နေရောလားကွာ ... ”

“နေဦး သူငယ်ချင်း ... ဦးကျော်စိုး ... အဲ ... ဦးကျော်မြတ် စိုး သေပုံကဆန်းတယ် ... ရဲတပ်ဖွဲ့က ဘာဖြစ်လို့ အလောင်း ကောက်သွားရတာလဲ ... သူ ဘာလို့ သေဆုံးခဲ့ရတာလဲ ... သူ အိမ်မှာ မဟုတ်ဘူးလား ... ”

“မူးမူးရူးရူးနဲ့ ကားမောင်းပြီး ... မန္တလေးကိုအဆင်း(၂၁)မိုင် အနီးစခန်းအလွန်မှာ သူ့ကားကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ချောက် ထဲကျ ... ကားမောက်ပြီး မီးလောင်သေဆုံးခဲ့တာ ... အဲဒီ တော့ ရဲတပ်ဖွဲ့ရဲ့ အမှုအခင်းကိစ္စ ဖြစ်လာတာပဲ ... ငါလည်း သတင်းထောက်တစ်ဦးဆိုတော့ သတင်းယူဖို့ပါသွားတာ”

“မင်းကိုယ်တိုင် ဦးကျော်မြတ်စိုးရဲ့ အလောင်းကို တွေ့ခဲ့တာပေါ့ ... ဟုတ်လား မင်းထိုက် ...”

“တွေ့ခဲ့တာပေါ့ ဇော်မင်းမောင် ...”

“ဒါဆိုရင် မင်းကိုငါမေးမယ် ... အဲဒီအလောင်းဟာ မီးလောင်ထားတယ်ဆိုတော့ ပီပီပြင်ပြင်ရှိနိုင်ပါ့မလား ... ဦးကျော်မြတ်စိုးရဲ့ ရုပ်သဏ္ဌာန်အမှန်ပဲလား ...”

မင်းထိုက် တွေ့သွားသည်။ ပြီးမှ စဉ်းစားကာပြော

ပါလေ၏။

“တို့ရောက်သွားတဲ့ အချိန်မှာ အလောင်းဟာ မီးလောင်ထားတော့ ဆံပင်မရှိတော့ဘူး ... နောက်ပြီး အသားတွေလည်း မည်းသဲနေတယ် ... အေး ... မင်း ပြောသလို ရုပ်ကို အဓိကထားပြီး အိုင်ဒင်တီဖိုင်လုပ်ရင်တော့ မီးလောင်ထားတဲ့ အလောင်းဟာ ဦးကျော်မြတ်စိုးပါလို့တော့ ဘယ်သူ့အိုင်ဒင်တီဖိုင်လုပ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး ...”

“ဒါဆိုရင် မင်းတို့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ... ဦးကျော်မြတ်စိုးအလောင်းပါလို့ ယူဆခဲ့ကြသလဲ ...”

“ဒီလိုလေကွာ ... ကားဟာ ဂျောက်ထဲကျကျခြင်း မီး

လောင်တာမျိုးမဟုတ်ဘူး ... အောက်ရောက်မှ ဓာတ်ဆီတိုင်ကီပေါက်ကွဲပြီး မီးလောင်တာပဲ ဖြစ်ရမယ် ... ကားတုသွားခဲ့ပေမဲ့ ဒဏ်ရာက သွေးတွေဟာ အဝတ်အစားကို စို၍ပုံရတယ် ... သူ့အဝတ်အစားအားလုံး မီးမလောင်ဘူး ... ဒီတော့ သူဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီဘောင်းဘီ အဝတ်အစားနဲ့ အိမ်နီးနားချင်းတွေ မြင်လိုက်တဲ့ အဝတ်အစားနဲ့ သက်သေပြု ယူဆလိုက်တာပဲ ...”

“နောက်ပြီးတော့ကောကွာ ...”

“သူ့အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီတွေ ရှာကြည့်တော့ ရဲ့အဖွဲ့က ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်၊ အမျိုးသားမှတ်ပုံတင်ရခဲ့တယ် ... အဲဒီအထဲက ဓာတ်ပုံတွေက ဦးကျော်မြတ်စိုး ပုံတွေပဲ ...”

“အဲဒါတွေက အစာလုပ်ရင်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“အဲဒီအထဲမှာ ပြင်ဦးလွင်မှာ သူ့ဌားနေတဲ့ တိုက်ရဲ့သော့ကို တွေ့ရတယ် ... အိမ်ရှင်ကို ပြကြည့်တော့ ... သော့က သူ့အိမ်ရဲ့သော့ပါလို့ အစစ်ခံခဲ့တယ် ...”

“ဆက်ပါဦး မင်းထိုက် ...”

“ဆရာဝန်တို့ဆေးစစ်ချက်အရ အရက်သောက်ထားကြောင်း

နဲ့ အမှူးလွန်ကြောင်း သိရတယ် ... အဲဒီတော့ မတော်တဆ
ချောက်ထဲကျ ကားမီးလောင်ပြီး သေဆုံးတယ်လို့ ရဲတပ်ဖွဲ့
က မှတ်တမ်းတင်ခဲ့တာပေါ့ ဇော်မင်းမောင် ... ”

“မင်းနဲ့ကော ဦးကျော်မြတ်စိုးနဲ့ မသေခင်ကအပေါင်းအသင်း
မဖြစ်ခဲ့ဘူးလား ... အပေါင်းအသင်းဖြစ်ခဲ့ရင်တော့ မင်း သူ
အကြောင်း ပိုပြီး ပြောနိုင်တာပေါ့ကွာ ... ”

“ဦးကျော်မြတ်စိုးဟာ ပြင်ဦးလွင်ရဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်
ပဲ ... ပိုက်ဆံရှိသူတွေ ငွေကြေးတတ်နိုင်သူတွေ ... လူချမ်း
သာအဆင့်တွေ ဒီလိုပဲလာပြီး နေတတ်ကြတာတို့ ပြင်ဦး
လွင်မှာ ထုံးစံတစ်ခုလိုဖြစ်နေပြီ ... ဒါကြောင့် ပြင်ဦးလွင်
မှာတည်းခိုခန်းတွေ ဖွင့်တယ် ... အဆင့်မြင့်ဘန်ဂလိုတွေ
ဖွင့်ကြတယ် ... ဦးကျော်စိုး ... အဲ ... ဦးကျော်မြတ်စိုး
ဟာလည်း ငွေကြေးချမ်းသာပြီး အနားလာယူတဲ့ ဧည့်သည်
တစ်ယောက်လိုပဲ ငါသိခဲ့တယ် ... ”

“ရဲအနေနဲ့ သူနေတဲ့နေရာကို မရှာဘူးလား ... ”

“ရှာတာပေါ့ကွာ ... ဒါပေမဲ့ သူအဝတ်အစားတွေကျန်ခဲ့တာ
ပဲရှိတယ် ... ကျန်တာကတော့ အပေါစားကားတစ်စီးပါ ... ”

စကိုဒါကားအမျိုးအစားပဲ ... သူ့ကားနံပါတ်ကိုကြည့်ပြီး ရဲ
အဖွဲ့က ရန်ကုန်လိုင်စင်ကားလို့ ယူဆပြီး ရန်ကုန်ရုံးချုပ်ကို
လှမ်းမေးထားတုန်းပဲ ... နေဦး ... ”

ပြောရင်းမှ မင်းထိုက်ထိုင်ရာမှထပြီး သူ့စာရေးစားပွဲ
တွင် တစ်ခုခုကို ရှာဖွေလိုက်သည်။ ပြန်၍လာတော့ လက်တစ်ဝါး
နဲ့ စာရွက်ပိုင်းလေးသာ ဖြစ်ပါ၏။

“ဦးကျော်မြတ်စိုး သေပြီးတဲ့နောက် အဲဒီအိမ်မှာ ဗီရိုတစ်လုံး
တော့တွေ့တယ် ... သူ အရက်မူးမူးနဲ့ မန္တလေးကိုဆင်းပုံ
ပဲ ... အပြီး အဲဒီအိမ်က ထွက်သွားတဲ့လက္ခဏာမျိုးတော့
မဟုတ်ဘူး ... ဒါကြောင့်လည်း သူ့အဝတ်အစားတွေ ကျန်
ခဲ့တာပေါ့ ... သော့ကိုလည်း အိမ်ရှင်ကိုမှ အပ်မသွားခဲ့ဘူး
လေ ... ရဲအဖွဲ့က သူသေသွားပြီးနောက် ဦးကျော်မြတ်စိုး
အပိုင်ပစ္စည်းတွေအားလုံး သိမ်းခဲ့တယ် ... အဲဒီအထဲမှာ
သေတ္တာခွံအဖုံးရဲ့ အတွင်းပိုင်းမှာ အိတ်ရှုံ့လေးထဲက သိပ်လှ
တဲ့ ပို့စကတ်အစိမ်းရောင်လေးတစ်ခု တွေ့ရတယ် ... ပို့
စကတ်လေးနဲ့ ကျောပုံးမှာ မင်အစိမ်းရောင်နဲ့ ရေးထားတဲ့

စာလေးတွေပါလာတယ် ... အဲဒီ စာကြောင်းလေးက ... လွန်စဖြစ်နိုင်တယ် ... ”

- သို့
- ၄
- မိုးမိုး
- အမျိုးသမီးဘော်ဒါဆောင်
- အမှတ်() ဘိုကလေးဈေး
- လမ်း ရန်ကုန်မြို့။
- သို့
- ဒက်ဒီအတွက်အမှတ်တရ
- အခန်း၆
- ကမ္ဘောဇပုဂံတယ်
- တောင်ကြီး

မင်းထိုက်ပေးသော စာရွက်ပိုင်းကလေးမှ စာကြောင်းများကို အသံထွက်ပင် ဇော်မင်းမောင်ဖတ်လိုက်သည်။

“ဒက်ဒီဆိုတဲ့နေရာမှာ နာမည်တော့ မတပ်ထားဘူးဆိုတော့ ဦးကျော်မြတ်စိုးဆိုတဲ့ စာမှဟုတ်ရဲ့လားလို့ တွေးမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိရင် သူ့သမီးဟာ မိုးမိုးမို့တော့ အမျိုးသားသမီးကျတော့ မိဘနာမည်ကို မတပ်ကြဘူး။ တပ်ရင်ရိုင်းတယ်လို့ တွေးတတ်ကြတယ် ... ”

“အဲဒါ သားသမီးနဲ့ မိဘဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာ ဆိုက်ကိုတစ်ခုပဲ ဇော်မင်းမောင် ... ဒါကြောင့် မိုးမိုးက ဒက်ဒီလို့သုံးတာပဲ ဖြစ်မယ် ... ဒီလိုလိပ်စာအခန်းအမှတ် အတိအကျတပ်ထားရင် အဲဒီဟိုတယ်မှာတည်းနေတဲ့လူလက်ထဲ ဒက်ဒီလို့ သုံးထားလဲ ... ပို့စကတ်ရောက်သွားမှာပဲ ဇော်မင်းမောင်”

ဇော်မင်းမောင် ထိုင်ရာမှ ဇိုးဇိုးတေတေထရပ်သည်။

“သူငယ်ချင်းမင်းထိုက် ... ငါ့ကို မန္တလေးလိုက်ပို့ကွာ”

“ဟေ ... ဒီအချိန်ကြီးကျမှ ... ”

“ငါအခုပဲ မန္တလေးကတစ်ဆင့် ရန်ကုန်သွားမယ် ... ငါ ... မိုးမိုးကို သွားတွေ့မယ် ... ”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ကွာ ... မိုးမိုးလည်း ချက်ချင်းထွက်ပြေးသွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး ... ဘိုကလေးဈေးလမ်းက ဘော်ဒါဆောင်လည်း ဘယ်မှထွက်ပြေးသွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး ... မနက်ကျမှ ငါလိုက်ပို့ပေးမယ် ... မန္တလေးအမြန်နဲ့ မင်းလိုက်သွား ... အခု ညကြီးမင်းကြီး ငါ ကားမောင်းရင် ဦးကျော်မြတ်စိုး နောက်ကို တို့နှစ်ယောက်ပါ အဆစ်လိုက်နေရဦးမယ် ... ဇော်မင်းမောင် ... ”

“မလွယ်ဘူးနော် ... အမြန်ရထား လက်မှတ်က ...”

“ရစေရမယ်ကွာ ... မန္တလေးဘူတာမှာ ငှါအပေါင်းအသင်း
တွေ ရှိပါတယ် မပူပါနဲ့ ...”

ပြောပြောဆိုဆို မင်းထိုက်သည် တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့
ထသွားခဲ့သည်။ ၎င်းနောက် မန္တလေးသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါလေ၏။

မြို့နယ် (၁)

ဘိုကလေးဈေးလမ်းအတွင်းရှိ အမျိုးသမီးဘော်ဒါ
ဆောင်သို့ ဇော်မင်းမောင် ရောက်ရှိသွားသည်။

မို့မို့စံကို ဇော်မင်းမောင် တွေ့ဆုံခွင့်ရပါ၏။

ဧည့်ခန်းမှာပင် သူစောင့်ရသည်။

မို့မို့စံ၏အစဉ်၊ နံပါတ်ကို အစောင့်အမျိုးသမီးကြီး

အား ပြောလိုက်သည်။

“ယူနိုက်တက်ထိုင်းသင်္ဘောကုမ္ပဏီက ဒုတိယအရာရှိ ဇော်
မင်းမောင်လို့ ပြောပေးပါ ...”

“အဒေါ် အဲဒီလောက်အထိ မပြောတတ်ဘူးကွယ် ... ဟော
ဒီ ဗလာစာအုပ်ထဲမှာ ရေးပေးပါ ... အဒေါ် ပြပေးမယ်နော်”

ဇော်မင်းမောင်က ဗလာစာအုပ်ထဲမှာပင် အင်္ဂလိပ်
လို ရေးပေးလိုက်သည်။ ငွေနှစ်ရာတန်တစ်ရွက် စာအုပ်ကြားမှာ
ညှပ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။ လှေကားတက်ခပေးရသည်ပဲဆိုပါတော့။

ခဏအကြာ အစောင့်အမျိုးသမီးကြီးနှင့်အတူ မို့မို့စံ
ပါရှိလာသည်။ ရိုးရိုးကလေးပဲ ဝတ်ထားပါလေသည်။

ဘဲလောက်(စ်)အင်္ကျီ ပုန်းညက်ပန်းအဝါရောင်နှင့်
ပြောင် မိုးပြာရောင်၊ ရှန်ထုတ်တစ်ပတ်နှစ်ပတ်ထားသည်။ အသား
ဝင်းသည်၊ ဖြူဆုတ်ဆုတ်မဟုတ်ဘဲ ပန်းနုရောင်စပ်ထားသော အဖြူ
မလေးပဲဖြစ်သည်။

မျက်ခုံးမျက်လုံး နှာတံ အပိုအလိုမရှိလှပါ၏။

မျက်တောင်က သဘာဝကော့နေကာ နှုတ်ခမ်းပါး
လေးပဲဖြစ်သည်။ အရပ်ကရှည်သည်မဟုတ်ဘဲကိုယ်လုံးအချိုးအစား
နှင့်မျှကာ ၅ပေ ၃လက်မခန့်ရှိပေမည်။ ခြုံရသော် အတော်လှသော
မိန်းကလေးပဲဖြစ်၏။

“မို့မို့ကို တွေ့ချင်တဲ့ ကိုဇော်မင်းမောင်ဆိုတာ ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... မို့မို့ကို တွေ့ချင်တာ ကျွန်တော်ပါပဲ”

“မို့မို့အနေနဲ့ ... ကိုဇော်မင်းမောင်ကို တစ်ခါမှမတွေ့ဘူး”

မသိခဲ့တာ သေချာပါတယ်နော် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်လည်း မမို့မို့ကို ဒီတစ်ကြိမ်တွေ့
ဖူးတာ ပထမဆုံးပါ ... ”

“ကိစ္စကိုသိပါရစေ ... ”

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဇော်မင်းမောင် ဝေဝဲကြည့်သည်။

ဤဘေးပတ်ဝန်းကျင်သည် သူပြောလိုသောစကား
ဆို မပြောသင့်သောနေရာဖြစ်သည်။

သေချာနေသည်။

ဇော်မင်းမောင်က လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်ပြီးမှ...

“ခုအချိန်ဟာ ရန်ကုန်မြို့လယ်မှာ လူအစည်ဆုံးအချိန်ပါ ...
ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဒီလမ်းကထွက်ပြီး မဟာဗန္ဓုလလမ်းကြီး
အတိုင်းလျှောက်ပြီး စကားပြောကြရအောင် ... ”

လူစည်ကားချိန်မို့ ဒီလူသည် သူမကိုဘေးလူမသိစေ
ခင်သောစကား ပြောချင်နေမှန်း သူမသိလိုက်သည်။

အခုလိုအချိန်တွင် လူစည်ကားရာမဟာဗန္ဓုလလမ်း
အတိုင်းလမ်းလျှောက်ပါက အန္တရာယ်မရှိပါဟု သံသယကင်းအောင်
ပြောပြီးမှ ခေါ်ခြင်းကိုလည်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

သို့တစေ သူမအပြတ်ငြင်းသည်။

“မို့မို့ လမ်းလျှောက်တဲ့ဝါသနာ မရှိပါဘူး ... ”

“ကျွန်တော့်မှာ သေရေးရှင်ရေးလောက် အရေးတကြီးကိစ္စ ရှိလို့ပါ ... မမို့မို့စံဆီက သိချင်တာလေးတွေ ရှိနေလို့ပါ ... ကျွန်တော့်ကို ကူညီတဲ့အနေနဲ့ သိချင်တာလေးပြောပြနဲ့ လောက်ပါ ... ”

မို့မို့စံသည် ဇော်မင်းမောင်ကို ရဲရဲတင်းတင်းပဲ အကဲခတ်ကြည့်သည်။ ဆံဖျားမှ ခြေဖျားတိုင်အောင်ကြည့်သော ရဲတင်းသည့်အကြည့်ပဲ ဖြစ်ပါလေသည်။

“ကောင်းပြီလေ ... ခဏစောင့်ပါ ကိုဇော်မင်းမောင် ... မို့မို့အဝတ်အစားလဲလိုက်ဦးမယ် ... ”

မို့မို့စံ လှေကားမှပြန်တက်သွားသည်။

ဇော်မင်းမောင်မှာ ကိုယ့်အဝတ်အစား ကိုယ်ပြုကြည့်

မိပါ၏။

တော်သေးသည်။

အမြန်ရထားဆိုက်ဆိုက်ခြင်းသာ မို့မို့စံထံ တန်းလာမိလျှင် လမ်းလျှောက်လိုက်ပါရန် ငြင်းဆန်မှာသေချာသည်။

ပြင်ဦးလွင်သို့ အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ သွားသည်။

ရန်ကုန်သို့ပြန်လာချိန်တွင် ဇော်မင်းမောင်၏အဝတ်အစားတို့မှာ ညစ်ပေခွမ်းကြေနေပေပြီ။ လူကလည်း ချွေးစော်နံနံနဲ့ ဆံပင်ဖိုရိုးဖားလျားနှင့် လူပေတစ်ဦးအသွင် ထင်စရာရှိသည်။

ရန်ကုန်သို့ ရောက်သည်နှင့် ရွှေဘုန်းပွင့်လမ်းမှအိမ်ဝင်သည်။ ရေခိုးချိုးအဝတ်ကောင်းလဲပြီးမှ ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ဇော်မင်းမောင်သည် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသောရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ဝိုးသားပျော့အပြာရောင်ဘောင်းဘီကို လိုက်ဖက်ကြည့်ကောင်းအောင် သေသပ်စွာဝတ်ဆင်ထားသည်။

နဂိုရံကတည်းက ရုပ်ချောသောဇော်မင်းမောင်မှာ ဆိုက်ဖက်သောအဆင်အပြင်ကြောင့် မိန်းမသားအတော်များများ ခင်းကြည့်ရအောင် ဖြစ်နေခဲ့ပါလေ၏။ အမျိုးကောင်းသားတစ်ဦး နန်းသိသာပါ၏။

မို့မို့စံ ပြန်ဆင်းလာသည်။

ရိုးရိုးလေးပဲ ဝတ်လာပါ၏။

သို့သော် ပန်းနုရောင်ဝိုးသားအပေါ်အောက်ဝတ်

ဆက်ဝတ်ထားသည်ကပင် မိမိစိတ်၏အမှအထစ် အပိုင်းအဝန်းတွေကို သိသာပေါ်လွင်စေသည်။

ဝိုးသားပျော့ထဘီအောက်မှ စွင့်ကားသောတင်က အချိုးအစားကျလွန်းသည်။ ပျော့ပျောင်းသော ဝိုးသားက အရှိကို အရှိအတိုင်း ထင်သာနေသည်ပုံဖြစ်သည်။

မျက်နှာလေးပေါ်တွင် မိတ်ကပ်ကိုပါးပါးလေးပဲ ပွတ်ထားပုံရသည်။ မျက်နှာလေးမှာ ပိုပြီးဖြူစင်တောက်ပလာသည် ဟုထင်ရ၏။ နှုတ်ခမ်းလေးမှာ ပန်းနုရောင်အသွေးနှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး ကို ပြေပြေလေးဆိုးထားပါလေသည်။

“ကဲ လာ ... သွားကြစို့ ကိုဇော်မင်းမောင် ... ”

ဘော်ဒါဆောင်မှ လမ်းပေါ်သို့ရောက်လာကြသည့် မိမိစိတ်၏ဆံပင်တို့မှာ ခြောက်သွေ့ပြီး ဖွာနေကာ ခါးထိအောင်အဖျား ညီညီဖြင့် ရှည်လျားလှသည်။ ညလေညင်းတွင် မိမိစိတ်၏ဆံကေသာ များက လေတွင်လွင့်ဝဲနေပါသည်။

“ပြောပါ ကိုဇော်မင်းမောင် ... မိမိက ဘာကူညီရမှာလဲ”

“ကျွန်တော့်အကြောင်း အရင်ပြောပါရစေ ... ”

ဗေဒါလေးဝယ်သည်မှစကာ ထိုင်းသဘောကုမ္ပဏီ

ထုတ်ခဲ့သည့်အကြောင်းစုံကို မိမိစိတ် နားလည်အောင် ရှင်းပြခဲ့သည်။

“အဲဒီတော့ကိုဇော်မင်းမောင် မိမိဆိုရောက်လာတဲ့အကြောင်း က ... ”

“ကျွန်တော် ဦးကျော်မြတ်စိုးအကြောင်းကို သိချင်လို့ပါ”

“ဒါဆို ဆောရီးပါပဲ ကိုဇော်မင်းမောင် ... အဲဒီနာမည်မျိုး မိမိတစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့ဘူး ... ”

“ဒါဆိုရင် ဦးလှိုင်ဘွားဆိုရင်ကော ... မမိမိစိတ် သိမှာပေါ့နော်”

“လုံးဝမသိပါဘူး ကိုဇော်မင်းမောင် ... ”

မိမိစိတ်အား ဇော်မင်းမောင် မကျေမနပ်ဖြင့် လှမ်း ညွှန်မိသည်။ မိမိဆက်၍ လူခြေမပျက်လျှောက်ခဲ့၏။

“မမိမိစိတ် မှင်အစိမ်းရောင်သုံးလား ... ”

“သုံးတယ် ကိုဇော်မင်းမောင် ... မိမိ ဖောင်တိန် ဘော(လ်) ပင် စသုံးကတည်းက အခုဘွဲ့ရတဲ့အထိ တောက်လျှောက် မှင်အစိမ်းရောင်ကိုပဲ သုံးတယ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ”

“တစ်ခါတုန်းက တောင်ကြီးကမ္ဘောဇဟိုတယ်မှာ တည်းခို နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဆီကို မမိမိစိတ်ဟာ အမှတ်တရရှိစကတ် တစ်ခု ပို့ဖူးပါတယ်နော် ... အဲဒီပို့စကတ်ရဲ့ကျောမှာမှောင်

အစိမ်းနဲ့ မမို့မို့စုံ ရေးခဲ့ဘူးတယ်မဟုတ်လား ...”

“အင်း ... မို့မို့က ခင်တဲ့မင်တဲ့သူတွေဆီ ပို့စကတ်ပို့လေ့ အကျင့်ရှိတယ် ... ပို့သမျှ ပို့စကတ်မှာလည်း မှင်အစိမ်းနဲ့ ချည်း မို့မို့ ရေးခဲ့တာပဲ ...”

“ထားပါတော့ မမို့မို့စုံ ... အဲဒီတောင်ကြီးကမ္ဘောဇဟိုတယ် မှာ တည်းခိုခဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆီကိုတော့ မမို့မို့စုံဟာ ဒက်ဒီအတွက် အမှတ်တရ လို့ ရေးခဲ့တယ်မဟုတ်လား ...”

မို့မို့စုံက ‘ဒက်ဒီ’ ဟု တန်ပြန်ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဒက်ဒီတောင်ကြီးက ကမ္ဘောဇဟိုတယ်မှာ ခဏအနားယူသွားတုန်းက မို့မို့ပို့စကတ်ပို့ခဲ့ဘူးပါတယ် ... တောင်ကြီးကိုမှ မဟုတ်ပါဘူး ... ဒက်ဒီ သွားလေရာနေရာ က မို့မို့ဆီ စာလှမ်းရေးရင် မို့မို့က ဒက်ဒီဆီပို့စကတ်ပြန် ပေးလေ့ရှိတာပါပဲ ... ဒက်ဒီက ပျဉ်းမနားသွားခဲ့သေးတယ် ပျဉ်းမနားလိပ်စာအတိုင်း ဒက်ဒီဆီကို မို့မို့ နောက်ဆုံး ပို့စကတ်ပို့လိုက်ရတာပါပဲ ကိုဇော်မင်းမောင် ...”

“နောက်ဆုံးပို့စကတ် ဟုတ်လား ...”

မို့မို့စုံ၏မျက်နှာကလေး ညှိုးကျသွားသည်။

ပြီးတော့ ဝမ်းနည်းသံနှင့် ဆွေးဆွေးမြည်မြည်အသံ ခို ရောယှက်စွာ ပြောလာခဲ့တော့သည်။

“ဒက်ဒီက အမဲလိုက်ဝါသနာပါတယ်လေ ... ပျဉ်းမနားမှာ စခန်းချပြီး ရိုးမထဲမှာ အမဲလိုက်ရင်း ကျားဆွဲခံရပြီး ဒက်ဒီ သေသွားခဲ့တယ်လေ ...”

“ဟာ ...”

အာမေဇိုတ်သံကို ဇော်မင်းမောင် ပြုမိသည် ပြီးမှ ဆက်၍ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော် လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရုပ်ပုံသဏ္ဌာန်ကို ပြောပြ မယ် ... အဲဒီပုံသဏ္ဌာန်ဟာ မမို့မို့စုံရဲ့ဒက်ဒီ ဟုတ်မဟုတ် မမို့မို့စုံ ပြောပါ ... အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အရပ်ရှည်တယ် ... အသွား ပြူတယ် ... အသက်လေးဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ရှိမယ် ... မျက်လုံးဝိုင်းတယ် ... နှာတံချွန်တယ် ... နှုတ်ခမ်းပါးတယ်၊ နားရွက်ကားတယ် ...”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ဒက်ဒီပုံပဲ ...”

“သူ့ရဲ့အမူအကျင့်လေးတွေ ကျွန်တော် ဆက်ပြောဦးမယ်၊ သူဟာ အရယ်အပြုံးနည်းတယ် ... စကားကို လေးလေးမှန်

မှန်ပြောလေ့ရှိတယ် ... စကားနည်းတယ် ... အဝတ်အစားကို အစိုးတန်ပဲ ဝတ်တယ် ... သေသပ်တယ် ... စကားပြောရင် မေးစရာကို လက်ဝါးတစ်ဘက်ပွတ်သပ်ပြီး ပြောလေ့ရှိတယ် ... မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးသိုင်းမွေးတွေကို အမြဲရိတ်လေ့ရှိပြီး သွေးပါးပြင်ဟာ စိမ်းနေတတ်တယ် ... သာမန်အထူးအထူးဆိုရင် လက်ဝိုက်ထားလေ့ရှိတယ် ... အဲဒါတွေကော မမို့မို့စုံ ... ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ... ဒက်ဒီပုံစံက အဲဒီအတိုင်းပဲ ... ”

“ဒါဆိုရင် မမို့မို့စုံရဲ့ဒက်ဒီနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲဟင် ... ”

“ဦးမေအောင်တဲ့ ... ”

“ဗျာ ... ဦးမေအောင် ဟုတ်လား ... ”

“နေပါဦး ... ဒက်ဒီနာမည် ဦးမေအောင်ဖြစ်တာနဲ့ ကိုမင်းမောင်က ဘာကိစ္စ ပြူးပြူးဗျာဗျာဖြစ်ရတာလဲ ... ”

“ဒါဆိုရင် ပျဉ်းမနားရိုးမတောထဲမှာ ကျားကိုက်ခံပြီးတာ ဦးမေအောင်ပဲပေါ့ ... ”

“တကယ်ပါ ... ဒက်ဒီဆုံးတာ (၂)နှစ်ရှိသွားပါပြီ ... ကိုမင်းမောင် ... ”

“ကျွန်တော် ဆက်မေးပါရစေ ... မမို့မို့စုံရဲ့ဒက်ဒီဟာ နာမည်ရင်းက ဦးမေအောင်ပဲလား ... ပျဉ်းမနားရိုးမထဲမှာ ဦးမေအောင် ကျားကိုက်ခံရတုန်းက အလောင်းကို ပြန်ရသလား ... ”

“ရပါတယ် ... ”

“အဲဒီအလောင်းကို မမို့မို့စုံ ကိုယ်တိုင်မြင်ရသလား ... ”

မမို့မို့စုံသည် လမ်းနံဘေးရှိ ဗန်ဒါပင်အောက်တွင် ရပ်လိုက်သည်။ သူမမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာခဲ့ရှာသည်။ သူမလက်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မျက်ရည်များသုတ်နေခဲ့သည်။

“ဒက်ဒီဟာ ... မမို့မို့စုံသိတတ်ကတည်းက ဦးမေအောင်ပါပဲ။ ကျားကိုက်သေပါတယ်ဆိုမှ အတုလားလို့ မေးနေသေးတယ် ... အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်တွေးရင် မမို့မို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရတယ် ... ရင်နာရပါတယ် ... ”

“ဆောရီးပဲ မမို့မို့စုံ ... ကျွန်တော် သိပ်ဆိုးသွားသလိုဖြစ်နေပြီ ... အဲဒီတုန်းက အလောင်းကို မြင်လိုက်သလားလို့မေးတာက သေသူဟာ မမို့မို့စုံရဲ့ဒက်ဒီ ဦးမေအောင် ဟုတ်မဟုတ်သိချင်လို့ပါ ... အဲဒီလိုသိမှလည်း အကျဉ်းအကျပ်ထဲ ရောက်နေတဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် လမ်းစပေါ်မှာမို့ပါ ... ”

လူယဉ်ကျေးမှုမရှိလို့တော့ မဟုတ်ရပါဘူး မမိမိစုံရှယ်
ဦးမေအောင် အလောင်းကို မမိမိစုံ ခြင်ခဲရသလားဟင်”
မိမိစုံ၊ ခေါင်းလေးခါယမ်းပြသည်။

ပြီးတော့ ရီဝေစွာဖြင့်သူ့အားကြည့်ခဲ့သည်။ မျက်ဝန်း
ကျန်ရှိနေသေးသော မျက်ရည်ဥများကို တွေ့ရဆဲဖြစ်
သည်။

“ဒက်ဒီအလောင်းကို သက်ဆိုင်ရာက မိမိကို ကြည့်ခွင့်မပေး
ပါဘူး ...”

“ဘာဖြစ်လို့ ...”

“ကျွန်းကိုက်ခံရပြီး နောက်တစ်နေ့ကျမှ အလောင်းကိုပြန်
ရှာတွေ့တယ် ... ဒက်ဒီတစ်ကိုယ်လုံး ကျွမ်းစားထားတော့
အတော့်ကို အမြင်ဆိုးလို့ ကြည့်ခွင့်မပေးတာတဲ့ ... မိမိစုံ
ခွဲတဲ့စာကို ဒက်ဒီအိတ်ထဲကမှတွေ့ရပြီး ... အကြောင်းကြား
ရတာဆိုတော့ မိမိစုံရောက်သွားချိန်က နောက်ကျသွားသ
တယ် ...”

“ဒက်ဒီအလောင်းက အပုပ်နဲ့တွေ့ထွက်နေတာမို့ ခေါင်း
အသေရိုက်ထားကြတယ် ... မိမိစုံစောက်ပြီး သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့တာ

ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ် အလောင်းကို မြင်ခွင့်ရှိတော့မလဲ”
“ဒါဆိုရင် ကျားကိုက်လို့သေတာ ဦးမေအောင်ပါလို့ မမိမိစုံက
ဘယ်လို အိုင်ဒင်တီဖိုင်းလုပ်သလဲ ...”

“ဒက်ဒီအဝတ်အစား ... အင်္ကျီဘောင်းဘီတွေက ဒက်ဒီ
အဝတ်အစားမှန်း သိခဲ့တာပေါ့ ... ရဲအဖွဲ့က ချွတ်ယူထားပါ
တယ် ... နာရီ၊ အမျိုးသားမှတ်တင်၊ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်၊
ပိုက်ဆံအိတ်၊ သော့တွဲ၊ လက်ကိုင်ပဝါ ... ဒက်ဒီသောက်တဲ့
ဆေးပုလင်းတွေ ကျန်ခဲ့တော့ မိမိစုံအိုင်ဒင်တီဖိုင်းလုပ်နိုင်
တာပေါ့ ...”

ဇော်မင်းမောင် ဇော်မင်းတညိတ်ညိတ်နားထောင်နေ
ရာမှ တွေ့သွားခဲ့သည်။ ဦးနောက်ထဲတွင် ကွင်းဆက်ကလေးတစ်ခု
သွားချိတ်မိပြီး သဘောပေါက်လာရသည်။

“ဆက်ပြီး လျှောက်ကြဖို့ မမိမိစုံ ... ကျွန်တော် ညနေစာ
မစားရသေးဘူး ... မမိမိစုံကော စားပြီးပြီလားဟင် ...”

“ဟင်အင်း ... မိမိစုံ ဘော်ဒါဆောင်ပြန်ချစ်ပြီ ...”

“လိုက်ခဲ့ပါ” မမိမိစုံ ... ပန်းဆိုးတန်းထဲက ဟွာဟိန်မှာ ည
စာသွားစားရင်း စကားပြောကြတာပေါ့ ... အဲဒီက အရက်

ဘားတွေ ဘာတွေလည်း မရှိပါဘူး ... မပြန်ချင်ပါနဲ့ဦး မမို့မို့
ကျွန်တော် ပြောစရာစကားတွေ အများကြီး ကျန်နေသေး
လို့ပါ ... အထူးသဖြင့် ပျဉ်းမနားမှာ ကျားဆွဲပြီး သေသွားတဲ့
လူဟာ မမို့မို့စံရဲ့ဒက်ဒီဦးမေအောင် မဟုတ်ပါဘူး ... ”

“ရှင် ... ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ရိုးမထဲမှာ မမို့မို့စံ ဒက်ဒီ ကျားဆွဲမသေ
ပါဘူး ... ကျွန်တော် ပြောပြပါ့မယ် ... ”

ထိုအခါကျမှပင် မိုမို့စံသည် ရှောရှောရှူရှူ လိုက်ခါ
လာခဲ့သည်။

ဟွာဟိန်သို့ရောက်သောအခါ ဇော်မင်းမောင်က
ဖွယ်ဖွယ်ရာရာပင်မှာပါ၏။ တရုတ်စားသောက်ဖွယ်ရာ ဆိုသည်မှာ
ချက်ချင်းရသည်မျိုးမဟုတ်။

သူတို့ချက်ပြုတ်သည်ကို စောင့်ရသေး၏။

စောင့်နေစဉ်မှာ လိမ္မော်ရည် အအေးတစ်ပုလင်းနဲ့
မှာပြီး သောက်ခဲ့ကြပါ၏။

“ကျားဆွဲခံရတာ ဒက်ဒီအလောင်း မဟုတ်ရင် ဘယ်သူ
အလောင်းလဲ ... ဒက်ဒီမသေရင် ဘယ်ရောက်သွားသလဲ

ကိုဇော်မင်းမောင် ... ”

“ကျားဆွဲခံရတာ ဘယ်သူ့အလောင်းလဲဆိုတာတော့ မသိ
နိုင်ဘူး မမို့မို့စံ ... ဒါပေမဲ့ မမို့မို့စံဒက်ဒီ ဘယ်ရောက်သွား
သလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော် ပြောနိုင်တယ် ... ”

“ပြောလေ ကိုဇော်မင်းမောင် ... ”

“ဦးမေအောင်ဟာ ပြင်ဦးလွင်ကိုရောက်သွားတယ် ... ဒါပေမဲ့
ပြင်ဦးလွင် အဲ ... ပြင်ဦးလွင်ကျတော့ သူ့နာမည်ကို ဦးကျော်
မြတ်စိုးလို့ ပြောင်းလိုက်တယ် ... ”

“မဟုတ်နိုင်တာပဲ ... ”

“ကျွန်တော် ဆက်စပ်ပြောမယ် ... မမို့မို့စံ ကျွန်တော့်ကို
မမြင်ဘူးသလို ကျွန်တော်လည်း တစ်ခါမှမသိခဲ့ပါဘူး ...
ဒီလိုပဲ မမို့မို့စံဒက်ဒီကိုလည်း ကျွန်တော် မသိတာအမှန်ပါ။
ဒါပေမဲ့ စောစောကကျွန်တော်ပြောတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ရုပ်သဏ္ဌာန်
နဲ့ မမို့မို့စံ ပြောတဲ့ ဒက်ဒီနဲ့ ရုပ်သဏ္ဌာန် အကျင့်စရိုက်အား
လုံး တူညီနေပါတယ် ... တူတယ်လို့ မမို့မို့စံ ဝန်ခံခဲ့တယ်
နော် ... ”

ယခုတစ်ခါတော့ မိုမို့စံ လိုလိုလားလားမင်း ခေါင်း

ညိတ်ပြခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မသိဘူး မတွေ့ဘူးတဲ့ လူတစ်ယောက် အကြောင်းနဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ကို ပြောပြနိုင်တာဟာ အဲဒီလူဟာ အဲဒီလူပဲ ဖြစ်နေလို့ပေါ့ ...”

“ရှင် ...”

“ဦးမေအောင်ဟာ ဦးကျော်မြတ်စိုးပဲ ... အဲဒီ ဦးကျော်မြတ် စိုးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့လေးငါးလလောက်က ပြင်ဦးလွင်မှာနေ သွားတယ် ... အဲဒီနောက် ဦးကျော်မြတ်စိုးဟာ ပြင်ဦးလွင် အနီးစခန်းနားမှာ ချောက်ထဲကို ကားကျပြီး ကားမီးလောင် လူမီးလောင် သေဆုံးပြန်တယ် ... ဒါပေမဲ့ ဦးကျော်မြတ်စိုး ဟာ တကယ်မသေပြန်ဘူး ... မြိတ်မြို့ကို ထွက်ပြေးသွားခဲ့ တယ် ... မြိတ်မြို့ကျတော့ သူ့နာမည်ကို ဦးလွင်တို့က သိ နောက်ထပ်နာမည်တစ်မျိုး ပေးပြန်ရော ...”

“ရှင် ... ဦးလွင်ဘွား ဟုတ်လား ... ရှပ်ကုန်ပြီ ... မိမိ ဘာမှနားမလည်တော့ဘူး ...”

“ဟုတ်တယ် မမိမိစုံ ... ပြန်းခနဲ နားလည်ဖို့တော့မလွယ် ဘူး ... ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ရင်းနဲ့ မြိတ်မြို့က ဗေဒ

ဆိုတဲ့ တန်ဘေးစက်လှေလေး ဝယ်ယူခဲ့မိတာကစပြီး ... ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ် ... ဒါမှ မမိမိစုံ လိပ်ပတ်လည် နားလည်နိုင်မှာ ...”

မှာထားသော စားသောက်စရာများ ရောက်လာခဲ့ သည်။

“စားပါ မမိမိစုံ ... ကျွန်တော့် စကယ်စားစေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့မှာထားတာပါ ... နာရီပိုင်းလောက် ဆက်ဆံ ကြည့်တာနဲ့ မမိမိစုံဟာ ရိုးသားတည်ကြည်တဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်မှန်း သိပါတယ် ... လေးလည်းလေးစားမိပါ တယ် ... ကိုယ့်ဒက်ဒီအပေါ်မှာ သိပ်ချစ်ပြီး ဒက်ဒီက ပြစ် ပယ်ခံထားရတဲ့ သမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့လည်း မမိမိစုံကို ကျွန်တော် ကရုဏာဖြစ်လာမိပါတယ် ...”

“အံ့မာ ... ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ... မိမိမိကို ဒက်ဒီက မပြစ် ပယ်ပါဘူး ... မိမိမိအတွက် စန္ဒာမြိုင်ဆိုတဲ့တိုက်ကြီးတစ်လုံး လုံး လွှဲပေးထားတယ် ... ဘဏ်မှာ မိမိမိနာမည်နဲ့ သိန်းချီ အပ်ထားပေးခဲ့တယ် ... ဒါလား ပစ်ပယ်တာ ...”

“ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက သမီးနဲ့အတူတူမနေဘဲ ရေချောက်

သွားတဲ့သဘောကို ပြောတာပါ ... ကျွန်တော့်အဖြစ်အပျက်
တွေကို ပြောပြပါမယ် ... ”

စားရင်းသောက်ရင်း ဇော်မင်းမောင်က ဗေဒါစတင်
ဝယ်ယူသည်မှစ၍ မိုးမိုးစုံနှင့် လာရောက်တွေ့ဆုံသည့်အထိ ပြောပြ
ခဲ့ပါလေ၏။ အတိုချုံးရသည့်တိုင် နာရီဝက်ခန့်တော့ကြာသည်။

မိုးမိုးစုံက တို့တို့တိတိဖြင့်ပင် ထမင်းတစ်ပန်းကန်
တော့ စားပါသည်။ ဇော်မင်းမောင် စကားအဆုံး ဇွန်းခက်ရင်းကို
ညင်သာစွာချပြီး ...

“ဒါဆို ... ကိုဇော်မင်းမောင် ဆိုလိုတာက ဒက်ဒီဟာမသေ
ဘဲ ဖြိတ်မြို့ကို ဦးလှိုင်ဘွားအဖြစ်နဲ့ ရောက်သွားခဲ့တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်တော် မေးချင်တာက မိုးမိုးစုံ ဒက်ဒီ
ဆီ စာရေးတဲ့အခါ နာမည်မတပ်ဘဲ ဒက်ဒီဆိုပြီးပဲတပ်သလား
ဟင် ... ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒက်ဒီက ခရီးစထွက်ကတည်းက သမီး
ဆီကို ရောက်တဲ့အရပ်က စာရေးဆက်သွယ်မယ် ... ဒါပေမဲ့
သမီးက ဒက်ဒီဆီ ဆက်သွယ်ရင်တော့ နာမည်မတပ်ဘဲ ...
ဒက်ဒီလို့ပဲ တပ်ရေးရမယ်လို့ မှာခဲ့ပါတယ် ... ”

“အဲဒီကတည်းက မမိုးမိုးစုံရဲ့ ဒက်ဒီဟာ သူ့ရဲ့ နာမည်တွေ
တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပြောင်းသွားမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိ
နေလို့ပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ မမိုးမိုးစုံ ... ”

သူမ ငြင်းဆန်ခြင်းမရှိ၊ ခပ်တိုးတိုးညည်း၍ ပြောလာ
ခဲ့သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒက်ဒီဟာ မြို့တွေပြောင်းတိုင်း နာမည်အမျိုး
မျိုးပြောင်းရတာလဲဟင် ... ”

“သူ့မှာ ခိုင်လုံတဲ့အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ မမိုးမိုးစုံ။
အဲဒီအကြောင်းတွေသိချင်လို့ မမိုးမိုးစုံကို ကျွန်တော် ဇွတ်လာ
မေးတာပေါ့ ... ”

“ခက်သားပဲ ကိုဇော်မင်းမောင် ... ဒက်ဒီဟာ မိုးမိုးစုံကို တစ်
သက်လုံး နေဖို့တိုက်ရော ဘဏ်မှာပါ ငွေတွေအပ်ပေးခဲ့ပြီး
ဒက်ဒီနဲ့ စာပဲအဆက်အသွယ်ရှိတော့တယ် ... လူချင်းမတွေ့
ကြရတော့ဘူး ... ဒက်ဒီ ဘာတွေလုပ်နေသလဲဆိုတာ မိုးမိုး
ဘာမှမသိတော့ဘူး ... ”

“ဒေါ်သင်းသင်းအေးကိုလည်း မမိုးမိုးစုံ မသိဘူးပေါ့ ... ”

“ဟင်အင်း လုံးဝမသိဘူး ... သိတယ်ထားဦး ... မိုးမိုးစုံအဖို့

မဆန်းတော့ပါဘူး ... ဒီလိုပဲ မေမေဟာ မထင်မရှား တရား
မဝင် မိန်းမတွေယူတတ်တာ သူ့အကျင့်ပါပဲလေ ... ”

ဇော်မင်းမောင် မေးလိုက်ချင်သည်။

မမို့မို့မိခင်ရော ရှိပါသေးသလားဟုပဲ ဖြစ်သည်။

သို့တစေ မမေးဖြစ်ပေ ... ။ ဦးမေအောင်မှသည်

ဦးကျော်မြတ်စိုးအဖြစ်တွင် တကယ်မသေခဲ့ဘဲ ဦးလှိုင်ဘွားအမည်
ခံထားစဉ် တကယ်ပဲ ပင်လယ်ပြင်အတွင်း ဇာတ်သိမ်းသွားရသည်
ကိုသိရတော့ ကြည်လင်သော မျက်နှာလေးမှာ ညှိုးနွမ်းသွားခဲ့
ပါလေသည်။

ဦးကျော်မြတ်စိုး အမည်မခံစဉ်က သေဆုံးကြောင်း
ပြောစဉ်အခါတွင် ငိုခဲ့ဘူးသော်လည်း တကယ်ဇာတ်သိမ်းသွားပါ
သည် ဆိုလာတော့ မျက်နှာလေးသာ ညှိုးကျသွားပြီး မငိုပါလေ
တော့။

ဒါပေမဲ့ မိခင်အကြောင်းမေးလျှင်တော့ သူမအတွက်
စိတ်ထိခိုက်စရာဖြစ်နိုင်သည်။ ကြေကွဲသွားနိုင်သည်မို့ မိမို့မို့ကို စိတ်
အနှောင့်အယှက် မပေးလိုတော့ပါ။

ဦးတည်ရာလမ်းကြောင်းကို ဇော်မင်းမောင် ပြန်

ပြောင်းခဲ့သည်။

“ဦးစိုင်းအောင်ကိုကော မမို့မို့မိ မသိဘူးလားဟင် ... သူဟာ
မမို့မို့မိရဲ့ဒက်ဒီနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ဘူးတဲ့လူ ဖြစ်နိုင်တယ် ... ကျွန်
တော် ပြောခဲ့တဲ့အဖြစ်တွေထဲက ဒုစရိုက်ကောင်တွေဟာ
ဦးစိုင်းအောင်တို့အဖွဲ့ ဖြစ်မလားလို့ပါ ... ”

“ဦးစိုင်းအောင်ကိုလည်း မမို့မို့ တစ်ခါမှမကြားဘူး မသိခဲ့ပါဘူး
ကိုဇော်မင်းမောင် ... ”

ထို့နောက် စားသောက်ပြီးစီးသွားကြ၍ ဇော်မင်း
မောင် ငွေရှင်းလိုက်သည်။ နှစ်ဦးသား ဟွာဟီနီမှထွက်လာခဲ့သည်။

မဟာဗန္ဓုလလမ်းအတိုင်း လျှောက်ကာ ဘော်ဒါ
ဆောင်သို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

“ကိုဇော်မင်းမောင် ပြောတာကိုနားထောင်ပြီး မမို့မို့အနေနဲ့
အားနာမိတယ် ... ပြီးတော့ သနားမိပါတယ် ... ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမို့မို့မိ ... ”

“အမှန်တော့ ကိုဇော်မင်းမောင်ဟာ ခြိတ်မြို့မှာ ဗေဒါကို
သွေးရိုးသားရိုး သွားဝယ်တယ် ... အဲဒီမှာ ဒဏ်ဒီကာလာပတ်
သက်တော့ ကိုဇော်မင်းမောင်ရဲ့ အခြေအနေဟာ ရဲ့လည်း

ကြောက်ရ... မည်သူမည်ဝါမသိရတဲ့ ရန်သူကိုလည်းကြောက်
ရ ဖြစ်နေတယ်လေ ... ဒါကြောင့် အားနာမိပြီး သနားမိတာ
ပါ ... ”

“ဒါဆိုရင် မမို့မို့စံရဲ့ ဒက်ဒီဟာ ဦးလှိုင်ဘွားဆိုတာ ယုံကြည်
ပြီပေါ့ ဟုတ်လား ... ”

“ယုံနိုင်စရာအချက်တွေ ရှိလာတယ်လေ ... ဒက်ဒီမှာ နှလုံး
ရောဂါရှိတယ် ... အဲဒီအတွက် ဆေးပုလင်းဆောင်ထား
တယ် ... နှလုံးရောဂါ Attack ဝင်လာရင် ဆေးပြားကို
တမန်းကတန်းမျိုးချလေ့ရှိပါတယ် ... ”

“ဒါပေမဲ့ ... အမြဲတမ်း Attack ဝင်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး
ဘူး ... ပြင်းပြင်းထန်ထန် လှုပ်ရှားမိတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ ဝင်
တတ်တာပါ ... အဲဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ရောဂါထလာမှာပဲ ...
ဗေဒါလေး လှိုင်းလေမိချိန်မှာ ရောဂါထလာမှာအမှန်ပဲ ...
ဒီတော့ ကုတ်အင်္ကျီထဲက ဆေးပြားထုတ်ပြီး စားတယ် ...
ကုတ်အင်္ကျီ မတော်တဆ ပင်လယ်ထဲကျသွားတော့ ဘာမှ
မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘူး ... အရအမီ လိုက်ဆယ်မှာပဲ ...
ဒက်ဒီဆေးက သိပ်ရှားတယ် ... မြို့တိုင်းမှာရနိုင်တဲ့ဆေးမျိုး

မဟုတ်ဘူး ... အဲဒါကြောင့် မရအရလိုက်ဆယ်တာပဲဖြစ်
မယ် ကိုဇော်မင်းမောင် ... ”

“ဟုတ်ပြီ ... ဒါဆိုရင် မမို့မို့စံရဲ့ ဒက်ဒီဟာ ဦးလှိုင်ဘွားပဲ”

မို့မို့စံက သူ့စကားကို ဆက်ပြန်ပါ၏။

“နောက်တစ်ချက်က ဒက်ဒီဟာ ငွေရရင် ဘာမဆိုလုပ်ချင်
တဲ့ညဉ့်ရှိတယ် ကိုဇော်မင်းမောင် ... ဒီတော့ ကိုဇော်မင်း
မောင် ပြောတဲ့ ဒုစရိုက်အဖွဲ့တစ်ခုခုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငွေထုပ်
ပိုက် ရှောင်တိမ်းရင်းက ရောက်ရာအရပ်မှာ နာမည်လိမ်တွေ
အမျိုးမျိုးပေးသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ... စဉ်းစား
စရာအချက်က သေသူတွေဟာ ဒက်ဒီမဟုတ်ရင် ဘယ်သူ
တွေလဲ ဆိုတာပဲ ... ”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒီသေသူနှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်သူတွေ
ဖြစ်နိုင်မလဲလို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတယ် ... ”

ပြောရင်းလျှောက်ရင်းမှ ဘိုကလေးဈေးလမ်းရှိ
အမျိုးသမီးဘော်ဒါဆောင်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

“မို့မို့ သွားတော့မယ် ... ”

“ဟုတ် ... ”

အစောင့်အမျိုးသမီးကြီး ဆွဲဖွင့်ပေးသောသံဆွဲတံခါး
မှ အဆောင်အတွင်း မိုးမိုးစံ ဝင်ရောက်သွားခဲ့သည်။

ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ ဇော်မင်းမောင်က မသွားသေး
ဘဲ မိုးမိုးစံကို ရပ်ကြည့်နေခဲ့မိသည်။

“သွားတော့လေ ကိုဇော်မင်းမောင် ...”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်မသွားခင် တစ်ခုခုမျှော်
လင့်လို့ရဦးမလားလို့ စဉ်းစားမိလို့ပါ ...”

“ဘာမျှော်လင့်ချက်လဲ ကိုဇော်မင်းမောင် ...”

“ဟိုလေ ... မနက်ဖြန်ညနေ သုံးနာရီလောက်မှာ မိုးမိုးစံနဲ့
အပြင်ထွက်ခွင့်များ ရဦးမလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ပါ ...
ကျွန်တော် မေးချင်တာတွေ ပြောချင်တာတွေ ကျန်နေ
သေးလို့ပါ ...”

လမ်းနံဘေးရှိ ဓာတ်တိုင်မီးအလင်းရောင်ဖြင့် ဇော်
မင်းမောင်ကို မိုးမိုးစံ သဲကွဲစွာလှမ်းမြင်တွေ့နေရပါလေသည်။

သံဆွဲတံခါး၊ ခြားနေသော သူတို့နှစ်ဦးသည် အတန်
ကြာသည်အထိ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်နေမိကြသည်။

မိုးမိုးစံသည် ဇော်မင်းမောင်ကိုကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေ

ဘန်တူပါလေသည်။ ဇော်မင်းမောင်ကို တွေ့တွေ့ငေးငေးလေး စူး
နက်ကြည့်နေရှာပါ၏။

“လာခဲ့လေ ... မိုးမိုး လိုက်ခဲ့ပါမယ် ... ကိုဇော်မင်းမောင်ရဲ့
သိက္ခာကို မိုးမိုး လေးစားယုံကြည်ပါတယ် ...”

၆ နန်း (၁၁)

ဇော်မင်းမောင် အံ့သြမိတော့သည်။

မိမိ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်နေသည်ကို မြို့မစုံထောက် ကိုကြည်ဟိန်။ အင်းစိန်မှခင်းဌာနမှ စုံထောက်ကိုသန့်ဇင်လည်း မသိမဟုတ်၊ သိရှိမည်သာ။

မိမိကို ဦးလှိုင်ဘွားနှင့် ပတ်သက်၍ နောက်ယောက် ခံလိုက်နေသော ဒုစရိုက်အဖွဲ့မှလည်း သိမည်သာဖြစ်သည်။

သို့တစေ ...

ရဲအဖွဲ့မှရော၊ ဒုစရိုက်အဖွဲ့မှရော ငြိမ်နေကြသည်။

ပန်းဆိုးတန်း ရိပ်ငြိမ်တည်းခိုခန်းတွင် ဒေါ်သင်းသင်း အေး အိပ်ဆေးအလွန်အကျံ့သောက်ပြီး သေဆုံးသွားကြောင်း

သတင်းတွင် ရဲအဖွဲ့က အလိုရှိကြောင်း တွေ့ဆုံချင်ကြောင်း ပါရှိခဲ့သည်။

ယခုမူ ... အဘယ်ကြောင့် လျစ်လျူရှုထားကြပါသည်။ ဘယ်လိုသဘောဖြစ်နိုင်ပါသလဲ ... ။

စဉ်းစားရတော့ ခက်နေပါလေ၏။

ဇော်မင်းမောင်သည် ရန်ကုန်ရောက်သည်နှင့်ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပဲ နေပြသည်။

ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးမနေ။

အရောင်ပြောင်းတတ်သောပုတ်သင်ညိုတစ်ကောင် ထိုးမနေခဲ့ပေ။ ရန်ကုန်ရေကျော်ရပ် ရွှေဘုန်းပွင့်လမ်းအိမ်မှာပဲနေခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသည်နှင့် ကျန်းမာရေးဆိပ်တမ်းရှိ ဗေဒါလေးထံသို့ ဇော်မင်းမောင် လာခဲ့၏။

အစောင့်ဦးနီကို တွေ့ရသည်။

ဦးနီက ဗေဒါလေးတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ကေဗင်တံခါးကို ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီးကာ သူတို့ ရှာဖွေမွှေးနှောက်သွားခဲ့သည့်အတွက် တာဝန်မကျေကြောင်း သူ့ကိုအရက်တိုက်၍ သေအောင်

မိပြီး အိပ်ပျော်ကာ တာဝန်လစ်ဟင်းသွားရကြောင်း တောင်သို့ ရှာသည်။

ဇော်မင်းမောင်က ဦးနီအား လက်ဝါးကာပြလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦးနီ ... အဲဒါတွေဘေးချိတ်ထားလိုက်တော့ ... ကျွန်တော် မရှိတဲ့ရက်တွေမှာ ဦးနီ စောင့်နေတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ ... ”

ဇော်မင်းမောင်က သူ၏အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံထုတ်ပေးလိုက်သည်။

၎င်းနောက် ဦးနီအားခေါ်ကာ ဗေဒါလေးကို ဒေါက်တင်ရန် ဒလဘက်ကမ်းသို့ ခုတ်မောင်းခဲ့ပါ၏။

နံနက်(၈)နာရီခန့်တွင် ဗေဒါလေးဒေါက်တင်ရန် ဦးစီးသွားပြီး ရွှေဘုန်းပွင့်လမ်းအိမ်သို့ ဇော်မင်းမောင် ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။

ဇော်မင်းမောင်စဉ်းစားကြည့်သည်။ ရဲ့အဖွဲ့ကလည်းကောင်း၊ ဒုစရိုက်အဖွဲ့မှလည်းကောင်း ငြိမ်သက်နေခြင်းမှာ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးရန်အတွက် နောက်ဆုတ်ခြင်းပဲလား။

သို့မဟုတ်လျှင် ...

ရဲအဖွဲ့နှင့် မှုခင်းဌာနမှ စုံထောက်များ ဇော်မင်းမောင် နောက်သို့ မသိမသာနောက်ယောင်ခံလိုက်နေခြင်းကြောင့်ပင် ဦးလှိုင်ဘွားနှင့် ပတ်သက်နေသည့် ဒုစရိုက်အဖွဲ့မှ ဝင်မကပ်ရဲပေခြင်းလား မပြောတတ်။

ဇော်မင်းမောင်ကတော့ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးဖြစ်သည်။ ရဲအဖွဲ့မှ၎င်း ... ကိုကြည်ဟိန်း၊ ကိုသန့်ဇင်မှလည်းကောင်း လာခေါ်လျှင် သူ ကြုံတွေ့ခဲ့သမျှတွေကို အဖြစ်အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောရုံသာ။

အဲ ... ဦးလှိုင်ဘွားနှင့် ပတ်သက်သည့် အဖွဲ့မှလာရောက် ဖမ်းမိသွားမည်ကိုတော့ ဇော်မင်းမောင် အနည်းငယ်သွေးလန့်မိသည်။

သူတို့သည် ကိုကြည်ဟိန်း၊ ကိုသန့်ဇင်တို့လို ညင်ညင်သာသာ မေးမြန်းကြမည့်သူများ မဟုတ်ကြ။ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မေးမြန်းကြသူများပဲဖြစ်လေသည် မဟုတ်လား။

နံနက်စာထမင်းကို ဒေါ်လေးသူဇာ ချက်သောဟင်းဖြင့်ပင် ဖြန့်ယှက်စွာ ဇော်မင်းမောင် စားသောက်ပါလေ၏။

သုံးဦးစပ်ငဝီရည်ဖျော်၊ ငါးရဲ့ခေါင်းနှင့် ဒန့်ဒလွန်သီး

ကို ခရမ်းချဉ်သီးဖျစ်ထည့်ကာ ချဉ်ရည်ဟင်းချက်ထားသည်။ ငါးပိ
ကောင်က ငါးခူငါးပိကောင်ကို အတုံးသေးကလေးများတုံးကာ
ငရုတ်သီးအကြမ်းဖတ်နှင့် ရွှေလေးကြော်ထားသည်မို့ ဇော်မင်း
မောင် အကြိုက်တွေ့ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

အတို့အမြုပ်က ခရမ်းကြွပ်သီးကို လေးစိတ်ခွဲထား
ပေး၏။

မေမေ၏လက်ရာအတိုင်းပင် ဒေါ်လေးသူ့စာချက်
ထားခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ထမင်းစားပြီးနောက် အိပ်ခန်းထဲတွင် ဇော်မင်း
မောင် လှဲလျောင်းမိသည်။ လှဲလျောင်းရင်းက ခြိတ်မြို့တွင် ဆုံခဲ့
ဘူးသော ပုလဲကို သတိရလိုက်မိသည်။

ပြီးတော့ မကြာသေးမီကမှ တွေ့ဆုံခဲ့သော မိုးမိုးစုံ
ကိုလည်း မျက်စိထဲမြင်မိသည်။

ပြင်ဦးလွင်မှသူငယ်ချင်းမင်းထိုက်၏စကားကိုလည်း
နားထဲကြားလာမိသည်။

“မင်း ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကောင်း

ပြီနော် ... မင်းမောင် ... လူတစ်ယောက်ဟာ အိမ်ထောင်

ကျမှ လူဝီသသွားတာ ... စိတ်မလွင့်တော့ဘူး ... တည်ငြိမ်
လာတာပါပဲ ... ”

သတင်းထောက်မင်းထိုက်၏အဆိုအမိန့်မှာ ဟုတ်
များဟုတ်လေမလားမသိ။

ပြေးရင်းလွှားရင်းဖြင့်ပင် ဇော်မင်းမောင် အိမ်ထောင်
ပြုချင်စိတ်ပေါ်လာပြီလားဟု ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တွေးကာ ပြုံးမိပါ
လေ၏။ ကိုယ့်ဘာသာပင် ခေါင်းခါယမ်းမိသည်။

ထိုအထဲကမှ ပြင်ဦးလွင်တွင် ဆုံခဲ့မိသော စာအုပ်
ဆိုင်ရှင်မလေး မိရွှေချောခေါ် မျိုးပပကိုပါ သတိရမိသေးသည်။

မိန်းကလေးသုံးဦးက တစ်မျိုးစီလှပါလေသည်။

ရုပ်ချောဥစ္စာပေါ ပညာတတ်များချည်းပဲဖြစ်သည်။

ဇော်မင်းမောင်တွင် ရွှေဘုန်းပွင့်လမ်းထဲ၌ အိုးပိုင်
အိမ်ပိုင်ရှိသည်။ ဗေဒါစက်လှေကလေးရှိသည်။ ဇော်မင်းမောင် တစ်
အိုးတစ်အိမ်ထူထောင်နိုင်ပါလေသည်။

ဇော်မင်းမောင် လက်တွဲသွားရမည် ဘဝခရီးအဖော်
မှာ မိမိကိုလည်း ချစ်ခင်သူဖြစ်ရမည်။

မိမိမှလည်း သူ့ကိုချစ်ခင်နိုင်သူဖြစ်ရလေမည်။

ရုပ်ချော၊ ဥစ္စာပေါ့၊ ပညာတတ်ဆိုလေတိုင်း ဇော်မင်းမောင် စိတ်မဝင်စားခဲ့။ 'အချစ်'ကို ဈေးတွက် တွက်ကာ အဖေးအယူတွေနှင့် မေတ္တာတရားကို ဘေးချိတ်ထားသည့် အိမ်ထောင်ရေးမျိုးကိုတော့ သူမနှစ်သက်ခဲ့ပေ။

ရေရှည်တွင် မေတ္တာမပါလေက အခွန်ခိုင်မြဲသည့်တိုင် သာယာမှုကင်းသော စက်ရုပ်အိမ်ထောင်ရေးမျှသာ ဖြစ်ပါလေမည်။

ဘာမျှမဆိုင်သေးသော မိန်းမချောလေးသုံးဦး အကြောင်းတွေးနေရင်းက ဇော်မင်းမောင် အိပ်ပျော်သွားမိသည်။

ဇော်မင်းမောင် ဖျတ်ခနဲ နိုးလာခဲ့သည်။ တိုင်ကပ်နာရီကို လှမ်းကြည့်တော့ (၂)နာရီခွဲနေခဲ့ပြီ။

အိပ်ရာမှ လူးလဲထသည်။

နာရီဝက်အတွင်း ရေရိုးချိုး အဝတ်အစားလဲရမည်။

(၃)နာရီတွင် ဘိုကလေးဈေးလမ်းရှိ အမျိုးသမီးဘော်ဒါဆောင်သို့ အရောက်သွားရမည်။ ဘာပဲပြောပြော မိမိကစော၍ရောက်သင့်၏။

ဇော်မင်းမောင် ရေချိုးခန်းသို့ဝင်ကာ ရေကိုအအေးဓာတ်စိန်ဝင်သည့်အထိ ချိုးခဲ့သည်။

ရေချိုးရင်းမှ မိုးမိုးနှင့်တွေ့လျှင် ပြောရမည့်စကားကို ဇော်မင်းမောင် စဉ်းစားနေမိ၏။

တကယ်ဆိုလျှင် ဦးမေအောင် ဟူသော မိုးမိုး၏ဒက်ဒီအကြောင်းက ပြောစရာမကျန်တော့အောင် သိခဲ့ရပြီးဖြစ်ပါ၏။

ဒီတော့ ဘာတွေပြောစရာလိုတော့ပါမည်နည်း။

သို့စဉ်လျက် ...

ဇော်မင်းမောင်သည် မိုးမိုးနှင့် တွေ့ချင်စိတ်ကပြင်းသန်နေခဲ့ပါလေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရောက်အောင်သွားတော့မည်သာ။

ရေရိုးချိုးပြီး သူ့စိတ်ကြိုက် အဝတ်အစားတွေကို ရွေးချယ်တော့သည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဇော်မင်းမောင်သည် တွေ့ရာကိုပင် ယူဝတ်သည်။

အလွယ်ကူဆုံး အပေါ်ရောက်နေသော အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီ၊ လုံချည်ကိုပဲ အဆင်သင့်၍ ယူဝတ်သည်ချည်း။

ယခုမူ အတော်များများကို စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်နေမိပြီ။ မိရီရှေ့တွင် သူတွေ့၍ အဝတ်အစားများကို စိတ်တိုင်းမကျ

မခြင်း ရွေးချယ်ခဲ့သည်။

ကြက်သွေးရောင် စပိုရှပ်ကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။
လိုက်ဘက်ညီသော ရှည်သွေးရောင်ဘောင်းဘီကိုထုတ်လိုက်သည်။

မှန်ရှေ့တွင် သူကျကျနနဝတ်သည်။ မွေးပွသားရော
ရစ်ဆိုး(လ်)နှင့် ရူးဖိနပ်ကိုစီးသည်။

ခေါင်းမှဆံပင်ကို ကျကျဘီးလှိုက်တော့သည်။

ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီးချိန်တွင် လက်ပတ်နာရီကို
ဇော်မင်းမောင် ကြည့်လိုက်၏။

ဟာ ... သုံးနာရီထိုးဖို့ ငါးမိနစ်ကျော်ကျော်သာလို
တော့သည်ပဲ ဖြစ်ပါလေ၏။

လမ်းထိပ်သို့ မပြေးရုံတမယ်ထွက်ခဲ့သည်။

အငှားကားတစ်စီးကို လှမ်းတားပြီး စီးခဲ့၏။

“လမ်းရှင်းရင် မြန်မြန်မောင်းပေးပါဗျာ... တောင်းသလောက်
ပေးပါမယ် ... ဘိုကလေးဈေးလမ်းမောင်းပေတော့”

“ဟာ ဒီကနေ ဘိုကလေးဈေးလမ်းက နီးနီးလေးပဲ ဆရာ”

ရေကျော်မှ ခရစ်လမ်း၊ ခရစ်လမ်းမှ သိမ်ဖြူလမ်း
ထိုမှနောက် ဘိုကလေးဈေးလမ်း။

မကြာပါ။

ကွက်တိချိန်းထားသည့်နာရီမှာပင် ရောက်ခဲ့၏။

မိုးမို့စံ အောက်ဆင်းစောင့်နေမလားဟု ဇော်မင်း
မောင် လှမ်း၍ကြည့်သည်။ မိုးမို့စံကိုတော့ မတွေ့ရ။

အစောင့်အမျိုးသမီးကြီးကိုသာ တွေ့ရသည်။

ဇော်မင်းမောင်ရင်ထဲ မျှော်လင့်ထားသလို မိုးမို့စံကို
မတွေ့ရ၍ ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုလိုနေသလို ခံစားလိုက်မိသည်။

အစောင့်အမျိုးသမီးကြီးက ဇော်မင်းမောင်ကို မှတ်
မိပုံရသည်။ သူမ၏လက်ထဲမှ ဗလာစာအုပ်ထိုးပေးပါသည်။

ခပ်တိုတိုပဲ စာအုပ်ထဲမှာ ဇော်မင်းမောင် ရောက်နေ
ပါပြီ။ မိုးမို့စံဟူသာ ရေးပေးလိုက်ပြီး ငွေနှစ်ရာညှပ်ပေးလိုက်သည်။

လှုပ်စိလှုပ်စိနှင့် အမျိုးသမီးကြီး လှေကားမှတက်
သွားခဲ့သည်။ အမျိုးသမီးကြီး ဆင်းမလာမီမှာပင် မိုးမို့စံ ဦးစွာဆင်း
လာခဲ့သည်။

ရှန်အဝါရောင် လက်စကအင်္ကျီကလေးဝတ်ထား
သည်။ ပုံက အဆန်းတကြယ်မဟုတ်။ ခပ်ရိုးရိုးပင်။

အောက်နံထဘီကိုမူ ပါရာထိုင်းအဝါရောင်ကိုဝတ်

ဆင်ထားသည်။ ရိုးရိုးလေးဖြစ်နေခြင်းကပင် အများအပြားတွင် ဆန်းသလိုဖြစ်နေကာ လှချင်တိုင်း လှနေပါ၏။

ကျဉ်းသောခါးလေးက ကိုယ်နှင့်တစ်တိုင်းတည်း ဝတ်ထား၍ ခါးအလှကပေါ်နေပြန်သည်။

ဒီတော့ ခါးကျဉ်းကျဉ်းကလေးနှင့် စွင့်ကားသော တင်အချိုးက လိုက်လျောညီထွေရှိနေပြန်လေပါ၏။ ရင်သားအလှမှာလည်း ပို၍ ဝီဝီပြင်ပြင်လှလာပါလေတော့သည်။

‘သွားစို့လေ’ ဟု ဆိုလာမှ ဇော်မင်းမောင် အေးရပ်၏။

“ဘယ်သွားကြမှာလဲ မမို့မို့စံ ...”

“အယ် ... အဲဒါကို မမို့မို့ကမေးရမှာ ...”

ဇော်မင်းမောင် ရယ်မိတော့သည်။

အမျိုးသမီးကို လာခေါ်သော အမျိုးသားကသာ ဦးဆောင်ရမည် မဟုတ်လား။

“တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်သွားမလား မမို့မို့စံ ...”

“အဲဒီကလူစုံတယ် ... တော်ကြာ မို့မို့အသိတွေတွေ့နေရင်”

မို့မို့စံက စကားရပ်ထားလိုက်သည်။

တကယ်က မိန်းကလေးသဘာဝအရ လိုလိုလားလား တကယ်မှတ်လျှင် အထင်ခံတတ်ကြသော်လည်း မဟုတ်ပါဘဲ လျက် အထင်ခံရခြင်းမျိုးကို နစ်နာသည်ဟု သတ်မှတ်တတ်ကြသည်သာ။

“အင်း ... ကျွန်တော့်ဘဝကလည်း ဆင်းရဲလွန်းပါတယ်ဗျာ၊ ကိုယ်ပိုင်ကားလေးတစ်စီးတောင် မရှိဘူး ...”

“ဟုတ်တယ်နော် ... ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ သွားရလာရ လွတ်လပ်တာပေါ့ ... မို့မို့ ကားရှိတယ် သွားယူမလား ...”

“မမို့မို့စံကားက ဘယ်မှာသွားယူရမှာလဲ ...”

“စန္ဒာမြိုင်အိမ်ကြီးက ဂိုဒေါင်မှာထားတယ်လေ ...”

“စန္ဒာမြိုင်အိမ်ကြီးက ဘယ်မှာလဲ မမို့မို့စံ ...”

“ဘော်ထော်ပြည်သာယာမှာပါ ... လာလေ အဲဒီကိုပဲသွားကြစို့ ...”

ဇော်မင်းမောင်က မို့မို့စံကားအဆုံးတွင် မဟာဗန္ဓုလလမ်းပေါ်မှ ခရီးသည်ပါမလာသော အငှားကားတစ်စီးကိုတားလိုက်သည်။

ကားနောက်ခန်းတွင်ပင် နှစ်ဦးသွားတက်လိုက်ကြကာ ပြည်သာယာသို့ ယာဉ်မောင်းသူအား စောင့်ဆိုင်းလိုက်ပါသည်။

“မမို့မို့စံက ကားဘာဖြစ်လို့ ယူမထားတာလဲ ...”

“ဘော်ဒါဆောင်မှာက ကားထားဖို့ခက်တယ်လေ ... ဒါကြောင့် ယူမထားတော့တာပါ ...”

“မမို့မို့စံမှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ မရှိဘူးလား ...”

“ဟင့်အင်း ... မိမို့တစ်ယောက်တည်းပါ ...”

“ဝမ်းကွဲတွေကော ... ဖအေဘက်ကဖြစ်ဖြစ် ... မအေဘက်ကဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ...”

“ရှိပါတယ် ... သူ့အိမ်ထောင်နဲ့သူ ... သူ့အလုပ်နဲ့သူတွေ ချည်းပဲ ... ပြီးတော့ နယ်တွေရောက်ကုန်ကြပြီ ... ရန်ကုန်မှာမရှိကြဘူး ...”

“မမို့မို့စံရဲ့ မာမိကော ...”

သူမမျက်နှာလေးညှိုးကျသွားသည်။

“မိမို့ တက္ကသိုလ်တတိယနှစ်မှာ မာမိဆုံးတယ် ... အစ်မကတော့ ဒက်ဒီ၊ မာမိနဲ့ မိမို့ အတူနေကြတာ ... မာမိဆုံးပြီးတော့ ဒက်ဒီက စိတ်လေတော့တာပါပဲ ... လေးငါးလ

လောက် အကြာမှာ မိမို့ကို အားလုံးပိုင်ဆိုင်ခွင့်နာမည်လွှဲပြောင်းပေးပြီး ဒက်ဒီထားခဲ့တဲ့ အမွေတွေကို သမီး ... ထိန်းသိမ်းနိုင်ပြီလို့ ဒက်ဒီ ယူဆတယ်တဲ့ ... သမီး သင့်တော်တဲ့ အိမ်ထောင်ဘက်ကိုလည်း ရွေးချယ်နိုင်မှာပါတဲ့ ... အမွေတွေကို တိုးတက်ကြီးပွားအောင် လုပ်နိုင်ရင် သမီးတစ်သက် ဆင်းရဲဖို့မလွယ်ဘူးတဲ့လေ ... ဒက်ဒီကတော့ ဘန်ကောက်တို့၊ စင်ကာပူတို့ဘက်ကို အပျော်ခရီးထွက်မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ ... ဒက်ဒီထွက်သွားတော့ စန္ဒာမြိုင်အိမ်ကြီးမှာ မိမို့ တစ်ယောက်တည်း မနေချင်တော့တာနဲ့ဘော်ဒါဆောင်ကို ပြောင်းခဲ့တော့တာပါပဲ ကိုဇော်မင်းမောင် ...”

ဇော်မင်းမောင်သည် မိမိလိုပဲ ဖခင်မိခင်မေတ္တာငတ်နေရှာသော မိမို့စံဘဝကို တွေးကာ ရင်ထဲမကောင်းဖြစ်မိသည်။

မိတဆိုးသမီးလေးကို ထားပစ်ခဲ့ကာ မျက်နှာလွှဲနဲ့ လုပ်ခဲ့လေသော မိမို့စံ၏ဖခင်သည် မည်သို့သော လူစားမျိုးဖြစ်ပါလေသည်လဲ။

“ဒါဆိုရင် မမို့မို့စံက အိမ်ထောင်ပြုပြီးမှပဲ စန္ဒာမြိုင်အိမ်ကြီးမှာ ပြန်နေမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ...”

ပါ၏။

“တွေ့ကော မတွေ့သေးဘူးလား မမို့မို့စံ ... ရွေးချယ်သင့်တဲ့ အိမ်ထောင်ဘက်ကို ပြောတာပါ ... ”

ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကိုမမေးသင့်မှန်းသိပါလျက် နှင့် မို့မို့စံ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ဇော်မင်းမောင် မေးလိုက်မိသည်။

သူ၏ဆန္ဒကို မထိန်းလိုက်နိုင်ပါလေ။

မို့မို့စံကိုယ်တိုင်ကပင် မဖြေချင်၍လား၊ ဒါမှမဟုတ် အငှားကားလေးကပဲ စန္ဒာမြိုင်အိမ်ကြီး၏ရှေ့သို့ ရောက်လာ၍လား မပြောတတ်။

ဇော်မင်းမောင်သိချင်သော အဖြေကိုမရဘဲ အခြားစကားသာ ထွက်လာခဲ့ပါ၏။

“ဟော ... ရောက်ပြီ ... ဒါ မို့မို့စံရဲ့စန္ဒာမြိုင်ပါပဲ ကိုဇော်မင်းမောင် ... ”

ဇော်မင်းမောင်က အငှားကားခကို ရှင်းပေးနေစဉ် အတွင်း မို့မို့စံက ခြံတံခါးတွင် ဧကန်ထားသော သော့ခလောက်ကို သူမ၏လက်ကိုင်အိတ်အတွင်းမှ သော့ကိုထုတ်၍ဖွင့်လိုက်သည်။

စန္ဒာမြိုင်ခြံဝန်းမှာ ပေတရာပတ်လည်ခန့်ရှိပါ၏။

စန္ဒာမြိုင်အိမ်ကြီးမှာ ခေတ်မီလှပသော တိုက်အိမ်တစ်လုံးဟုဆိုရလေမည်။ မျက်နှာစာတွင် အစိမ်းနုရောင် ဆေးသုတ်ထားသည်။ ကြွေပြားများကို ဆေးသုတ်ထားသည့် ကြားမှအကွက်ဖော်ကာ ရောင်စုံလှပအောင် ကပ်ထားပါ၏။

ခြံဝင်းမှာ ဖုတ်ရိုးကာဖြင့်သော်လည်း မျက်နှာစာတန်းကမူ သံပန်းသံတံခါးများ တပ်ဆင်ထားသည်။

“လူမနေဘူးဆိုပေမဲ့ မမို့မို့စံရဲ့စန္ဒာမြိုင်က သစ်သစ်လွင်လွင် လှလှပပလေးပဲနော် ... ခြံထဲက သစ်ပင်တွေကလည်း စိမ်းစိုနေတာပဲ ... ခြံထဲက အုန်းပင်တွေမှာလည်း အသီးတွေ တစ်ခိုင်ကြီးပဲ ... ”

“ခြံစောင့်ထားထားတယ်လေ ... ဦးဖိုးလှဆိုတဲ့ ခြံစောင့်ကြီးရှိပါတယ် ... သူ့မှာ သော့တစ်ချောင်း မို့မို့မှာတော့ တစ်ချောင်းရှိပါတယ် ... သူ့အပြင်ထွက်သွားတယ်နဲ့တူတယ်၊ သူက တိုက်ဘေးက ကားဂိုဒေါင်နဲ့ ကပ်လျက်အခန်းမှာနေတယ်လေ ... ”

မို့မို့စံက လက်ထဲမှ သော့တွဲကို ကိုင်ထားလျက်

ကားဂိုဒေါင်ရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

ဇော်မင်းမောင်မှာ မိုးမိုးစံ၏နောက်ပိုင်း ကိုယ်လုံးလှ လှလေးကို ငေးကြည့်ရင်းလိုက်ခဲ့ပါ၏။

ကားဂိုဒေါင်တံခါးကို လက်ထဲမှသော့တစ်ချောင်း ဖြင့် သော့ခလောက်ကို မိုးမိုးဖွင့်သည်။

ဂိုဒေါင်အတွင်းမှ တိုယိုတာဆလွန်းကားတစ်စီးကို တွေ့ရသည်။ အရောင်က ကြက်ဥနုစံရောင်ပဲဖြစ်သည်။

မိုးမိုးက ဆလွန်းကားလေးပေါ်တက်ပြီး သော့ဖွင့် စက်နိုးသည်။

ပြတ်တောင်းတောင်းမော်တာသံသာထွက်ပြီး စက် ကနိုးလာခဲ့ခြင်းမရှိ။

“မိုးမိုး မမောင်းတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိသွားပြီ ... မော်တာ မလည်ဘူး ... ဘက်ထရီဝပ်သွားပြီထင်တယ် ကိုဇော်မင်း မောင် ...”

“ကိစ္စမရှိဘူး ... ကျွန်တော် တွန်းပေးမယ် ... တွန်းနိုး ... နိုးတာပေါ့ ...”

“ခဏနေရင် ဦးဖိုးလှ ရောက်လာမှပဲ တွန်းပါလား ... ကိုဇော်

မင်းမောင် တစ်ယောက်တည်း တွန်းလိုဖြစ်ပါ့မလား”

“ရပါတယ် ... ကိစ္စမရှိပါဘူး ...”

ဇော်မင်းမောင်က ကားလေးကိုနောက်မှ အလိုက် သင့်တွန်းပေးလိုက်သည်။ ကားလေးက အလိုက်သင့်ထွက်လာခဲ့ သည်။

ကားလေးကိုတွန်းရင်း ဇော်မင်းမောင်က မိုးမိုးကို ကြည့်မိသလို၊ မိုးမိုးမှလည်း ဇော်မင်းမောင်ကိုကြည့်မိပါ၏။

ကားလေးမှာခြံဝအရောက်တွင် စက်နိုးသွားခဲ့သည်။

မိုးမိုးက ဂိယာကိုဖရီးထားကာ မောင်းသည့်နေရာ မှ တစ်ဘက်ကူရှင်ရှေ့သို့ ရွှေ့ထိုင်လိုက်ရင်း ဇော်မင်းမောင်ကိုစောင့် လိုက်သည်။

“ကိုဇော်မင်းမောင် မောင်းလေ ... မိုးမိုးဘေးကပဲ ထိုင်မယ်”

ဇော်မင်းမောင် ကားကိုမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ခြံဝမှအထွက်တွင် အသက် ၅၀ ကျော် လူဝဝကြီး တစ်ယောက်နှင့် ဆုံပါလေ၏။ မိုးမိုးက ဇော်မင်းမောင်ပေါ်ကို ပုတ်လိုက်သည်။

“ခဏလေး ကိုဇော်မင်းမောင် ... ဦးဖိုးလှကြီးကို မှာစရာ

ရှိလို့ ... ”

ဝင်လာသော ဦးဖိုးလှဆိုသော လူဝကြီးမှာ ညစာ အတွက် ထမင်းချိုင့်ဖြင့် ထမင်းဟင်းသွားဝယ်ခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏။

“မို့မို့ မော်တော်ကား ယူသွားတယ် ဦးလေး ... ခဏနေရင် မို့မို့တို့ ပြန်လာမှာပါ ... ”

“အေး အေး ... ”

“ဟို ... အိမ်ပေါ်မှာ သန့်ရှင်းပေးထားပါနော် ... ရေခဲ သေတ္တာလည်းဖွင့်ပေးထားနော် ... မို့မို့တို့ပြန်လာရင် ဒီမှာ ပဲ ညစာစားမယ် ရှေ့ ... အိမ်တံခါးသော့ ... ”

မို့မို့စံကပြောရင်းမှ ဦးဖိုးလှကို သော့လှမ်းပေးသည်။

“သွားကြစို့ ... ကိုဇော်မင်းမောင် ... ”

ကားကိုဇော်မင်းမောင် ခြံဝမှမောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ဘောက်ထော်ပြည်သာယာရပ်ကွက်မှာ ခြံဝင်းတွေကျယ်သည်။ ခြံ ဝင်းအတွင်း တိုက်ဆောက်ထားသည်က များသည်။

ငွေကြေးချမ်းသာသူများ၏။ ပျဉ်ထောင်အိမ်များရှိ သော်လည်း လှပသေသပ်သော အိမ်ကလေးများသာဖြစ်ပါ၏။

ရပ်ကွက်သန့်သော်လည်း လမ်းကဆိုးဝါးလှသည်။

အံ့မြေခင်းထားသော လမ်းများဖြစ်ကာ ချိုင့်တွေရှိသည်မို့ ရှောင် တာ တိမ်းကာ ဇော်မင်းမောင် မောင်းရသည်။

တိုယိုတာ ဆလွန်းကားလေးက ချိုင့်တွေရှောင်ရင်း မောင်းရသည်မို့ ရှော့(ခ)ကနေသလား ထင်ရသည်။

“လက်ကိုင်ပဝါ မပါဘူးလားဟင် ... ”

မို့မို့စံက နဖူးပြင်တယ် ချွေးသီးလေးတွေဥနေသည့် ဇော်မင်းမောင်ကို ငေးကြည့်လေရင်းမှမေးသည်။

“ကျွန်တော့်ကို မေးတာလား ... ”

“အင်းပေါ့ ... ကားပေါ်မှာ လူဘယ်နှစ်ယောက်ပါလို့လဲ”

ဇော်မင်းမောင် လှစ်ခနဲပြုံးမိ၏။

ငဲ့စောင်းအကြည့်တွင် မို့မို့စံလက်ထဲတွင် မိန်းမကိုင် လက်ကိုင်ပဝါလေးတစ်ထည် တွေ့ရသည်။

တကယ်ဆိုလျှင် ဇော်မင်းမောင်၏ဘောင်းဘီနှောက် အိတ်ထဲတွင် ပီရမစ်အမျိုးအစား လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ပါရှိပါသည်။

သို့သော် ...

“ကမန်းကတန်း ထွက်လာခဲ့လို့ လက်ကိုင်ပဝါယူဖို့ မေ့ခဲ့ တယ် ... ”

“ဒါဆိုရော... မိုးမို့လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ သုတ်လိုက်လေ ... ကိုဇော်
မင်းမောင် မျက်နှာမှာ ချွေးဥလေးတွေစီနေပြီ ... ”
“နေပါစေ ... မမိုးမို့လက်ကိုင်ပဝါလေး ပေရေသွားမှာ
ပေါ့ ... ရပါတယ် မထုတ်တော့ပါဘူး ... ”
“ရောပါဆိုနေမှ ချွေးဆိုတာ လူတိုင်းထွက်တတ်တာပဲ ...
ရွံ့စရာမှမဟုတ်တာ ... ”

သူ့ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်သွားမိသည်။ ချွေးဥလေးတွေ
ထွက်တာကအစ သူ့အပေါ်မှာ မိုးမို့ စေတနာတွေထားတတ်လာ
သည်ကပင် သူ့အပေါ် ဂရုတစိုက်ရှိလာခြင်းပဲ မဟုတ်လား။

“မသုတ်ရက်လို့ပါ မမိုးမို့ ... ချွေးဆိုတာ ကိုယ်ကထွက်တဲ့
အညစ်အကြေးတစ်မျိုးပဲလေ ... ”

တစ်ဦးကလည်း သုတ်စေချင်၍ပေးသည်။ တစ်ဦး
ကလည်း မသုတ်ရက်၍ မသုတ်ခဲ့။

ဤသည်ပင်လျှင် သွေးမတော် သားမစပ်သည် ဖို့နှင့်
မနှစ်ဦး၏ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး တွယ်တာခြင်းအစပဲဖြစ်ပါလေ၏။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ဆိုသည်မှာ နှလုံးသားမှာ အမှတ်
မထင် ဒီလိုပဲ ပေါက်ဖွားလာတတ်ကြလေသည်သာ။

“ဘယ်ကို မောင်းရမလဲ ... မမိုးမို့ ... ”

“ပြောတတ်ဘူး ... ”

“ရက်(စ်)တော့ရင့်တစ်ခုခုမှာ သွားစားကြမလား ... ”

“ဘာလုပ်မှာလဲ ကိုဇော်မင်းမောင် ... ကိုဇော်မင်းမောင်
မှာ ပြောစရာစကားတွေ ကျန်သေးတယ်ဆို ... ကိုဇော်မင်း
မောင်က ဒက်ဒီအကြောင်းပြောပြီးရင် ကားပြန်ပို့ရင်း စန္ဒာ
မြိုင်အိမ်မှာပဲ ညစာစားကြမယ်လေ ... ဆိုင်တစ်ခုခုကဝယ်
သွားကြရအောင်ပေါ့ ... ”

“ဒါဆို ကျောက်ကုန်းဘက်ကဆင်းပြီး နမ့်စင်းမှာဝင်ဝယ်ပြီး
စားစရာတွေဝယ်မယ် ... ဒါဆိုရင် ကားမောင်းရင်းစကား
ပြောလို့လည်းရတယ်လေ ... ”

“ကောင်းပါတယ် ... ကိုဇော်မင်းမောင် သဘောပေါ့”

မိုးကောင်းလမ်း၏ လက်ယာဘက်မှ ချိုးပြီးနောက်
မိုးကောင်းလမ်းအတိုင်းဆင်းကာ မေဒီနီကျောင်းတိုက်လွန်လျှင်
ကျောက်ကုန်းလမ်းသို့ မောင်းနှင်လိုက်သည်။

“ပြောလေ ကိုဇော်မင်းမောင် ... ဒက်ဒီအကြောင်း ဘာတွေ
သိချင်သေးသလဲ ဆိုတာလေ ... ”

“သိပ်မေးစရာတော့ မကျန်လှတော့ပါဘူး ... မမို့မို့နဲ့
ဒက်ဒီဟာ စန္ဒာမြိုင်အိမ်ကြီးမှာနေခဲ့တုန်းက ဘာအလုပ်နဲ့
တွေ့လုပ်သလဲဆိုတာပါ ...”

“ဘဏ်မန်နေဂျာ လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ် ... ဘဏ်မှာ ငွေအသွေ
စားမှုဖြစ်တယ် ... ဒက်ဒီထောင်မကျအောင် ဘိုးဘိုးကပဲ
အလွဲသုံးစားလုပ်ထားတဲ့ ငွေကို စိုက်ထည့်ပေးခဲ့ရဘူးတယ်
လို့ မာမီ ပြောပြခဲ့ဘူးပါတယ် ... မို့မို့ ငယ်ငယ်ရှိသေးတယ်
ပေါ့ ...”

ဦးမေအေဒီ ခေါ် ဦးကျော်မြတ်စိုး ခေါ် ဦးလှိုင်
ဘွားသည် ငယ်စဉ်ကာလကတည်းက မဟုတ်တာ လုပ်ချင်သော
အကျင့်စရိုက်ရှိကြောင်းကို သိလိုက်ရသည်။

“အဲဒီနောက်ကော မမို့မို့နဲ့ ...”

“အဲဒီနောက်တော့ အစိုးရလခစား အလုပ်က ထွက်ခိုင်းပြီး
စန္ဒာမြိုင်အိမ်ကြီးမှာပဲ ဘိုးဘိုး၊ ဘွားဘွားတို့နဲ့ အတူတူနေခဲ့
ကြတာပဲ ... ဒက်ဒီရဲ့မိဘ၊ မို့မို့ရဲ့ဘိုးဘိုးနဲ့ဘွားဘွားက
ချမ်းသာတယ် ... စန္ဒာမြိုင်အိမ်ကြီးက ဒက်ဒီအမွေရခဲ့တာ
ပဲ ... မို့မို့ ဆယ်တန်းအောင်တော့ ဘိုးဘိုးနဲ့ဘွားဘွား

ခြောက်လစီခြားပြီး ဆုံးသွားခဲ့တယ် ...”

“မမို့မို့နဲ့ မာမီဘက်ကရော ...”

“မို့မို့ နို့နို့အရွယ်လောက်ကပဲ ဆုံးသွားကြတာ ... မာမီမိဘ
တွေကို မို့မို့ဓာတ်ပုံပဲ မြင်ဘူးခဲ့တာပါ ...”

“ဆက်ပြောပါဦး မမို့မို့နဲ့ ...”

“နောက်တော့ မာမီက ဒက်ဒီကိုမလွန်ဆန်ခဲ့ဘူး ... ဒက်ဒီက
မိဘအမွေတွေနဲ့ ထင်ရာလုပ်တာပဲ ... ဒက်ဒီက သနပ်ဖက်
နဲ့ လက်ဖက်ခြောက်ပွဲရုံထောင်တယ် ... ထရပ်ကားနှစ်စီး
ဝယ်ပြီး ရှမ်းပြည်နယ်နဲ့ကုန်ကူးတယ် ... မာမီက ပွဲရုံထိုင်
ပေါ့ ...”

“အမြတ်အစွန်းအတော်ကျန်မှာပဲနော် ...”

“ဟင့်အင်း ... ဒက်ဒီက ရှမ်းပြည်နယ်နဲ့ ရန်ကုန်ကုန်ကူးရင်
အပေါင်းအသင်းစုံလာတယ် ... လေးကောင်ဂျင်ကစားတယ်၊
မိန်းမရွပ်တယ် ... မာမီဆုံးသွားတာ ဒက်ဒီကြောင့်လည်း
ပါပါတယ် ... မာမီ ဆုံးပြီးတော့ ပွဲရုံလုပ်ငန်း၊ ကားအားလုံး
ရောင်းချပြီး ဘဏ်မှာငွေတွေအပ်ပေးခဲ့ပြီး ဒက်ဒီထွက်သွား
ခဲ့တာပဲ ...”

“ဒါဆိုရင် မမို့မို့စံ ဒက်ဒီအိမ်ကထွက်သွားတော့သူလက်ထဲ
ငွေအတော်ပါသွားမှာပေါ့နော် ...”

“အင်း ... ငါးသိန်းပျော့ပျော့တော့ ပါမယ်လို့ ထင်ရတာ
ကိုဇော်မင်းမောင် ...”

သိန်းငါးရာနှင့် ငါးသိန်းသည် အဆာအတော်ပင် ကွာ
ခြားနေပါလေသည်။

ယင်းသို့ဆိုပါက ငွေသိန်းငါးရာ ဟူသော ဦးလှိုင်ဘွား
ထံပါရှိလာသောငွေသည် ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ မရိုးသးနိုင်ပါလေပြီ
တည်း။

ဤအပိုင်းတွင် မို့မို့စံ ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်တော့မှန်း
ဇော်မင်းမောင် သဘောပေါက်လိုက်ပါ၏။

ထိုသို့ဆိုလျှင် ...

ငွေသိန်းငါးရာဟူသောကိစ္စရပ်သည် ဦးလှိုင်ဘွား
(ခေါ်)ဦးဇော်အောင်တစ်ဦးတည်းသာသိသော ကိစ္စဖြစ်နေပါလေ
ပြီ။

မလွယ် ... မလွယ်သည်မှ မိမိအတွက် မလွယ်ပါ
လေတော့။

ရှိစေတော့ ...

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပါစေ ဇော်မင်းမောင် ရင်ဆိုင်တော့
မည်။

မိမိသိရသော ငွေသိန်းငါးရာကိုသိပါသည်ဟု ဘယ်
သောအခါမှ ဇော်မင်းမောင် ဝန်းခံလိမ့်မည်မဟုတ်။

သက်ဆိုင်သော ဦးလှိုင်ဘွားသည် ဘဝဇာတ်သိမ်း
သွားပြီ။ ငိုငွေသွားခဲ့သော မိမိကို မိုးမိုးစံက ပြန်၍မေးခွန်းထုတ်
ပါလေတော့သည်။

“ကိုဇော်မင်းမောင် ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲဟင်”

မို့မို့စံကိုသူ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူမကို စိတ်ညစ်မည့်
အတွေးမျိုးမပေးချင်တော့။ စကားဦးတည်ရာ လမ်းကြောင်းပြောင်း
လဲလိုက်တော့သည်။

“မမို့မို့စံ အိမ်ထောင်ဘက်မတွေ့သေးလို့ ဘော်ဒါဆောင်
ကနေ စန္ဒာမြိုင်အိမ်ကြီးကို ပြန်မနေသေးတာပေါ့နော်”

မမို့မို့စံလေး ငြိမ်သွားပါလေသည်။

ဇော်မင်းမောင်ကလည်း မျှော်လင့်သောမျက်နှာ
ဘို့ဖြင့် မို့မို့စံအား ကြည့်နေခဲ့သည်။

မို့မို့စံက ကားမောင်းနေသော ဇော်မင်းမောင်အား
စောင်းငဲ့ကြည့် တောက်ပသောမျက်ဝန်းစုံဖြင့် တွေ့တွေ့လေးပင်
အကြာကြီးကြည့်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

မဟော်သဇာဇာတ်တော်တွင် အမရာနှင့် မဟော်
သဇာတို့ ဆုံတွေ့မိကြသည်။ အမရာတွင် ကာမပိုင်လင်ယောက်ျား
မရှိသိချင်၍ မဟော်သဇာက လက်သီးဆုပ်ပြ၏။

အမရာကလည်း မဟော်သဇာကိုမြင်သည့်နှင့် နှစ်
သက်သောကြောင့် သူမတွင် လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မရှိကြောင်း
လက် ဝါးဖြန့်ပြခဲ့သည်။

ထိုရာအခါ မဟော်သဇာနှင့် အမရာတို့ ချစ်ခင်
မက် ပေါင်းဆက်ကြလေသတည်းဟူ၍ ဇာတ်တော်မှာဖော်ပြသွား
သည်။

ယခုလည်း ဘာထူးသေးသနည်း။

ကိုဇော်မင်းမောင်က မေးလေပြီ။

အကယ်၍ ... မို့မို့စံက မရှိသေးပါဟုဆိုလိုက်သည်
နှင့် ကိုဇော်မင်းမောင်ကတဆင့် တက်တော့မည်။ နှလုံးသားကို
ကို သူမရှေ့ချပြတော့မည်။

မို့မို့စံဘယ်လိုဖြေရပါ။

“ကျွန်တော်မေးတာကိုဖြေဦးလေ မို့မို့စံ ဒီမေးခွန်းကို ကျွန်
တော်မေးရတာ နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါရှိပါပြီ”

မို့မို့စံမသိမသာလေး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဖြေပါ့မယ်ကိုဇော်မင်းမောင် ... မို့မို့မှာ အိမ်ထောင်ဘက်
အဖြစ်ရွေးချယ်ထားတာရှိပါတယ် ... အမျိုးက ဘွဲ့လွန်
ပညာ လိုချင်သေးလို့ဆိုပြီး အင်္ဂလန်ကိုသွားတာ တစ်နှစ်ခွဲရှိ
ပါပြီ ... နောက်ထပ်(၆)လဆိုရင်တော့ ... ဘွဲ့လွန်ဒီကရီ
ယူပြီး မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်မယ်လေ ... အဲဒါကို မို့မို့စောင့်
နေတာပါ”

“ဟူး ... ”

ဇော်မင်းမောင်ထံမှ သက်ပြင်းချသံကြားရသည်။

မရမ်းကုန်းမီးပွိုင့်တွင် မီးနီထားသည်ကို သတိမ
သားမိဟန်မတူတော့သော ဇော်မင်းမောင်က မီးနီကိုဖြတ်ကူး
သည်။

“မီးပွိုင့်မှာ သတိထားမောင်းမှပေါ့ အဲဒီလိုမီးနီကိုဖြတ်ဖြတ်
ရင် မီးစိမ်းနဲ့ဝင်လာတဲ့ကားတွေနဲ့ တိုက်မိကုန်မှာပေါ့”

“အိုဗျာ မတတ်နိုင်ဘူး ... ဖမ်းချင်လည်းဖမ်းတော့
ကျွန်တော်က မှားသွားပြီပဲ”

ယာဉ်ထိန်းရဲက မချေမင်ပြောလိုက်သော ဇော်မင်း
မောင်ကိုကြည့်ကာ ပြုံး၏။ ဇော်မင်းမောင်မျက်နှာက ပြိုမလိုမိုး
ညိုနေခဲ့သည်။

ဤလူငယ်သည် ဘေးရှိဇနီးချောလေးနှင့် စိတ်
လာဟန်တူသည်ဟု ယာဉ်ထိန်းရဲက မှန်ချက်ပြုမိသွားသည်။

“မဖမ်းပါဘူးကွာ မောင်ရင်က ယာဉ်ဥပဒေကို ချိုးဖောက်
သေးတာမှမဟုတ်တာ အချိန်မီဘရိတ်နင်းတယ် နေထိုင်
ပြန်ဆုတ်ပြီး လိုင်းမှန်ပြန်ယူတယ် အေး ... ကိုယ့်အား
နဲ့ ဝတ္တရားအရ လာသတိပေးရတာ၊ ဟဲ့ ... ဟဲ့အကောင်
ဆုံးက အရက်မူးရင်လဲမမောင်းနဲ့၊ ကိုယ့်မိန်းမနဲ့စကား
ထားရတဲ့အချိန်မှာလည်း မမောင်းရင်အကောင်းဆုံး
ကွာ”

မီးစိမ်းသွားပြီမို့ ယာဉ်ထိန်းရဲ ပြန်လည်ထွက်
သွားသည်။

ဆက်၍မောင်းသည်။ မကြာခင်မှာပင် နမ့်

ရောက်ရှိလာတော့သည်။

ဟိုတယ်အတွင်းမှာကားရပ်ပြီး အောက်သို့ဆင်းခဲ့
ကြသည်။

“ဘာလို့လိုက်မှာလဲ ဒီမှာက အရက်ပါရောင်းတယ် အရက်
သောက်တဲ့လူတွေကြားမှာ မမို့မို့စံကြောင်တောင်တောင်
ဖြစ်နေမှာပေါ့ ကျွန်တော်စားစရာဝယ်လာခဲ့ပါမယ်”

“အို ... မို့မို့လည်းလိုက်မှာပေါ့ ... အရက်သောက်တဲ့လူတွေ
က သူ့ဘာသာသူသောက်နေတာပဲ မို့မို့ကိုလာကိုက်စားမှာ
တဲ့လား”

ဇော်မင်းမောင်တစ်ချက်မျှသာကြည့်ပြီး ဘာမှ
မပြောတော့ ... မို့မို့ရှေ့မှ ထွက်သွားသော ဇော်မင်းမောင်နောက်
သို့လိုက်ခဲ့ပါလေသည်။

၆ ဆန်း (၁၂)

ကြက်သားလုံးကြော်ပါသည်။

ခရုခေါက်ဆွဲကြော်။

ဝက်သားဘီစတိတ်။

အစိမ်းကြော် ဒါပဲဖြစ်ပါလေ၏။

ဟင်းချိုတော့ သူတို့က ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နှင့်ထုတ်
လေမည်ဆိုသည်။ ဘာရိုက်ထများ၍ မယူဖြစ်တော့။

မိုးမိုးက စန္ဒာမြိုင်ရောက်မှပင် ဦးဖိုးလှအား ရေခဲ
အိုးတည်ခိုင်းမည်ဟုဆို၏။

အထုပ်များကို ဇော်မင်းမောင်ကပင် ဆွဲကိုင်လာ
သည်။

ငွေကိုဇော်မင်းမောင်ကရှင်းပေးသော်လည်း မိုးမိုး

ဦးစွာပင်ကောင်တာတွင် ရှင်းပေးပြီးဖြစ်သည်။

“ဟွာဟိန်မှာ ကိုဇော်မင်းမောင်ကျွေးပြီးပြီလေ ... အခု
မိုးမိုးအလှည့်ပေါ့”

“မမိုးမိုးက ကျွန်တော်အပေါ်တကယ်သူစိမ်းဆန်လွန်းတယ်
ဗျာ”

မိုးမိုးဘာမှမချေပဘဲ မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ ပြော

ဇော်မင်းမောင်ကိုကြည့်ကာ ရယ်ပါလေ၏။

“ရော့ကားသော့ ... မမိုးမိုးပဲမောင်းပါ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ဟာဗျာ ကျွန်တော်မမောင်းချင်တော့ဘူး ... စိတ်သိပ်လှုပ်
ရှားနေရင် ကားမောင်းလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ အန္တရာယ်ရှိတယ်
လေ”

အကယ်၍သာ ရင်းနှီးသူ ... ရင်းနှီးပြီးသားဆိုလျှင်

မိုးမိုး၏ ပါးမိုးမိုးလေးကိုပဲဖြစ်ဖြစ် နားရွက်ကလေးကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ညစ်
မည် လိမ်ဆွဲမိမည်ပဲဖြစ်သည်။

မေးပုံကိုကြည့် ... မခံချိမခံချင်စရာကောင်းလှပါ၏။

“အယ် ကိုဇော်မင်းမောင်က ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်းကြီးစိတ် လှုပ်ရှားသွားတာလဲ ... အိမ်ကထွက်လာတုန်းက ပကတိ အခြေအနေပဲဟာ”

“ဟုတ်တယ်မမို့မို့စံ အိမ်ကထွက်လာတုန်းကတော့ ကျွန်တော်အကောင်းပဲ အခုကျွန်တော်စိတ်တွေမူမမှန်ချင်တော့ဘူး ... ကဲပါ မမို့မို့စံပဲမောင်း”

ပြီး၍မိမို့စံကပင် ကားကိုမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ကိုယ်အတွေးနှင့်ကိုယ် စကားမပြောမိကြ။

မိမို့စံသည် လာစဉ်ကလမ်းအတိုင်း ပြန်၍မောင်းခဲ့

သည်။

“ဟိုရှေ့မှာ ... လူတွေဝိုင်းလို့ ဘာဖြစ်သလဲမသိဘူးနော် ကိုဇော်မင်းမောင်”

ဝိုင်းနေမိသော ဇော်မင်းမောင်မှာ မိမို့စံပြောမှလှမ်း ကြည့်မိသည်။

လမ်းမပေါ်တွင် လူတွေဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

ကားတစ်စီးက လမ်းပေါ်တွင် ကန့်လန့်ကြီးဖြစ်ကာ နောက်တစ်စီးက လမ်းပြောင်းပြန်ဦးလှည့်နေသည်။ ၎င်းကား၏ရွံ့

ထဲဝိုင်းတို့ ပိန်ချိုင့်နေပါ၏။

“ကားနှစ်စီးတိုက်မိတာဖြစ်မှာပေါ့”

မိမို့စံတို့ ဆလွန်းကားလေးအနီးသို့ ရောက်သော

နေရာတွင် သေသပ်စွာ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံဝတ်ထားသူတစ်ဦးက

အော်ဝါးကာ၍ လှမ်းတားပါ၏။

မိမို့စံကားရပ်ပေးလိုက်သည်။

“တံဆိတ်လောက်ကူညီပါဗျာ ... ကားချင်းတိုက်ပြီး ဟို

ဘက်ကားကလူ ဒဏ်ရာရသွားလို့ပါ ဆေးရုံကိုအမြန်ပို့ဖို့

အရေးတကြီးလိုအပ်လို့ပါ”

ဘေးမှ ဝိုင်းကြည့်နေသူများကလည်း ဝိုင်းတောင်း

သည်။ မိမို့စံကလည် ကူညီချင်သောစေတနာရှိသည်။

“ရပါတယ် ဆေးရုံပို့ပေးပါ့မယ်”

တိုက်ပုံအင်္ကျီဝတ် လူနာကိုအနောက်တိုင်းဝတ်စုံ

ဆင်ထားသူတစ်ဦးက တွဲလာခဲ့သည်။

ထိုသူ၏အင်္ကျီအတွင်းဘက်တိုင် သွေးများက စိမ့်နေ

တိုက်ပုံအင်္ကျီပေါ်တွင် မြင်မကောင်းအောင်ပင် သွေးတို့ ပေကွဲ

ဆေးသည်။ လူနာကသတိတော့မလစ်။

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံဝတ်နှင့်လူက လူနာကိုတွဲတင်
ကာ ဆလွန်းကား၏နောက်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

ဇော်မင်းမောင်တွေဝေစွာ စဉ်းစားနေမိသည်။

ဒဏ်ရရှိထားသည့် လူနာသည် တစ်ချက်ကလေး
မညည်းမည။ ဒဏ်ရာကို တင်းခံနိုင်သည်ထားဦးတော့ သူ၏မျက်
ဝန်းမှာ ကြည်လင်တောက်ပလျက်ရှိနေခဲ့သည်။

“မောင်းမယ်ကိုဇော်”

မို့မို့စံကအပြောမှာ ကားတံခါးကိုဇော်ဝင်းမောင်ဆွဲ
ပိတ်လိုက်သည်။ မို့မို့စံ၏အခေါ်အဝေါ်ပြောင်းသွားသည်လား။

ဒါမှမဟုတ် မိမိပင်အတွေးများ၍ မကြားလိုက်သည်
လား မပြောတတ်။

ဆက်မတွေးဘဲ ဇော်မင်းမောင် အတွေးရပ်လိုက်
သည်။

သို့သော် ကားနောက်ခန်းမှ လူနာကို သူတစုတ
စောင်းအကဲခတ်ကြည့်တော့၏။

ခါးပြသည် ကျောချလေပြီ။

ဒဏ်ရာရလူသည် နဖူးမှသွေးတို့စီးကျနေသော်
လည်း လန်းဆန်းစွာရှိနေသည်။ ပြီးတော့ နဖူးမှစီးကျနေသော်
လည်း ဒဏ်ရာဟူ၍မတွေ့။

ကားမောင်းနေသော မို့မို့စံကို သတိပေးသံထွက်
လာခဲ့သည်။ မှားနေပြီဟု ... သိလိုက်ချိန်တွင် ဇော်ဝင်းမောင်
လည်ကုပ်သားကို အေးစက်မားကျောသော သေနတ်ပြောင်းဝက
လာထောက်နေခဲ့ပြီ။

“ဘေးလိုင်းကိုယူပြီး ... တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းအတိုင်း
မောင်း”

မို့မို့စံက သွေးဆုတ်စပြုလာသောမျက်နှာလေးနှင့်
ဇော်မင်းမောင်ကိုလှမ်းကြည့်သည်။ ဇော်မင်းမောင်က ပခုံးကိုပဲ
တွန့်ပြလိုက်မိ၏။

ဘာမျှမတတ်နိုင်ပါလေတော့။

မို့မို့စံသည် သူတို့ပြောသည့်အတိုင်းပဲ မောင်းရတော့
သည်။

“ဪ ... ခင်ဗျားတို့ကဒီလိုကိုး”

“အေး ဟုတ်တယ် မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီလမ်းကပြန်လာ
ပြီး စန္ဒာမြိုင်ကိုသွားမယ်မှန်းသိလို့ တို့ကားနှစ်စီးတိုက်ချင်
ယောင်ဆောင်ခဲ့တာပဲ”

“မဆိုးဘူးဗျ တောင်ငူမှကတည်းက ခင်ဗျားတို့ကျွန်တော်
တို့ကို မျက်ခြေပြတ်သွားပြီလို့ထင်နေတာ”

“ဒါတွေတို့မသိဘူး ... မင်းရန်ကုန်ပြန်ရောက်တဲ့နေ့ကစပြီး
ဦးစိုင်းအောင်က တို့နှစ်ယောက်ကို မင်းကိုဖမ်းပေးဖို့ ငှား
ထားခဲ့တာ သူတို့ကိုယ်တိုင်ဆို ရဲတပ်ဖွဲ့က ပြန်ပြီးခြေရာခံ
မှာစိုးလို့တဲ့လေ”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ဟာ ကြေးစားတွေပေါ့”

“ဒါမင်းအလုပ်မဟုတ်ပါဘူး မင်းအလုပ်က တို့ခေါ်တဲ့နေရာ
ကို အသာတကြည်လိုက်ခဲ့ဖို့ပဲ ... မင်းတို့ညုဏ်များရင်
အသေတော့မလုပ်ဖို့ ဦးစိုင်းအောင်မှာထားခဲ့တဲ့အတွက်
ခြေကျိုးလက်ကျိုးအောင်တော့ ရိုက်ရမယ်လေ ... နောက်
ဆုံး အန္တရာယ်ဖြစ်လာရင်တော့ အသေပစ်ရမှာပဲ ဇော်မင်း
မောင်”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူးဗျာ ... အဲတစ်ခုတော့တောင်းပန်ပါရစေ
ဒီအမျိုးသမီးဟာ ကျွန်တော်နဲ့ ဦးစိုင်းအောင်ရဲ့ပြဿနာထဲ
မှာမပါပါဘူး ... ဒီတော့ သူ့ကိုပြန်လွှတ်ပေးပါဗျာ”

“မရဘူး ... ပါသည်ဖြစ်စေ မပါသည်ဖြစ်စေ အခုလွှတ်ပေး
လိုက်တာနဲ့ ရဲအဖွဲ့ကို ဒီအမျိုးသမီးတိုင်မှာသေချာတယ်
ဒီတော့ ဦးစိုင်းအောင်နဲ့တွေ့မှပဲရှင်းတော့”

သူတို့ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း မောင်းခဲ့ရသည်။

မှောင်ရီအပျိုးမှာပင် ဒညင်းကုန်းသို့ရောက်ခဲ့၏။
ဒညင်းကုန်းအစွန်အဖျားသို့ ဆက်၍မောင်းခဲ့ရပြီး တံခါးဖွင့်ထား
သောခြံကြီးတစ်ခြံအတွင်းသို့ ဆက်၍မောင်းဝင်ခဲ့ရသည်။

ခြံကြီးအတွင်း သီးပင်စားပင်များကြောင့် အုပ်ဆိုင်း

ကား မှောင်နေခဲ့သည်။

“ဆင်း ...”

တိုက်၏ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်ရောက်သည်နှင့် ဆင်း

ခိုင်းခဲ့၏။ သေနတ်နှင့် ချိန်ထားသည်မို့ ဘာမှမစဉ်းစားနိုင်။

အထဲသို့ဝင်လိုက်သည်နှင့် ...

လူသုံးဦးကို ဇော်မင်းမောင်မြင်တွေ့ရတော့သည်။

သုံးဦးအနက်တွင် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကိုမြင်သည်နှင့် ဇော်မင်းမောင်မှတ်မိပါ၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် မန္တလေးအမြန်ရထားပေါ်တွင်

ဆုံတွေ့ခဲ့ဖူးသောသူပင် ဖြစ်ပါလေ၏။

ထိုသူတွင် ဖျောက်မရသော ခြေမျက်စေ့ထိပ်မှ

အသားဖုကြီးသည် ရှောင်မရသောအထောက်အထားပဲဖြစ်သည်။

သူတို့သုံးဦးမှာ တစ်ဦးကနံရံကိုမှီ၍ရပ်နေ၏။ ခြေစွပ်

ဖိနပ်ကြီးနှင့်လူက ဆက်တီကုလားထိုင်တွင် ခြေချိတ်ထိုင်နေခဲ့

သည်။

ကျန်တစ်ယောက်မှာ ... စာကြည့်စားပွဲတစ်ခု၏

နောက်တွင် ကုလားထိုင်ဖြင့် ထိုင်နေပါ၏။ စားပွဲပေါ်တွင် သားရေ

အညှီရောင်ဖြင့် ချုပ်ထားသော အိတ်တစ်လုံးတင်ထားပါ၏။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ပြန်နိုင်ပြီ ရှေးမင်တို့အတွက် ကျန်ငွေ”

နံရံမှီရပ်နေသူမှ ၎င်း၏အိတ်ထဲမှ ငွေအထပ်လိုက်

ထုတ်ကာ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် လူကိုလှမ်းပေးသည်။ တဆက်

တည်းမှာပင် ...

“ဪ ... ဟိုတစ်ယောက်မင်း တိုက်ပုံအကျိုးနဲ့ လုံချည်

တွေ အသစ်လဲသွား တကိုယ်လုံးပန်းဆီတွေနဲ့ ပေကျံနေ

တာ ... နီရဲနေတာတွေလို့ မသင်္ကာတာနဲ့ အကုန်ပေါ်ကုန်

မယ်”

လူနာယောင်ဆောင်သူကိုသတိပေးပြီး နံရံမှီရပ်နေ

သူက လက်ဖြင့် ထွက်သွားရန်ပြောသည်။

ထိုသူကပင်ဇော်မင်းမောင်ရင်ဘတ်ကို တွန်းကာ ...

“ထိုင်ကွာ ဇော်မင်းမောင်”

ဟုပြောကာ မတ်တတ်ရပ်နေသော မှီမှီစုံတွဲကို လှမ်း

ကြည့်လိုက်သည်။

“လာထိုင်လေ မိုးမိုး”

ဇော်မင်းမောင်က သူနဲ့ဘေးလွတ်နေသော ကုလား
ထိုင်တွင် မိုးမိုးစံအား ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

“အံ့မား ... မင်းတို့ပုံစံက ညားကာစလင်မယား အိမ်လာ
လည်တာကျနေတာပဲ”

မကျေမနပ်နှင့် အသားမာဘု ခြေထောက်တွင်
သူ ကျွဲပေါက်ကြီးက ဇော်မင်းမောင်ကို လှမ်း၍ပြောသည်။

ဇော်မင်းမောင်က သူ၏ရင်ဘတ်ကိုတွန်း၍ ထိုင်ခိုင်း
သူမှာ ဦးစိုင်းအောင်ပဲဖြစ်နိုင်သည်။

ဇော်မင်းမောင်ယူဆချက်မှန်သည်။

ကျွဲကြီးတစ်ကောင်လို ထွားကြိုင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်
အကြီးအကဲထံ ခွင့်ပန်သောစကားပြောခြင်းဖြင့် ထင်ရှားလာခဲ့
သည်။

“ဒီမှာ ဦးစိုင်းအောင် ... အဲဒီဇော်မင်းမောင်ဆိုတဲ့ကောင်
ကို ကျုပ်လက်ထဲ ငါးမီးနစ်ပဲအပ်ပါဗျာ ... တုံကင်ပေါ်

တုန်းကလဲ ဒီကောင် လူလည်လုပ်ပြီး လွတ်သွားတယ် ...
ရထားပေါ်တုန်းကလည်း မလိမ့်တပတ်နဲ့ တောင်ငူဘူတာ
မှာ ဆင်းကျန်ခဲ့တယ် ... ကျုပ်လက်ထဲသာအပ်ပါ ကိုစိုင်း
အောင်သိချင်တာတွေ အန်ထွက်လာစေရမယ်”

ဦးစိုင်းအောင်က ငြင်သာစွာ ခေါင်းခါသည်။

ဦးစိုင်းအောင်မှာ အသွင်အားဖြင့် သိမ်မွေ့ပုံရှိသည်။

အသားဖြူကာ ရုပ်ရည်ချောမောသည်။ ပိန်ပိန်
သွယ်သွယ်ပဲဖြစ်သည်။ ငတ်စားထားပုံကပင် ရုပ်ဖြူစတစ်ကော်လံ
ပေါ်တွင် မီးခိုးရောင်တက်(စ်)ထရက် တိုက်ပုံအင်္ကျီဝတ်ထားသည်။
လုံချည်မှာ နှစ်နံစပ် လုံချည်အနက်တွင် စကြာဖြူပွင့်လေးတွေထိုး
ထားသော ယောလုံချည်ဖြစ်သည်။

“မင်းအလှည့်မရောက်သေးဘူးဘို့နီ တို့တတွေက ဒီတစ်ခါ
တော့ ဇော်မင်းမောင် လိမ်မပြောနိုင်တဲ့ ကိရိယာနဲ့ စစ်ဆေး
မေးမြန်းမှာ အမှန်တွေပေါ်လာမှာပါဘို့နီ”

“တော်စမ်းပါ ... မင်းဟန်တုန်းကလည်း ခင်ဗျားစမ်းသပ်
ကိရိယာ (Detector) သုံးတာပဲ ဘာပေါ်လို့လဲ”

“ဒါတော့ မပေါ်သေးခင်မှာ မင်းကမင်းဟန်ကို အသေ
ဆော်ပစ်တာကိုးကွ”

“အသေဆော်တာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ ... လက်လွန်သွားတာ
ပါ”

“အေး ... အခုလည်း ဇော်မင်းမောင်ကို မင်းလက်ထဲ အပ်
လိုက်ရင် ငါဘာမှမရသေးခင် လက်လွန်သွားရင် ဘယ်နှယ့်
လုပ်မလဲ”

ဦးစိုင်းအောင်က ဦးဘိုနီဆိုသည့်လူကြမ်းကြီးကို
ဇော်မင်းမောင်အား အကြမ်းဖက်ရန် ခွင့်မပြုနိုင်ကြောင်းပြောပြီး
နောက်စားပွဲတွင် ထိုင်နေသည့် လူအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုသော်က ... ခင်ဗျားစက်အသင့်ဖြစ်ပြီလား”

“ကျွန်တော့်စက် အသင့်ဖြစ်နေတာပဲ ဦးစိုင်းအောင် ခင်ဗျား
လုပ်ငန်းစရင်ပြောပေါ့ဗျာ”

“ဒါဖြင့် စတော့လေ”

ကိုသော်ကဆိုသူက စားပွဲပေါ်မှသားရေဖုံးစွပ်ထား
သောပစ္စည်းကို သားရေဖုံးခွာလိုက်သည်။

စက်ကိရိယာဖြစ်ကြောင်း လှမ်းကြည့်ရုံဖြင့် ဇော်
မင်းမောင်သိပါ၏။

ထိုစက်ကိရိယာမှ ဝါယာတစ်ပင်ကို ကိုသော်က
ဆွဲယူကာ နီးရာပလပ်ပေါက်တစ်ခုတွင် ပလပ်ထိုးလိုက်သည်။
ပလပ်ထိုးပြီး စက်ကိရိယာမှ ခလုတ်တစ်ခုဖွင့်လိုက်သည်။

၎င်းနောက် ကိုသော်က ဦးစိုင်းအောင်အား ခေါင်း
ညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ထ ... ဇော်မင်းမောင် ဟိုစားပွဲက ကုလားထိုင်မှာသွား
ထိုင်”

ဦးစိုင်းအောင်၏ အမိန့်အတိုင်း ဇော်မင်းမောင်
ထလျှောက်ကာ စာကြည့်စားပွဲ ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်လိုက်သည်။

ကိုသော်ကသည် ဇော်မင်းမောင်၏ လက်မောင်း
တစ်ဘက်ကို သွေးတိုးတိုင်းကိရိယာမှ ပတ်သလို ပတ်စရာတစ်ခုနှင့်
ရစ်ပတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်သွေးတိုင်း ကိရိယာကဲ့သို့ပင် Tubeကိုနှိပ်
လိုက်သည်။

Tube ကိုဇော်မင်းမောင်၏ ရင်ဘတ်ထဲသို့ထိုးထားလိုက်သည်။

ခလုတ်အသစ်တစ်ခုကို ထပ်မံဖွင့်လိုက်သည်နှင့် စက်ကိရိယာစလည်ပတ်တော့သည်။ ယင်းစက်ကိရိယာအပေါ်ပိုင်းတွင် စက္ကူလိပ်တစ်ခုလည်းရှိနေပါ၏။

ကိုသော်ကသည် ဦးစိုင်းအောင်ကို ထပ်မံခေါင်းညိတ်ပြုပြန်ပါလေသည်။

ဦးစိုင်းအောင်သည် အပေါ်အကျိ၏အောက်မျိုင်းကြားသို့လက်သွင်းပြီး ပြန်အထုတ်တွင် ဒဿမ(၃၂)အမျိုးအစား ပစ္စတိုတစ်လက်ပါလာခဲ့သည်။

သေနတ်ကို ဇော်မင်းမောင်အား ထောင်ပြလိုက်သေးသည်

“ဇော်မင်းမောင် ... ဒီစက်ကို Lie-Detector လို့ခေါ်တယ် ဒီစက်မျိုးကို တိုင်းပြည်အသီးသီးက စုံထောက်တွေဟာ တရားခံကို စစ်ဆေးမေးတဲ့နေရာမှာသုံးတယ် ... ဒီစက်ကို ကိုသော်ကက နိုင်ငံခြားကနေမရရအောင် ခိုးသွင်းလာခဲ့

တာပဲ ... မင်းပြောသမျှကို လိမ်ပြောတာဖြစ်စေ မှန်တာပြောဖြစ်စေ ပုံပြသချာအကြောင်း Graph မှာပေါ်လာမှာပဲ ... ငါမေးတာမှန်မှန်ပြောရင် ... မင်းအတွက်သက်သာမှာဘဲ အလိမ်အညာပြောရင်တော့ ဟောဒီသေနက်ထဲက ကျည်ဆန်တွေက မင်းအတွက်ဘဲ”

ဦးဘိုနီက ရယ်ပါလေသည်။

“ဒီကောင်ဇော်မင်းမောင်လောက်တော့ သေနက်မလိုပါဘူး ဗျာ ကျုပ်လက်ထဲသာအပ်စမ်း၊ လိုချင်တဲ့စကားတွေအန်ထွက်လာစေရမယ်”

ဦးစိုင်းအောင်က သူ့အလုပ်ကိုသာလုပ်တော့သည်။

သူမေးချင်သော မေးခွန်းတွေ မေးမြန်းတော့၏။

“မင်းနာမည် ... ”

“ဇော်မင်းမောင်”

“ဖခင်အမည်”

“ဦးမြတ်တင့်”

“မိခင်အမည်”

“ဒေါ်ရည်မွန်”

“မင်းဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

“အခုဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘူး”

“အရင်က ဘာလုပ်သလဲ”

“ယနိုက်တက် ထိုင်းသင်္ဘောကုမ္ပဏီမှာ ဒုတိယအရာရှိ
နောက်ဆုံးလုပ်ခဲ့တယ်”

“ဘာဆက်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူထားသလဲ”

“ဗေဒါနဲ့ ကမ်းရိုးတန်းတွေမှာ ငှက်သိုက်နဲ့ လင်းလို့နေရ
ဆောင်းပြီး ရောင်းဝယ်မလို့”

ဦးစိုင်းအောင်နှင့် ကိုသော်က တို့ပုံပြသချာအမှတ်
ကြောင်းပုံပြအရပ်ကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။

အမှန်အတိုင်းထွက်ဆို၍ ပုံပြသချာမျဉ်းGraph
ကလည်း အမှန်အတိုင်းပြနေသည်ကိုတွေ့ကြရသည်။

ဇော်မင်းအောင်သည် ဤစက်ကိရိယာ Lie-Detector
-တို့ အကြောင်းကို နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလိုက်ခဲ့ဘူးသူမှာ ကောင်း
ကောင်းသိပါ၏။

၎င်းစက်က လူတစ်ယောက်၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုအနိမ့်
အမြင့်နှင့် စိတ်၏ပြင်းထန်မှုမပြင်းထန်မှုကို ဖော်ပြနိုင်စွမ်းရှိသည်။

သွေးကြောနှင့် နှလုံး၏လှုပ်ရှားမှုကို စက်ကိရိယာမှ
ဝါယာဖြင့် ဆက်သွယ်ထားသည်ဖြစ်ရာ မှန်ကန်သောစကားတွေကို
ပြောပါက ခဲကြောင်းဂရပ် မှန်တမ်းကိုသာဖော်ပြပြီး လိမ်ညာပြော
သည်နှင့် ဂရပ်၏ခဲကြောင်းသည် အနိမ့်အမြင့်တွေမမှန်တော့
အထက်အမြင့်သို့သာ ပြတော့သည်။

“ကောင်းပြီ မင်း ဗေဒါကိုဝယ်လိုက်ပြီးတဲ့နောက် ခြိတ်မြို့
မှာ သူ့ကိုယ်သူလှိုင်ဘွားလို့ အမည်ပေးထားတဲ့ လူလာပြီး
ဆက်သွယ်ခဲ့သလား”

“ဆက်သွယ်ပါတယ်”

“လှိုင်ဘွားစက်ခန်းအုပ်အဖြစ် မင်းနဲ့အတူတူ ဗေဒါဆိုတဲ့
စက်လှေနဲ့ လိုက်ခဲ့တယ်ဆိုတာဟုတ်သလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“လှိုင်ဘွားဟာ ကမ်းကပ်ပြီးတစ်နေရာမှာ ဆင်းသွားခဲ့တယ်
မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး”

ဦးစိုင်းအောင်က ဂရပ်ကိုလှမ်းကြည့်သည် ဘာမှ ထူးခြား။

“လှိုင်ဘွားကို ဘယ်မှာချပေးခဲ့သလဲ”

“ဘယ်နေရာမှာမှ မချပေးခဲ့ဘူး”

“ဒါဖြင့် လှိုင်ဘွားဘယ်မှာလဲ”

“သေပြီ”

ဦးစိုင်းအောင်ပေါင်ကိုပုတ်လိုက်သည်။

သူစိတ်ရှည်ခြင်းမရှိလေတော့။

ဦးဘိုနီထံမှ ရယ်သံထွက်လာခဲ့သည်။

အဓိပ္ပာယ်က အပိုတွေလုပ်မနေပါနဲ့ သူ့လက်ထဲသာ ဇော်မင်းမောင်ကိုအပ်ပါဆိုသည့်သဘော။

သို့တစေ။

ဦးစိုင်းအောင်က လုပ်ငန်းတစ်ခုလုပ်ရာတွင် စိတ် ရည်ပုံရ၏။ ဇော်မင်းမောင်ကို ဆက်လက်ဖျောင်းဖျသည်။

“လှိုင်ဘွားသေတယ်ဆိုတာ တို့မယ့်နိုင်ဘူး လှိုင်ဘွားဟာ

ခဏ ... ခဏသေတယ်ဆိုပြီး တနေရာရာမှာ အသက်ပြန် ရှင်ခဲ့တာချည်းပဲ ... အခုလှိုင်ဘွားဘဝနဲ့ဆိုရင် သုံးခါရှိပြီ။ ပျဉ်းမနား ရိုးမတောင်ထဲမှာတုန်းကလဲ သူနဲ့ပါသွားတဲ့ အဖော်ကို ကျားစာကျွေးပြီး အလောင်းမှာ သူ့အဝတ်အစားတွေဝတ်ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီပျဉ်းမနား ရိုးမတောင်ထဲမှာ ကျားကိုက်သေတာ ငါတို့နဲ့ဘာမှမပတ်သက်ဘူး၊ လှိုင်ဘွား မှာ ဒီအကျင့်ရှိတယ်ဆိုတာ ငါတို့သင်ခန်းစာအဖြစ် သိလိုက် ရတာပေါ့ ...

နောက်တစ်ခါ ပြင်ဦးလွင်အနီးစခန်းနားမှာ ကားမှောက် မီးလောင်သေပြန်တယ်။ အဲဒီမှာလဲပဲ ရိုးမတောင်တောထဲ မှာ ကျားကိုက်သေတဲ့ပုံစံမျိုး အလားတူလုပ်ပြခဲ့တယ် ငါတို့ လက်မခံခဲ့ဘူး”

“ဒါဆို သူသေတိုင်း အစားထိုးခံခဲ့ရသူတွေက ဘယ်သူတွေ လဲ”

“ဒါတော့ လှိုင်ဘွားမှပဲ သိလိမ့်မယ် လှိုင်ဘွားက သူနဲ့အလုံး တူ အရပ်တူတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မက်လုံးပေးအစားထိုး

ဖို့ ခေါ်သွားလိမ့်မယ် ... အဲဒီလိုလူကလဲ ထင်ထင်ရှားရှား
မရှိတဲ့ လူစားမျိုး အိုးအိမ်အတည်တကျမရှိတဲ့လူစားမျိုးဘဲ
ဖြစ်လိမ့်မယ် အဲဒီနောက် လှိုင်ဘွားက အစားထိုးမဲ့လူကို
သတ်ပြီး သူပဲလို့ထင်ရအောင် အစားထိုးခဲ့တာမျိုးပဲဖြစ်နိုင်
တယ် လှိုင်ဘွားက ရက်စက်သလို ဉာဏ်လည်းများတဲ့
ကောင်ဘဲ”

မိုးမိုးစုံမှ ငိုရှိုက်သံများ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဦးစိုင်း
အောင်ပြောပုံအရဆိုလျှင် သူမ၏ဒဏ်ဒီသည် အလွန်ညစ်ပက် ရက်
စက်သောလူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပါလေပြီ။ ထို့ကြောင့်ပင် ယူကျုံး
မရစွာ မိုးမိုးစုံငိုကြွေးခြင်းဖြစ်ပါလေမည်။

“အဲဒါတွေထားလိုက်ပါတော့ ဇော်မင်းမောင် လှိုင်ဘွားဟာ
သူ့ဘာသာသူ ဘာတွေလုပ်လုပ် ငါတို့ကိုမထိခိုက်ရင် ဘာမှ
တို့ကဂရုစိုက်စရာမလိုပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ တို့ဆီက လှိုင်ဘွား
ဟာ ငွေသိန်းငါးရာပတ်သွားတယ်”

“ဘယ်လိုပတ်သွားတာလဲ”

“ဘယ်လိုပတ်သွားတယ်ဆိုတဲ့ တို့လုပ်ငန်းအကြောင်း

မင်းကိုငါကရှင်းပြစရာမလိုပါဘူး ... ငါဆိုလိုတာက အဲဒီ
ငွေသိန်းငါးရာဟာ ငါ့ငွေတွေ ငါ့ငွေတွေလိုချင်လို့ လှိုင်ဘွား
ကိုအခုပြန်တွေ့ချင်နေတာပဲ ဇော်ဝင်းမောင်” ...

“တွေ့ချင်လို့ဘယ်ရတော့မှာလဲ ဒီတစ်ခါတော့ ဦးလှိုင်ဘွား
ကျွန်တော့်မျက်စိအောက်မှာ ပင်လယ်ထဲမှာရေနစ်ပြီး ...
တကယ်သေသွားတာဗျ ... သူ့ကုတ်အင်္ကျီရေထဲအကျမှာ
ဆင်းဆယ်ရင်းနစ်တာ အဲဒီတုန်းက မိုးသက်မုန်တိုင်းကျနေ
ခဲ့တာ”

“ညာတာ ... အဲဒါမင်းညာတာပဲ သူမင်းကို ငွေပေးပြီးညာ
ခိုင်းထားတာ မင်းဟန်ကိုလဲ ငွေနဲ့ပေါက်ပြီး ညာခိုင်းခဲ့တာ
ပဲ ... တို့ကိုညာတဲ့မင်းဟန်တာဖြစ်သွားသလဲဆိုတာ မင်း
သိပါတယ် ဇော်မင်းမောင်”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ကျုပ်အလှည့်ရောက်ပြီဆင်တယ်”

ဦးဘိုနီ ခြေချိန်ထိုင်ရာမှထလာသည်။

“အေး ... မင်းကိုပဲအလှည့်ပေးရတော့မလိုဖြစ်နေပြီ ...

စက်ကတော့ဇော်မင်းမောင် မလိမ့်ညာဘူးလို့ပြောတယ်”

“နေကြပါဦး ... ဒီကိစ္စမို့မို့ရှင်းပြမလို့”

မို့မို့စံအင်္ဂါရပ်သွားသည်။

ကဗျာကရာလေးထလာခဲ့သည် ဦးဘိုနီက ဇော်ဝင်း
မောင်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းကိုင်တွယ်တော့မည်ကို သူမဟန့်တားလို
စိတ်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါ၏။

“ဦးလှိုင်ဘွားဆိုတာ မို့မို့ရဲ့ ဒက်ဒီအရင်းပါ ဒက်ဒီအကြောင်း
မို့မို့အသိဆုံးပါ ဒက်ဒီအမည်မှန်က ဦးမေအောင်ပဲ အဲဒီကမှ
တဆင့် ဒက်ဒီဟာ နာမည်လိမ်တွေနဲ့ ထင်ရာလျှောက်လုပ်
ခဲ့တာပဲ”

“အေး ... တိုးနဲ့ဆက်သွယ်တုန်းက သူနာမည်ဟာ
ကျော်မြတ်စိုးတဲ့ ... ဦးမေအောင်က ရိုးမထဲမှာကျားကိုက်
လို့သေပြီလေ”

“အဲဒါတွေဘာမှ မို့မို့မပြောလိုပါဘူး ဒက်ဒီမှာ နှလုံးရောဂါ
အခံအမှန်တကယ်ရှိပါတယ် ... ဘွဲ့ကုတ်အင်္ကျီထဲမှာ ဆောင်
ထားရတဲ့ ဆေးပုလင်းထဲက ဆေးဟာတစ်ပုလင်းထဲပဲကျန်
တဲ့အခြေအနေမျိုးမှာရှိပါလိမ့်မယ် ... ဒီဆေးဟာမြို့တိုင်း

မှာလဲ ဝယ်လို့မရနိုင်ပါဘူး ... ရန်ကုန်မှာတောင် အတော်
ရှားပါးတဲ့ ဆေးမျိုးပါပဲ ... ဆေးမရှိရင်အသေခံရတော့မဲ့အ
တူတူ သူကုတ်အင်္ကျီထဲက ဆေးရမှဖြစ်မှာမို့ ဆင်းဆယ်ရင်း
သေတာပဲဖြစ်မယ်လို့မို့မို့ထင်ပါတယ်။ အဲဒီအေးရှိမှ နှလုံး
ရောဂါထလာရင် ဒက်ဒီဟာ သက်သာရာရတာပါ။ အိမ်မှာ
အတူတူနေကတည်းက ဒက်ဒီဟာ ဆေးစားလိုက်ရမှ သက်
သာသွားတာပါ။ ရှုတဲ့ဆေးလဲပါတယ်”

ဦးစိုင်းအောင်တွေဝေသွားသည် ပြီးတော့ ကိုသော်
ကဆိုသူအား လှမ်းမေးခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုလဲကိုသော်က ခင်ဗျားကတော့ ဆေးဝါးကျွမ်းကျင်
တော့ သူပြောတာဟုတ်သလား”

“ကောင်းပြီလေ မင်းဒက်ဒီ နှလုံးရောဂါထလာလျှင် ရှုရင်
ရှု ဒါမှမဟုတ် စားရင်စားတဲ့ဆေးပြားက ဘယ်လိုနာမည်
ခေါ်သလဲ”

“အင်း ... မို့မို့မမှတ်မိတော့ဘူး”

“ဆေးနာမည်မသိတောင် အင်္ဂလိပ်စာလုံးဘယ်အက္ခရာနဲ့

စတယ်ဆိုတာလောက်တော့ မင်းမှတ်မိမှာပေါ့”

“A နဲ့စတယ် ထင်တာပဲ ပုလင်းကပါးပါးလေးပဲ ဒက်ဒီက အဲဒီပုလင်းပါးပါးလေးကို လက်ကိုင်ပဝါထဲမှာ ညှစ်ပြီးခွဲပစ်တယ် အဲဒီဆေးငွေတွေ မွန်သွားတဲ့ အငွေကို လက်ကိုင်ပဝါနာခေါင်းတွေပြီးရှုတာ”

ကိုသော်ကသည် ခေါင်းညိတ်၍ဆက်မေးပြန်ပါတယ်။

“စားတဲ့ဆေးပြားကကောကွာ”

“အဲဒါလဲ မို့မို့အကုန်မမှန်မိဘူး ဒါပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ G နဲ့စတာတော့ သတိထားမိတယ် အင်္ဂလိပ်ဆေးအခေါ်အဝေါ်တွေကို မို့မို့တို့ လူပြိုန်းကတယ်အသံထွက်ခေါ်တတ်မလဲ အဲဒီဆေးပြားလဲ ဒက်ဒီက လျှာပေါ်တင်ပြီး ချိုချဉ်စုတ်သလိုစားတာတော့ မို့မို့သတိထားမိတယ်”

ကိုသော်ကသည် မို့မို့စကားအဆုံး၌ ဦးစိုင်းအောင်ဘက်သို့လှည့်ကာ ရှင်းပြသည်။

“ဒီကောင်မလေးပြောတာတွေ ယုတ္တိရှိတယ် ဦးစိုင်းအောင် နှလုံးရောဂါရဲ့ သဘောက သိပ်ပင်ပန်းခဲ့ရင် ဒါမှမဟုတ်

လှုပ်လှုပ်ရှားရှားတွေဖြစ်လာရင် ရောဂါဖောက်တတ်တယ်ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားတခုကြောင့် နှလုံးဟာ သာမန်ထက် ပိုပြီး ခုန်လာတယ် နှလုံးအခုန်မြန်လေ သွေးများများလိုလေပဲ ဒါပေမဲ့ သွေးကြောက ကျဉ်းနေတော့ လိုသလောက် သွေးအားမရနိုင်ပဲ နှလုံးအားလျှော့ပြီး ဇီဝသွားနိုင်တယ် အဲဒီအခါမှာ Pain Shock လို့ခေါ်တဲ့ ဝေဒနာပြင်းထန်တဲ့ ဒဏ်ကိုခံနိုင်ပဲ တ ချို့လည်း သေသွားတာမျိုးရှိတယ်။ ရောဂါထဲတော့မယ်ဆိုရင် ရင်ခုန်တယ်ရင်အောင့်လာတယ် မောလာတယ် အဲဒီအချိန်မှာ Anyl Nitrite လို့ခေါ်တဲ့ ရှုဆေး ဒါမှမဟုတ် Glyceryl Trinitrate လို့ခေါ်တဲ့ ဆေးပြားကို ချိုချဉ်စုတ်သလိုစုတ်လိုက်ရတယ် ဒါမှသက်သာရာရသွားပါတယ် ဒီကောင်မလေးပြောတာမှန်ရင် ဦးစိုင်းလှိုင်ဘွားဟာ မိုးသက်မုန်တိုင်းမိပြီး ရောဂါဖောက်လာတယ်ဆိုတာ ယုတ္တိရှိနေတယ်”

“အဲဒါတွေက အပိုဆာဒါး မဆလာစကားတွေပဲ ကိုစိုင်းအောင် ခင်ဗျာကလဲ သော်က ပြောရင်ဟုတ်နိုးနိုး

ထင်တော့တာပဲ”

“ကျွန်တော်ရဲ့အတက်ပညာပိုင်းကို ဦးဘိုနီစော်ကားပြန်ပြီ
ဦးစိုင်းအောင်”

“ဘိုနီ ... မင်းမီးဖိုထဲဝင်ပြီး ကော်ဖီဖျော်ကွာ”

“ဟာ ... ဒါမိန်းမအလုပ်ပဲ ဟိုကောင်မလေးကိုခိုင်းစမ်းပါ
... အဲဒီမိန်းမအလုပ်ကိုလုပ်ရတာ ကျွန်တော်စိတ်အဖျက်
ဆုံးပဲ”

“မင်းကို ငါ အမိန့်ပေးနေတာဘိုနီ”

ဦးစိုင်းအောင်က တင်းမာသောလေသံဖြင့် ပြော
လိုက်သည်။

“ကျုပ်ပြောမယ် ကိုစိုင်းအောင် လှိုင်ဘွားကိစ္စမှာ ဇော်ဝင်း
မောင်ပြောတာရော ကောင်မလေးပြောတာရော မှန်နေ
တယ်ထား လှိုင်ဘွားပင်လယ်ထဲမှာ ဆေးပုလင်းကိုဆယ်
ရင်း သေသွားတယ်ပဲထား အရေးကြီးတာက ငွေသိန်းငါး
ရာပဲ လှိုင်ဘွားဟာ ကုတ်အင်္ကျီကို မရ မက လိုက်ဆယ်
တယ်ထား ဒါသူရဲ့နှလုံးရောဂါနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ရှားပါးဆေး

မို့ မက်မောပြီးလိုက်ဆယ်တာ ထင်ရှားနေပြီ လှိုင်ဘွား
ကုတ်အင်္ကျီထဲမှာ ငွေသိန်းငါးရာထည့်ဖို့ နေရာဘယ်နေ
ရာမှမရှိနိုင်ဘူ အဲဒါတွေ ဆက်စဉ်းစားပါ ကိုစိုင်းအောင်
ပေါ်အောင်စစ်ပါ ... ကျုပ်ကို မီးဖိုထဲအချိန်ဖြုန်းမခိုင်းပါနဲ့”

မှန်သည် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ကုတ်အင်္ကျီထဲကို
ငွေသိန်းငါးရာထည့်မည်မဟုတ်။ လွယ်ကူစွာထည့်၍မရ။

ငွေသိန်းငါးရာသည် ကုတ်အင်္ကျီထဲ ဘယ်လိုမှထား
၍မရတာသေချာလှသည်။

“ကဲ ... မိန်းကလေး ... ဦးလေးတို့သုံးယောက် မင်းတို့
နှစ်ယောက်အတွက်ပါဆိုရင် ကော်ဖီငါးခွက်ပေါ့ ... ပိုပြီး
ဖျော်လိုက်ကွာ ... မင်းအတွက် အဲဒီမှာ ပစ္စည်းအစုံနဲ့ လျှပ်
စစ်မီးဖိုရှိတယ်”

ဦးစိုင်းအောင် စေခိုင်းချက်အရ မီးဖိုဆောင်သို့ မို့မို့စံ
ဝင်ခဲ့ရသည်။ မီးဖိုထဲမဝင်မီ မို့မို့စံသည် ဇော်ဝင်းမောင်ကို လှမ်းကြည့်
မိသည် ရင်ထဲသနားနေမိသည်။

မီးဖိုဆောင်မှ ဇော်မင်းမောင်ကို လှမ်းမြင်နေရ၏။

ဇော်မင်းမောင်မှာ အလကားနေရင်း ဒက်ဒီ၏အလှူ
တော်ပုံတွင် ပါဝင်ပတ်သက်နေခဲ့ရသည်။

တကယ်ဆိုလျှင် ဒက်ဒီက သွားရောက်ပတ်သက်ခဲ့
ခြင်းပဲဖြစ်ပါလေသည်။ မိုးမိုး၏မျက်နှာလေးမှာ ညှိုးငယ်နေခဲ့ပါ၏။

ဇော်မင်းမောင်ကလည်း မိမိခေါ်လာခဲ့၍သာ မိုးမိုး
သည် ယခုလိုဒုက္ခနွှဲထဲ နစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု တွေးကာသနားနေမိ
တော့သည်။

“ဟေ့ကောင် မှန်မှန်ဖြေစမ်း မင်းမလိမ့်နဲ့တော့ ဇော်မင်း
မောင်”

“ကျွန်တော် မှန်တာတွေချည်း ဖြေနေတာပဲ ဦးစိုင်းအောင်”

မိုးမိုး မီးဖိုထဲတွင် ရေနွေးအိုးတည်ခဲ့တော့သည်။

“ကုတ်အင်္ကျီထဲမှာ ငွေသိန်းငါးရာ ဘယ်လိုမှ ထည့်လို့မရ
ဘူးဆိုတာ လက်ခံသလား”

“သိပ်လက်ခံတာပေါ့ ကုတ်အင်္ကျီထဲမှာ ဘယ်လိုမှငွေ ...
သိန်းငါးရာထည့်လို့မရတာ ကလေးတောင် စဉ်းစားနိုင်တာ
ပဲ”

“အေး ... အဲဒါဆိုရင် သိန်းငါးရာဘယ်မှာလဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး”

“မင်းသိရမယ် ဇော်ဝင်းမောင်”

“မသိဘူးဗျ ... မသိဘူး”

“ဖြန်း”

ဦးဘိုနီက ဘာမပြောညာမပြောပါးတဖက်ကို ဝင်
နိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ဇော်ဝင်းမောင် ဒေါသတွေ ဆူဝေပြီး ထရပ်
ဆိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ဦးစိုင်းအောင်က သူ၏လက်ထဲမှ
ဆာနတ်ဖြင့် ဇော်မင်းမောင်ရင်ပတ်ကို တွေ့ထောက်လိုက်၏။

“သတ်ပစ်ဗျာ ... အေးတယ် ကျွန်တော်မသိတဲ့ ငွေသိန်း
ငါးရာ အတွက် ဘယ်လောက်မေးမေး မသိဘူးဖြေမှာဘဲ
ဆက်စစ်မနေနဲ့ သတ်သာပစ်လိုက်တော့”

ကိုသော်ကသည် ဦးစိုင်းအောင်အား လက်မောင်း
တိုညင်သာစွာကိုင်ပြီး မေးဆက်ပြသည်။

စက်၏ပုံစံပြဂရပ် မျဉ်းကြောင်းသည် သာမန်ထက်

ပို၍ မြင့်တက်သွားတော့သည်။

“ခလွမ်း ... ခလွမ်း”

မီးဖိုထဲမှ ထွက်လာသောအသံဖြစ်၍ အားလုံးဝိုင်း

ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဘာမှတော့မဟုတ်။

မိုးမိုးသည် ဇော်မင်းမောင်ပါးရိုက်ခံရ၍ သူမ၏လက်ထဲမှ ကော်ဖီဖျော်ရန် လှမ်းအယူတွင် လန့်ကာရေခွေးမက်ခွက်ကျသွားခြင်းသာဖြစ်သည်။

“ဒီမှာဦးစိုင်းအောင် ... ကျွန်တော်စက်က အမှန်ဖြေနေတာ ချည်းပဲ ဒါပေမဲ့ အခုလိုဒေါသဖြစ်သွားတဲ့အခါ နှလုံးခုန်နှုန်းကြောင့် သွေးကြောအလျှောက် မြန်သွားတယ် ဒါကို ဂရပ်မှာ လာပြတာပဲ။ ဦးဘိုနီဒီလိုလုပ်နေရင်တော့ အဖြေမှန်ကိုရဖို့မလွယ် တော့ဘူး။ ဂရပ်ဟာ ဒေါသကြောင့်လာတာကယ်အဖြေမှန်လာ လိမ့်နေတာလားဆိုတာ ဝေခွဲရခက်တော့မယ်”

သူတို့အချင်းချင်း စကားပြောနေစဉ် ဇော်မင်းမောင်၏ အကြည့်က မိုးမိုးရုံရာ မီးဖိုဆောင်သို့ရောက်သွားသည်။

အတော်အတန်မှောင်လာပြီမို့ မိုးမိုးသည် မီးဖိုတံခါးကြီးနှင့် ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ခဲ့သည်။

ပွင့်နေသောတံခါးမှတစ်ဆင့် မီးဖို၏ဟိုဘက်တွင် အခြား အဆောက်အဦမတွေ့ရဘဲ မြက်တွေဖုံးလွှမ်းနေသော ကွင်းပြင်သာရှိကြောင်း ဇော်မင်းမောင်တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဒီမှာ ဘိုနီ နောက်တစ်ခါ ငါအမိန့်မပေးပဲ ဘာမှဝင်မလုပ်ပါနဲ့”

“ကောင်းပါပြီတဲ့ဗျာ အဲဒီစက်ကိုသာယုံနေ ရပါလိမ့်မယ် ငွေသိန်းငါးရာကြီး”

ဦးစိုင်းအောင်အား တကယ်တမ်း၌ ဘိုနီမလွန်ဆန်ရဲ နိုတ်တိစကားမျှသာပြောပြီး ကုလားထိုင်တွင် ဦးဘိုနီ ခြေချင်းချိတ်ထိုင်နေခဲ့တော့သည်။

“ဇော်မင်းမောင် ... ဘိုနီရဲ့အကြမ်းဖက်မှုအတွက် ငါတောင်းပန်ပါတယ် တို့များ ဦးလှိုင်ဘွားအကြောင်း ဆက်ပြောကြစို့”

“ပြောပါ ... ကျွန်တော်ကတော့ တွေ့တာမြင်တာတော့

အမှန်အတိုင်းပြောမှာပဲ”

“ငါ့မှာ အနိုင်ကျင့်တဲ့စိတ်မျိုးမရှိဘူး ဇော်မင်းမောင် ဘိုနီ အကြမ်းဖက်တာကိုတောင်းပန်ပြီးပြီပဲ ... ငွေသိန်းငါးရာဟာ ငါတစ်ဦးတည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ ငွေတွေပါ တကယ်လို့ ငွေ သိန်းငါးရာပြန်ရရင် မင်းအတွက်လဲ အကျိုးရှိရပါစေမယ်။ မင်းကိုငွေဆယ်သိန်းပေးမယ်ကွာ ... ဒါမှမ မကျေနပ်ရင် သိန်းငါးဆယ်တိတိပေးမယ် ဒါဆိုရင် မြိတ်မြို့က ဒေါ်ရွှေဟန် ရဲ့သမီးလေး ပုလဲကို မင်းလက်ထပ်နိုင်ပါပြီ”

မြိတ်မြို့က ဒေါ်ရွှေဟန်သည် ဇော်မင်းမောင်အပေါ် လိုလိုလားလားရှိမှန်း ဦးစိုင်းအောင်သိနေသည်မှာ အံ့သြစရာတော့ ဖြစ်နေပါ၏။

ဒါပေမဲ့ မဆန်းလှ အံ့သြစရာတော့မကောင်းလှပါ ဦးစိုင်းအောင်လူတွေက စုံစမ်းသိရှိနိုင်လေမည်သာဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ ... ဦးစိုင်းအောင် ကျွန်တော့်ပုလဲကို ညီမလေးတစ် ယောက်လိုပဲ သဘောထားတာပါ”

“မင်း ... ဟင်း ... ဟုတ်ပါတယ်လေး ပုလဲက မင်းထက်

စာရင် အတော်ငယ်သေးတဲ့ ကောင်မလေးပဲ တကယ်ဆို ရင် မင်းနဲ့လိုက်ဘက်ညီတာက ... ”

ဦးစိုင်းအောင်စကားရပ်ကာ မီးဖိုဆောင်သို့ပြန်ရင်း လှမ်းကြည့်လိုက်ပါ၏။

“ဪ ... မိမိစုံရဲ့အကြောင်းကိုကော ဦးစိုင်းအောင် သိပြီး ပြီထင်ပါတယ်”

“သိရတာပေါ့ကွာ ... ငွေသိန်းငါးရာဆိုတာ မနည်းလှဘူး လေ ဒီထက်မက ငါ့မှာပိုင်ဆိုင်ပါတယ်ဆိုပေမဲ့ ငွေကငွေပဲ ကျောက်ခဲမဟုတ်ဘူးလေ ဇော်မင်းမောင် မင်း ပြင်ဦးလွင် ကပြန်လာပြီး မိမိစုံကို ဆက်သွယ်တာ မိမိစုံအကြောင်းတွေ ရော တို့နည်းတို့ဟန်နဲ့သိရအောင် စုံစမ်းရတာပေါ့။ မိမိစုံ ကိုဦးလှိုင်ဘွား ငွေမပေးနိုင်ဘူးဆိုတာလဲ တို့သိပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သိန်းငါးရာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သင်းသင်းအေးကိုသာ သူကဆက်သွယ်တာပဲ ... မင်းကို ချက်ချင်းကြီး ငွေဆယ်သိန်းကနေ သိန်းငါးဆယ်တိုးပေးရ တာက သိန်းငါးရာပြန်ရရင် ဆယ်သိန်းဆိုတော့ နည်းလွန်း

တယ်လေ မတရားဘူးပေါ့ကွာ”

တကယ်က ဇော်မင်းမောင် ပရိယာယ်သုံးခြင်းသာ

ဖြစ်သည်။

ကိုသော်က က နှလုံးတွေးပုံမှန်ဖြစ်လာပြီဟု ခေါင်း

ဆတ်ပြပါ၏။

“ကဲ တို့ငွေသိန်းငါးရာအကြောင်းဆက်ကြစို့ ... လှိုင်ဘွား
သေသွားရိုးမှန်ရင် ဒီငွေတွေကို ပင်လယ်ထဲအထိ ယူမသွား
နိုင်တာ အမှန်ပဲဇော်မင်းမောင်”

“သေတာတော့အမှန်ပါပဲ”

“ကောင်းပါပြီ ဒါဆိုရင် ငွေတွေဘယ်ရောက်နေသလဲ မင်း
ဟန်မရနိုင်ခဲ့ဘူး သူ့ကို ငါတို့သေအောင်သတ်နိုင်တာ သိပြီး
နောက် သူ့အနေနဲ့ ငွေတွေကို မသုံးနိုင်တဲ့ဘဝကိုရောက်
သွားရင် ဒီငွေတွေ ဘာလုပ်ရတော့မှာလဲ ဘိုနီလက်လွန်
သွားလို့သာ မင်းဟန်သေခဲ့တာ သူရဲခံတဲ့ငွေက လှိုင်ဘွား
ဆီကရတဲ့ သောင်းချီတဲ့ငွေမျိုးပါကွာ”

“အဲဒီဟော့ ဘာဖြစ်လဲဦးစိုင်းအောင်”

“အဲဒီတော့ အင်မတန်လွယ်တဲ့နည်းနဲ့ တွက်ကြည့်ရင် မင်းဘဲ
ရနိုင်တာပေါ့ ဇော်မင်းမောင်”

ရထားသည်အချိန်တန်တော့ ဒီဘူတာပဲဆိုက်ပြန်ပါ
လေ၏။

“ခက်တာပဲဗျာ ကျွန်တော်မြင်တောင်မမြင်ခဲ့ဘူးပါဘူး
ဦးစိုင်းအောင်”

“ယုံချင်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ခက်နေတာက ဗေဒါပေါ်မှာ
ကျန်ခဲ့တဲ့လူက မင်းပဲရှိတော့တယ်လေ ဇော်မင်းမောင်”

“တနေရာရာမှာ ဦးလှိုင်ဘွားဖွက်ခဲ့ရင်ကောဗျာ”

“သင်းသင်းအေးကို ရေးခဲ့တဲ့စာထဲမှာ ငွေတွေဟာ သူနဲ့
အတူကိုယ်နဲ့မကွာ ရှိနေခဲ့ပါတယ်လို့ရေးထားခဲ့တာပဲ”

ဇော်မင်းမောင်အမှတ်မထင် သတိပြန်ရလာခဲ့သည်။

“နေဦး ... ဦးလှိုင်ဘွားဟာ စက်ခန်းအုပ်အဖြစ်လက်ခံပြီး
တဲ့နောက် ကျွန်တော်က ဒေါ်ရူဟန်အိမ်မှာအိပ်တယ်
မင်းဟန်က ဗေဒါပေါ်ကိုနောက်တစ်နေ့မှာ တက်ခဲ့တယ်
အဲဒီညက ဗေဒါကိုစစ်ဆေးဖို့ အကြောင်းပြချက်အား သူတစ်

ဦးတည်း ရောက်နေတဲ့ ဦးလှိုင်ဘွားဟာ ငွေတွေကို တစ်ရာမှာဖွက်ထားနိုင်တာပဲ ဦးစိုင်းအောင်”

“ငါတို့ ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းမှာ အစောင့်အသိမ်းကြီးကို အရက်တိုက်ဆေးခတ်ပြီး စေ့စေ့စပ်စပ်အခွံနွာသလို ဗေဒါပေါ်မှာ ရှာခဲ့တာပဲ။ ဘာငွေစက္ကူတစ်ချပ်မှ မတွေ့ခဲ့ဘူးအော် ... နေဦးကွ”

“နေဦး အခုမှငါတစ်ခုတွေးမိတယ် မင်းမှန်မှန်ဖြေပါ - ဇော်မင်းမောင် ဗေဒါပေါ်က ဘာပစ္စည်းတွေများ အောက်ကိုသယ်ချမိသေးသလဲ”

“ရှင်နရေတာမီးစက်ရယ် ... နောက်ပြီးရေခဲသေတ္တာထဲ ပြင်ဖို့”

ဟုတ်ပြီ ဇော်မင်းမောင်နှလုံးခုန်မြန်လာတော့သည်။

ရေခဲသေတ္တာ၏တစ်နေရာတွင် ငွေကိုဖွက်နိုင်သည်

ပဲ သေချာသလောက်ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

ကိုသော်ကသည် ဦးစိုင်းအောင်ကို ပုံပြဂရပ်ဖွဲ့ကြောင်းကိုပြလိုက်သည်။

နှလုံးခုန်မှုကြောင့် ပုံပြခဲကြောင်းမြင့်တက်ခဲ့တော့

၏။

“မို့မို့ ... မို့မို့အဲဒီနောက်ဖေးပေါက်ကပြေး ... ပြေးတွေ့တဲ့ ရဲစခန်းကိုပြောပြ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းထဲက ဦးအာမက် ရေခဲသေတ္တာပြင်ဆိုင်ကို အမြန်ဆုံးချိပ်ပိတ်ပြီးရှာပါလို့ပြော ပြေးပြေးတော့ မို့မို့”

ဇော်မင်းမောင်က မို့မို့ကို အော်ဟစ်ပြီး ပြောတော့သည်။ ဦးစိုင်းအောင်ရော ဦးဘိုနီပါ မှင်သတ်မိနေခဲ့ကြသည်။

မို့မို့က အကင်းပါးလှသည်။

ငွေသိန်းငါးရာကိစ္စကို သူမလည်းသိပြီး ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ကြောင်ရိုင်းမလေးတစ်ကောင်ပမာ မို့မို့သည်နောက်ဖေးပေါက်မှအပြင်သို့ ပြေးလေတော့သည်။

“ဟေး ... ဘိုနီ ကောင်မလေးနောက်ကိုလိုက်စမ်း ... ငွေသိန်းငါးရာဟာ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ရှိကိုရှိနေမှာသေချာပြီ ဒီကောင်မလေးနောက်ထပ်စကားမပြောနိုင်အောင် ပိတ်လိုက်တော့ ... ”

ဦးဘိုနီ ဝုန်းခနဲထကာ မီးဖိုဆောင်သို့ပြေးသွားခဲ့၏။
ဤရေခဲသေတ္တာမှာ ငွေသိန်းငါးရာရှိသည်ကို သိသူ
မှာ မိမိနှင့် မို့မို့စံပဲဖြစ်သည်။

သည်တော့ သူတို့မိမိနှင့် မို့မို့စံကို အပြတ်ရှင်းတော့
မည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲတော့။

ဇော်မင်းမောင်မှာ သေရမည်အတူတူ စွန့်စားတော့
သည်။ လူဗလံလေး ကိုသော်ကကို မိမိရှေ့တွင် ဒိုင်းသဖွယ်ကားပေး
လိုက်သည်။

“ဒိုင်း ...”

ထင်သည့်အတိုင်းပင်။

ဦးစိုင်းအောင်က ဇော်မင်းမောင်ကို သေနတ်ဖြင့်ပစ်
ခတ်လိုက်သည်။

အားခနဲအော်ကာ ကိုသော်က ခွေကျသွားခဲ့ပြီ။

ဦးစိုင်းအောင် နောက်ထက်ပစ်ရန် ချိန်တွယ်နေစဉ်
မှာပင် ကိုသော်ကကို ဇော်မင်းမောင်က မကာ ဦးစိုင်းအောင်ထံ
သို့ ထိုးပစ်ပေးလိုက်သည်။

ဒိုင်းခနဲသေနတ်သံ ထွက်လာပြီးနောက် သော်က

ကိုယ်ခန္ဓာပိကာ ဦးစိုင်းအောင် ပက်လက်လန်လဲကျသွား၏။

ဇော်မင်းမောင်၏လက်မောင်တစ်ဖက်မှာ မီးစနှင့်

ထိုးခံရသည့်ပမာ ပူခနဲဖြစ်သွား၏။

အနည်းငယ် ဟန်ချက်လွဲသွား၍ ရင်ပက်ကိုကျည်
လွဲပြီး ဇော်မင်းမောင်၏ လက်မောင်းကို ထိမှန်ခဲ့ခြင်းပဲဖြစ်ပါလေ
၏။

ဇော်မင်းမောင် အားလျားမှောက်ကာ ဦးစိုင်း
အောင်အာ ခွစီးလိုက်သည်။ ဦးစိုင်းအောင်၏ သေနက်ကိုင်လက်
ကို ခူးဖြင့်ဖိထားပြီး ဦးစိုင်းအောင်လည်ပင်းကို ဇော်မင်းမောင်ဖြစ်
ညှစ်တော့သည်။

တခဏညှစ်လိုက်သည်နှင့် ဦးစိုင်းအောင် ဆုပ်ကိုင်
ထားသော သေနတ်လွတ်ထွက်သွားခဲ့သည်။

ဇော်မင်းမောင်နှင့်စာလျှင် ဦးစိုင်းအောင်၏ခွန်အား
ဗလသည် မယှဉ်သာ သေးငယ်သည်မဟုတ်ပါလား။

ဇော်မင်းမောင်သေနက်ကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဖြစ်
သပ်လိုက်ပြီး လူးလဲထလာခဲ့သည်။

လျင်မြန်စွာပင် ဦးစိုင်းအောင်၏ဦးခေါင်းကိုသေနတ်
လက်ငါးဖြင့် အပြားလိုက်ကပ်ကာ နှစ်ချက်ဆင့်ရိုက်ချလိုက်သည်။
ဦးစိုင်းအောင်ပက်လက်လန်ကျသွားကာ မလှုပ်မ
လေတော့။

ဇော်မင်းမောင် သေနတ်ကိုင်ကာ နောက်ဖေး
ပေါက်သို့ ပြေးတော့သည်။

နေဝင်ရိုးရိုးကျော်လွန်ပြီး မှောင်စပြုနေသော်လည်း
လယ်ကွင်းပြင်မို့ အလင်းပြန်အားဖြင့် မြင်နေခဲ့ရ၏။

မို့မို့စံက ရှေ့ကပြေးသည်။

ဦးဘိုနီက နောက်မှပြေးလိုက်နေသည်။ မှီရန်သိပ်
မလိုတော့ ခြေလှမ်းငါးလှမ်းမျှသာရှိတော့သည်။

ဇော်မင်းမောင်ပြေးလိုက်ခဲ့သော်လည်း အတော်ဖ်
လှမ်းနေပါသေး၏။

ကွင်းကြီးထဲတွင် ရေများအိုင်နေသည်ကိုတွေ့ရ
သည်။

မို့မို့စံပြေးရင်းမှ လဲကျသွားလေပြီ။

ဦးဘိုနီက လဲကျသွားသော မို့မို့စံအနီးသို့ပြေးသွား
သည်။ ရေများ ပန်းပွားထသွားသည်။

ရေမှာ ခူးဆစ်ခန့်ရှိပေမည်။ ရေထဲလဲကျသွားသော
မို့မို့စံ၏ ဆံပင်များက ရေထဲမှာ ဖာလျာပေါ်နေခဲ့သည်။

ဦးဘိုနီက ဆံပင်ကိုလှမ်းဆွဲဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။
တကယ်ရက်စက်လှသော ဦးဘိုနီပင်ဖြစ်တော့
သည်။

ဦးခေါင်းနှစ်ပြီး တုံးလုံးလဲနေသော မို့မို့စံမှာ နာကျင်
မှုကြောင့် ရေထဲတွင်လူးလူးလွန်လွန်ဖြစ်နေရှာပါလေ၏။

“ဟေ့လူ လွတ်လိုက် လွတ်စမ်း”

ဦးဘိုနီမလွတ် ဇော်မင်းမောင်အနီးရောက်လျှင်
သတ်ပုတ်ရန်တော့ အသင့်ပြင်ထားပုံရှိသည်။

ဇော်မင်းမောင်ထဲတွင် သေနတ်ပါလာသည်ဟု သူမ
ထင်ပုံရသည်။

“ဒိုင်း...”

ဇော်မင်းမောင်မှာ သေနတ်ပစ်ကျွမ်းကျင်သူမဟုတ်
အလေ့အကျင့်လဲမရှိခဲ့ပေ။

သို့သော် ... ။

တည့်မတ်နိုင်သမျှ တည့်မတ်အောင်ချိန်ရွယ်ကာ
ခလုတ်ကို တစ်ချက်ချင်း ဆွဲညှစ်ပစ်တော့သည်။

ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...

ငါးချက်တိတိပစ်ချပြီး နောက်နောက်တစ်ချက်အဆွဲ
ကျည်ဆန်မထွက်တော့ဘဲ ဂျောက်ခနဲအသံသာထွက်လာခဲ့သည်။

ဦးစိုင်းအောင်၏ ပစ္စတိုမှာ နှစ်ချက်ပစ်ပြီးဖြစ်၏။

ပစ္စတိုမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ကျည်ခုနစ်တောင့်ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ဇော်မင်းမောင် အပစ်တွင် ငါးချက်သာ
ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

ဇော်မင်းမောင်ပစ်လိုက်သော ကျည်ဆန်ငါးချက်တွင်
ထိမှန်သည်က ဘယ်နှစ်ချက်မှန်းတော့မသိ။

ဦးဘိုနီမှာသွေးများစီးကျကာ ရေအိုင်ထဲမှာ လူးလွန်
နေခဲ့တော့သည်။

“မို့မို့ ... မို့မို့ ... ”

ဇော်မင်းမောင်သည် မိုးမိုးခါနီးဘေးတွင် ခူးထောက်
ချကာ လက်ထဲမှသေနတ်ကို ဘေးရေထဲသို့ပစ်ချသည်။

မိုးမိုးကို ရေထဲမှ သူ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်ပါ
၏။ မိုးမိုးသည် ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းသည် နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်ထဲ
ဝင်နေသော ရေများကို မှုတ်ထုတ်ပြီးနောက် ...

“ကိုဇော်ရယ်”

ဟုအသံပြုကာ ရင်ခွင်ထဲမှာ ငိုချပါလေတော့သည်။

“တိတ်ပါမို့မို့ လာကိုယ်တို့သွားကြစို့ ဦးစိုင်းအောင်တို့
ခုစရိုက်အဖွဲ့သားတွေ ဘယ်လောက်ရှိမှန်းကိုယ်တို့သိတာ
မဟုတ်ဘူး ... သူ့လူတွေ ထပ်မရောက်လာခင် ပြေးကြ
ရအောင်”

နှစ်ဦးသားတွဲ၍ ရပ်လိုက်ကြသည်။

ဦးဘိုနီအားငဲ့၍ ဇော်မင်းမောင်ကြည့်လိုက်သည်။

ရေအိုင်ထဲတွင်သွေးနီရောင်များ သမ်းနေခဲ့သည်။

တုတ်တုတ်မျှ ဦးဘိုနီမလှုပ်တော့ပေ။

တိုက်ဟောင်းဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး အိမ်ထဲမဝင်တော့

ပဲ ဘေးမှပတ်ကာ ဆလွန်းကားလေးရှိရာသို့ သွားခဲ့ကြသည်။
ချက်ချင်းစက်နိုး ချက်ချင်းအရှိန်ဖြင့်မောင်းထွက်ခဲ့
ပါလေသည်။

“ဟင် ... ကို ... ကိုဇော်လက်မောင်းမှာ သွေးတွေ ... ”

“ရှုပ်ထိတာပါမို့မို့ ဦးစိုင်းအောင်ပစ်တာလေ အရိုးထိသွား
ခဲ့ရင် အခုလိုကားဘယ်မောင်းနိုင်တော့မှာလဲ”

“ကိုဇော်ရယ် ... ကိုဇော်အခုလိုဖြစ်ရတာ မို့မို့ဒက်ဒီလာ
ပတ်သက်လို့ဖြစ်ရတာ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ... ကိုယ်ကသာ မို့မို့ကို တမင်ခေါ်ပြီး
နှိပ်စက်သလိုဖြစ်နေခဲ့တာပါ။ အခုကြည့်စမ်း မို့မို့ရေတိမ်မှာ
နစ်ရတော့မလို့ ... မို့မို့သာတစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့ရင်”

ဇော်မင်းမောင်းစကားကိုဖြတ်ထားလိုက်ပါ၏

သို့သော် ...

သူ့အကြည့်မှာ ကြင်နာရိပ်တွေ လွှမ်းနေခဲ့သည်ပဲ။

၆ အနီး (၁)

ညောင်းကုန်းရဲစခန်းသို့ရောက်သည်။

တာဝန်ကျ ရဲစခန်းမှူးကို အကျဉ်းခြီးပြောပြပြီး မြို့မစုံ
ထောက်အဖွဲ့မှ ရဲမှူးဦးကျော်လင်း သို့မဟုတ် ကိုကြည်ဟိန်း၊ မှုခင်း
ဘပ်ဖွဲ့မှ စုံထောက်ကိုသန့်ဇင်ကိုခေါ်ပေးပါရန် စခန်းမှူးအား မေတ္တာ
ရပ်ခံခဲ့၏။

ဆက်သွယ်ပြီး ကိုကြည်သိန်းအလာကိုစောင့်ခဲ့ကြရ
သည်။

စခန်းမှူးသည် သူ၏ရဲသားများအား ရေနွေး ဂွမ်းနှင့်
ပတ်တီးကိုယူခိုင်းသည်။

“ခင်ဗျားဒဏ်ရာက ရာဇဝတ်မှုနဲ့မကင်းတဲ့ ဒဏ်ရာဆိုတော့

ဆေးရုံမှာ ပြဿနာမယ် ကုရမယ် အခုလောလောဆယ်တော့
သွေးတိတ်သွားအောင် ရေနွေးနဲ့ဆေးပြီး ပတ်တီးစည်းထား
ပါ”

မိုးမိုးစံကပင် ဇော်မင်းမောင်၏ လက်မောင်းမှဒဏ်ရာ
ကိုရေနွေးနှင့် ဆေးကြောပေးပြီး ပတ်တီးစည်းပေးခဲ့သည်။

မိုးမိုးမှာ ဇော်မင်းမောင်၏ မျက်နှာကို မျက်တောင်
ကျောအတွင်းမှ မကြာခဏဆိုသလို ကြည့်မိသည်။

ဇော်မင်းမောင်မှာလည်း ပြန်လည်ကာ ကြည့်သော်
လည်း သူပင်အကြည့်လွဲကာ သက်ပြင်းတွေချနေမိသည်။

ကိုကြည်ဟိန်းတို့ရောက်လာကြသည်။

“ခင်ဗျားနောက်ကို ကျွန်တော်တို့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဒီး
လိုက်တာပဲ ကိုဇော်မင်းမောင်ခင်ဗျားရယ် ... မိုးမိုးရယ် စနာ
မြိုင်အိမ်ကြီးက ဆလွန်းကားနဲ့ ထွက်သွားတဲ့အထိ သတင်း
ပို့နေခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီနောက် ရဲ့ဒီးနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်
သွားတယ် ကဲ ... ခင်ဗျားဒဏ်ရာကို ဆေးရုံပြန်ဖြစ်မယ်
မိုးမိုးစံလဲ တကိုယ်လုံးပြန်ကြတော့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဦးစိုင်း

အောင်အဖွဲ့အခင်းဖြစ်နေတဲ့ နေရာကို ခည်းကုန်းရဲအဖွဲ့နဲ့
အတူတူ ကျွန်တော်တို့သွားစစ်ဆေးမယ်”

“မိုးမိုးဆေးရုံကြီးကို အရင်မောင်းမယ်နော်”

“စန္ဒာမြိုင်ကိုအရင်ပါ မိုးမိုးတကိုယ်လုံးရေရိုနေတာ အဝတ်လဲ
မှဖြစ်မှာ ပြီးမှ ဆေးရုံကိုမောင်းပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... မိုးမိုးက အရေးမကြီးဘူး ... ကိုဇော်က အရေး
ကြီးတာ ဆေးရုံသို့မဟုတ် မိုးမိုးစံက မောင်းခဲ့သည်။

ခည်းကုန်းရဲစခန်းမှူးပေးလိုက်သော ရဲလက်မှတ်
ဖြင့် အင်မာကျင်စီတွင် ဒဏ်ရာကိုဝင်ရောက်ပြသသည်။

ကျည်ဆန်သည် ဇော်မင်းမောင်လက်မောင်းကို ရှုပ်
ထိသည်ဆိုစေကာမူ တစ်လက်မခွဲခန့်ရှိသော ဒဏ်ရာဖြစ်၍
ရှစ်ချက်ချုပ်ရပါ၏။

တာဝန်ကျဆရာဝန်က ဆေးရုံမတက်လိုက်လည်း
အပြင်လူနာအနေဖြင့် ကုသနိုင်သည်။ နေ့စဉ်ဆေးလာထည့်ကာ(၇)
ရက်ပြည့်လျှင် ချုပ်ရိုးဖြည့်မည်ဟု မှာခဲ့၏။

ဇော်မင်းမောင်က အပြင်လူနာအနေနှင့်သာ ကုသ
လိုကြောင်း ပြောကာပြန်ခဲ့သည်။

မိုးမိုးစံသည် ဘောက်ထော် ပြည်သာယာရှိ စန္ဒာမြိုင် အိမ်ကြီးသို့ မောင်းလာခဲ့သည်။

ဟွန်းသံပေးသည်နှင့် ဦးမိုးလှတံခါးလာရောက်ဖွင့်ပေး၏။

မိုးမိုးစံက ကားကိုတိုက်ဆင်ဝင်အောက်မှာပဲရပ်ထားလိုက်ပါ၏။

“လာ ... ကိုဇော်”

စန္ဒာမြိုင်အိမ်ကြီးကို မိုးမိုးစံမှာထားခဲ့သည့်အတိုင်း ဦးဘိုးလှသည် လှဲကျင်းထားသည် ဖွင့်ထားသည် အမှိုက်သရိုက်များ ကင်းစင်နေ၏။

ဇော်မင်းမောင်က ကားပေါ်မှ မဆင်းသေးပဲ စန္ဒာမြိုင် အိမ်ကြီးကိုငေးကြည့်နေမိသည်။

ဤအိမ်ကြီးသည် လှမ်းမြင်ရုံနှင့် မီးချောင်းရောင် အောက်တွင် လှပသန့်ရှင်းနေပါလေသည်။

မိုးမိုး၏ချစ်သူ နိုင်ငံခြားမှပြန်ရောက်သည်နှင့် သူတို့နှစ်ဦးလက်ထပ်ကြပြီး နေထိုင်ကြရန်လှဲကျင်းပြင်ဆင်ထားပုံရသည်။ အတွေးဖြင့် သူငေးကြည့်မိ၏။

“ဆင်းလေ ကိုဇော်”

မဆင်းချင်ဆင်းခြင်ဖြင့် ဇော်ဝင်းမောင်ဆင်းသည်။

မိုးမိုးစံက ရှေ့ဆောင်ပြီး စန္ဒာမြိုင်၏လှေကားထစ်များကို တက်ခဲ့သည်။

ဇော်မင်းမောင်က မလိုက်ရပ်နေခဲ့ပြန်သည်။

“လာလေ ...”

“ကိုယ်မဝင်တော့ဘူးမိုးမိုး ... အန္တရာယ်တွေလဲ မရှိတော့ပါဘူးလေ ကိုယ့်ကိုယ် အဓိကအန္တရာယ်ပေးနေတာက ဦးစိုင်းအောင်ပဲ ... ဦးစိုင်းအောင်မိသွားပြီ သေသူသေ ဒဏ်ရာရသူရဆိုတော့ ကျန်တဲ့သူတွေလည်း ထပ်ပြီးအန္တရာယ်ပြုရုံကြာမှာမဟုတ်တော့ဘူး ကိုကြည်ဟိန်းတို့ စုံထောက်အဖွဲ့ကလည်း ရှာဖွေဖမ်းဆီးထားကြမှာပါ။ ကိုယ်နဲ့ လာပတ်သက်တဲ့ မိုးမိုးလည်းအန္တရာယ်ကင်းပြီး ကိုယ်လည်းမိုးမိုးဒက်ဒီအကြောင်း ဘာမှသိစရာမလိုတော့ပါဘူး ... အဲဒီအတွက် နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်တာကောင်းပါတယ်လေ ...”

“ဒါဟာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ လာပါဆိုနေမှ”

“ကိုယ်မလာချင်တော့ဘူး မိုးမိုး၊ မှန်တာပြောရင် မိုးမိုးဆန်းမှာ”

ကိုယ်ရှိနေရင် နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေဆိုတာလို ဖြစ်နေ
တော့မယ် စန္ဒာမြိုင်အိမ်ကြီးမှာ ကိုယ်လိုယောကျာ်းမျိုးတစ်
ဦးကို လက်ခံနေရင် မို့မို့နောင်ရေးကို ထိခိုက်နိုင်ပါတယ်...
ဦးဘိုလှကြီးကလည်း မယောင်မလည် လှမ်းကြည့်နေတာပဲ
လေ ...

မို့မို့စံက. ဇော်မင်းမောင်ပြော၍ကြည့်လိုက်သည်။

အမှန်ပင် ခြံစောင့်ဦးဘိုလှကြီးက ကားဂိုဒေါင်ဘေး

တွင် ရပ်ကာ မို့မို့စံတို့ရှိရာသို့ ရပ်ကြည့်နေပါလေသည်။

မို့မို့စံက အသံထွက်အောင်ပင်ရယ်လိုက်သည်။

“မို့မို့ရဲ့ချစ်သူကြားသွားရင် မို့မို့နောင်ရေးထိခိုက်လိမ့်မယ်
ဟုတ်လား ဆိုစမ်းပါဦး မို့မို့ချစ်သူ ဘယ်မှာလဲ”

“ဗျာ”

“မို့မို့မေးနေတယ်လေ ကိုဇော် မို့မို့ချစ်သူက ဘယ်မှာလဲ
တဲ့”

“ဟော ... မို့မို့ပဲပြောခဲ့တာပဲ မို့မို့ချစ်သူက နိုင်ငံခြားသွား
ပြီး ဘွဲ့လွန်ပညာသင်နေတာမဟုတ်လား ပြန်လာရင် မို့မို့

တို့လက်ထက်ပြီး ဒီအိမ်ကြီးမှာနေကြမှာပဲ မဟုတ်လား...”

မို့မို့ရယ်ပြန်သည်။

“အဲဒီချစ်သူက ဘယ်တော့မှပြန်မလာတော့ဘူးတဲ့”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်မို့မို့”

“ဟုတ်တယ်လေ ... သူမလာတော့ဘူးတဲ့”

“မဟုတ်တာ ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အဲဒီချစ်သူက နိုင်ငံခြားမှာတကယ်မှမရှိ
ခဲ့တာ”

“ဟင်း”

ဇော်မင်းမောင်ရပ်မနေပဲ ခြေလှမ်းကွဲကြီးဖြင့် လှေ

ဘားမှ တက်ခဲ့သည်။

“ဒါ ... ဒါဆို မို့မို့ချစ်သူနိုင်ငံခြားမှာ မရှိခဲ့ဘူးပေါ့”

“ဟင့်အင်း မို့မို့မှာ ဘယ်တုန်းကမှ ချစ်သူမရှိခဲ့တာတော့
မဟုတ်ပါဘူး”

ဇော်မင်းမောင်စဉ်းစားပြောပြန်သည်။

“ဒါ ... ဒါဆိုရှိတော့ရှိတယ်ပေါ့ ...”

“အင်း ... ရှိပါတယ် ...”

“ဘယ် ... ဘယ်မှာလဲဟင် ...”

“မို့မို့ အနီးဆုံးမှာ”

“ဟာ ...”

ဘာမပြောညာမပြောဖြင့် မို့မို့ကိုယ်လုံးလေးကို
ဇော်မင်းမောင်ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်ပါလေတော့သည်။

“အဲဒီလိုကြီးတော့မကဲနဲ့ ... ကိုဇော် ... ဟိုမှာ ဦးဘိုလှကြီး
ရှိနေတယ်နော်”

မရပါ ... မရပါလေ ...

ဇော်မင်းမောင်၏လက်တွေက အော်တိုပတ်(စ်)ဆို

တဲ့ ရေသရဲသတ္တဝါကြီးလို ရစ်ပတ်ထားခဲ့သည်။

“ဟင့်အင်းကွာ ... မို့မို့အဝတ်အစားလဲဦးမယ် ကိုဇော်လည်း
အဝတ်အစားလဲရမယ်လေ ... ရေတွေစိုရွံ့နေခဲ့ကြတော့
လဲမှဖြစ်ဦးမှာပေါ့”

မလွှတ်ချင်လွှတ်ချင်ဖြင့် ဇော်ဝင်းမောင်လွှတ်ထောင်
ခဲ့တော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

ဧည့်ခန်းထောင့်ရှိ ဖုန်းမြည်လာခဲ့သည်။

ကလင် ... ကလင် ... ကလင်

“မို့မို့ရေ ... ဖုန်း ...”

“ကိုဇော်ပဲပြောလိုက်လေ ... မို့မို့အဝတ်လဲနေတာပဲ”

အိပ်ခန်းအတွင်းမှ မို့မို့စံ လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“အာ ... မို့မို့အဆက်အသွယ်တွေက ကိုဇော်မှမသိဘဲ”

“အော် ... ကိုဇော်ကလဲ မို့မို့ဖုန်းဟာ ကိုဇော်ဖုန်းပဲပေါ့” ...

မို့မို့စံဖြေပုံလေးက နှလုံးအိမ်ကို ကျေနပ်စွာပင်ဖြိုခွဲ

ခနဲ ခံစားမှုကိုပေးပါ၏။

ဖုန်းကိုသူကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို အမိနဲ့ရှိပါ”

“ဟေး ... အဲဒါ ကိုဇော်မင်းမောင်မဟုတ်လား ... ဘယ်လို
လဲ မမို့မို့နဲ့ ကြည်စေ အေးစေပေါ့ဟုတ်လား ဟား ...
ဟား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကြည်ဟိန်းရာ ... မို့မို့အဝတ်လဲနေလို့ပါ”

“ဦးစိုင်းအောင်က အစစ်ခံပြီလား ဟိုဦးဘိုနီနဲ့ ကိုသော်က”

“ဦးဘိုနီတော့ ကိစ္စပြတ်သွားပြီ သော်က၊က၊ရင်ပတ်မှန်ပေမဲ့ မသေဘူးဗျ ... ဆေးရုံကြီးပို့ထားတယ် ဦးစိုင်းအောင်ကတော့ ခင်ဗျားတီးခဲ့တဲ့ဒဏ်ရာနဲ့ ခေါင်းမှာ ဘူကြီးနှစ်လုံးထွက်သွားတယ် ဒါပေမဲ့ လူကောင်းပကတိပါပဲ”

“ဦးဘိုနီကို ကျွန်တော်ပစ်ခဲ့တဲ့အတွက် အမှုမှာ ကျွန်တော်ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ ကိုကြည်ဟိန်း”

“အမှုတော့ ဆိုင်ရှောပေါ့ဗျာ ဘိုနီက မှတ်တမ်းဝင်လူဆိုတစ်ဦးပါ။ သူသတ်ခဲ့တာ မင်းဟန်အပြင် အခြားအမှုတွေလဲရှိပါသေးတယ်။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ မို့မို့စံကိုကာကွယ်ရင်း လူသတ်သမားကို သတ်လိုက်ရတာမို့ တရားရုံးကဆုံးဖြတ်ပေးမှာပါ မပူပါနဲ့ ကျွန်တော်တို့မြို့မစုံထောက်အဖွဲ့ကလဲ သက်သေထွက်ချက်တွေပေးမှာပါ။ အခုကိစ္စက ငွေသိန်းငါးရာကိစ္စလေ ... ဒါကြောင့် ဖုန်းလှမ်းဆက်တာ”

“ကိုကြည်ဟိန်းတို့အဖွဲ့ စနစ်မြိုင်ကိုလာခဲ့လေ ဦးမာမတ်ဆိုင်ကို အတူသွားကြတာပေါ့”

“ကောင်းပြီးလေ လာခဲ့ပါမယ်”

တဖက်မှ ဖုန်းချသွားသည်။

ဇော်မင်းမောင်ဖုန်းပြန်ချထားလိုက်သည်။

အနီးသို့ မို့မို့စံရောက်လာသည် သူမလက်ထဲမှာ ချည်ချောလုံချည်နှင့် စပို့ရှပ်အပြာရောင်တစ်ထည်ပါလာခဲ့သည်။

“ရှေ့ ... ကိုဇော်အဝတ်အစားလဲလိုက်ဦး”

ကဗျာကရာပင် အဝတ်အစားယူလဲလိုက်သည်။

“ကိုဇော်အတွက် ဒက်ဒိုအဝတ်အစားတွေ ဗီရိုကြီးနဲ့တစ်လုံးကျွန်ခဲ့တယ်လေ ဒက်ဒိုခရီးထွက်သွားရင် သေတ္တာကစ်လုံးပဲ သယ်သွားနိုင်တာလေ”

“ကိုဇော်ကိုဘယ်အချိန်တည်းက ချစ်ခဲ့တာလဲဟင်”

“ဘောဒါဆောင်ကိုပြန်ပို့ပေးပြီး ကိုဇော် အပြင်ဘက်မှာ တွေတွေကြီး စိုက်ကြည့်နေတုန်းကပဲလေ ရင်ထဲမှာ မို့မို့သနားသလိုလို စဖြစ်ပြီး ချစ်သွားတယ်ဆိုပါတော့ ကိုဇော်”

“ကိုဇော် ... ကရောဟင်”

“အင်း ကိုဇော်ကတော့ မဟာဗန္ဓုလလမ်းမကြီးဘေးက ဘန်ဒါပင်အောက်မှာ မို့မို့ဝိုတဲ့အချိန်ကစပြီးပေါ့ကွာ”

ထိုစဉ်မှာပင် ...

“ဗျိုအိမ်ရှင်တို့ အိမ်ရှင်တို့”

ကိုကြည်ဟိန်းအသံကြားရသည်။

“ဟင်း ...”

သက်ပြင်းကိုချပြီး ဇော်ဝင်းမောင် တံခါးသွားဖွင့်
ပေးရတော့၏။

ကိုကြည်ဟိန်းနှင့် အတူ ဇော်ဝင်းမောင်တို့နှစ်ဦး
လိုက်ပါခဲ့ကြသည်။

“တကယ်လို့ မတွေ့ခဲ့ရင် ကျွန်တော့်ကို အမှုထပ်ပတ်နေ
ပြီလားမသိဘူး”

“မတွေ့လဲ ကိုဇော်မင်းမောင်ကို အမှုထပ်မပတ်နိုင်တော့
ပါဘူး ကိုဇော်မင်းမောင်ကလဲ ဖြစ်နိုင်ချေကိုသာ တွက်ပြ
ပြီး ရှိနိုင်တယ်လို့ ယူဆထားခဲ့တာပဲ”

ကိုကြည်ဟိန်းက ပြောလိုက်ပါ၏ ဆက်၍ပြော
သည်။

“တကယ်လို့သာ အဲဒီငွေတွေလဲ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာရှိနေ
မယ် ဦးအာမက်ကလဲ ပြင်းရင်တွေ့မယ်ဆိုရင်တော့”

“ဖြစ်နိုင်ချေက ဦးအာမက်တို့ဆိုင်က လက်မလည်အောင်
ပြင်ရတယ်လေ အလှည့်ကျဦးမယ်မထင်ပါဘူး ကိုကြည်
ဟိန်း”

ဇော်ဝင်းမောင်က သူ့အတွေးကိုပြောလိုက်ပါလေ၏

BURMESE
CLASSIC

မိုး (၁၄)

ဇော်မင်းမောင်တွေ့ထားသည်အတိုင်းပင် ...

ဦးအာမက်သည် အလှည့်ကျခြင်းမရှိသေး၍ ...

ဇော်မင်းမောင် အပ်ထားသော ရေခဲသေတ္တာကို လုံးဝမကိုင်ရ
သေးပေ။

ကိုကြည်ဟိန်းနှင့် ကိုသန့်ဇင်သည် ရှာဖွေပုံစံတွင်
ရေးသင့်သည်ကိုရေးသည်။

ရပ်ကွက်မှ သက်ဆိုင်ရာအဖွဲ့မှ လူကြီးများကို သက်
သေထားကာ ရေခဲသေတ္တာကိုဖွင့်သည်။

အလုပ်သမားများမရှိသေးချိန်မှ ဦးအာမက်ကိုယ်
တိုင်ပင် ရေခဲသေတ္တာကိုဖွင့်ပေးသည်။

ရေခဲသေတ္တာ၏ဘေးတဘက်ခံပြားကို ဦးအာမက်
ဖွင့်ထုတ်လိုက်သည်။

ငွေစက္ကူကြီးတွေ အထုပ်လိုက်ထွက်ကျလာခဲ့ပါ၏။
ငွေထုပ်များကို သိမ်းဆည်းလိုက်သည်

ကိုကြည်ဟိန်းက ဇော်မင်းမောင်ကို ပြီးပြီပြီး

“ငွေထဲက လျော့တာတွေတော့ရှိကောင်းရှိ နိုင်ပါတယ်
ကိစ္စမရှိဘူး ခင်ဗျားတို့စုံတွဲလဲ ပင်ပန်းလှပြီ ရဲကားနဲ့ပဲ
ခင်ဗျားတို့ အရင်ပြန်နဲ့ပါ”

အားလုံးခေါင်းညိတ်လိုက်ကြပါ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ကိုကြည်ဟိန်းက ပြီးစေနှင့်မေးပါလေ
၏။

“ဟိုလေ ... ခင်ဗျားအတွက်လဲ သူကြောင့်ပဲပေါ့ဟုတ်လား”

ဇော်မင်းမောင် နှစ်မြှိုက်စွာပြုံးပါလေ၏။

မိုးမို့စံ၏လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ ဦးအာမက်
ဆိုင်အတွင်းမှာ ထွက်ခွာခဲ့ပါလေပြီဖြစ်နေသည်။

ဟုတ်ပါသည်။

၂၀၈

တက္ကသိုလ်တင်မြင့်

လူသားများ အားလုံးအတွက် အရေးအကြီးဆုံးမှာ
သူကြောင့်ပဲ မဟုတ်ပါလား။

ဟုတ်သည်လေ ဇော်မင်းမောင်ပင် (သူကြောင့်)
ဖြစ်တော့ပါလေပြီတည်း။

နားပါဦးမည်။

ဝေတနာစာပေ